

๒๒๕ 5
110979

๖๖

การนำบทความหนังสือกับเขาวงกตที่มีประวัติ เสด็จมา สหกรณ์ไทย
ในสถานพินิจและกึ่งกรอง เค็กกลาง

18 ส.ค. 2526

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ชไมพร เจริญสิน

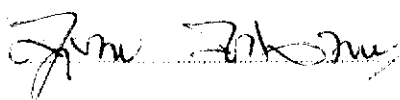
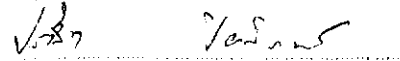
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2525

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

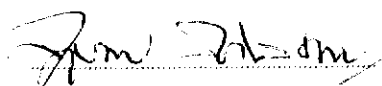
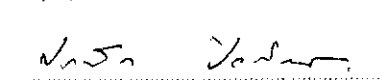
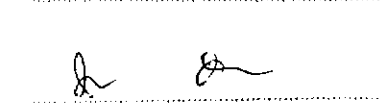
150979

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะนิติศาสตร์และกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานพจนานันแล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปฏิญการศึกษามหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

 ประธาน
 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
 กรรมการ
 กรรมการ

ประกาศสรุปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จโดยความกรุณาเป็นอย่างสูงของคณาจารย์ สหพันธ์
สงฆ์สงฆ์ ซึ่งกรุณาเป็นประธาน พร้อมทั้งให้คำแนะนำปรึกษาและกระตุ้นให้ผู้วิจัยมีกำลังใจ
ในการศึกษาค้นคว้าจนเป็นผลสำเร็จ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ปราชญ์ ปิยสิริวัฒน์ ที่ได้ช่วยเหลือ และให้คำปรึกษา
อาจารย์นงนารถ อินทร ที่กรุณาเป็นกรรมการภายนอกในการสอบปากเปล่า ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการสถานพัฒนาและคุ้มครองเด็กกลาง ตลอดจนเจ้าหน้าที่
ผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ และขอขอบใจเขวาคณหนึ่งชายที่ให้ความร่วมมือในการ
วิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณ อาจารย์วัน เกษพิชัย พึ่งสุข แซ่ ภัทรนิตย์ และเพื่อน ๆ ที่มีส่วนช่วยเหลือ
ให้กำลังใจ ในการทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี

ท้ายที่สุดขอเทิดพระคุณคุณพ่อ - คุณแม่ และพี่เกษมสุข เฉลียวศักดิ์ ที่กรุณาช่วยเหลือ
ให้คำแนะนำ ทั้งเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ศ.ไพฑูริ์ เจริญสิน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่เสพยาเสพติด	6
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่เสพยาเสพติด	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดด้วยหนังสือ	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดด้วยหนังสือ	33
3 วิธีดำเนินการทดลอง	36
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	36
การสร้างเครื่องมือ	36
การดำเนินการทดลอง	41
การวิเคราะห์ข้อมูล	43

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	44
การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความวิตกกังวลก่อนและหลัง การบำบัดด้วยหนังสือ	45
การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ	46
การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความวิตกกังวลหลังการ บำบัดด้วยหนังสือระหว่างเยาวชนหญิงกับเยาวชนชาย	47
การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง หลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่างเยาวชนหญิงกับเยาวชนชาย	48
5 บทข้อสรุปผล อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	49
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	49
วิธีดำเนินการทดลอง	50
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
สรุปผลการทดลอง	50
อภิปรายผล	51
ขอเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	66

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบวัดความรู้ทั่วทั้งวง ก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ	45
2	ความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบวัดความรู้ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³¹⁷ ¹³¹⁸ ¹³¹⁹ ¹³²⁰ ¹³²¹ ¹³²² ¹³²³ ¹³²⁴ ¹³²⁵ ¹³²⁶ ^{1327</}	

ภูมิหลัง

เด็กและเยาวชนเป็นพลังที่สำคัญยิ่งในการกำหนดอนาคตของประเทศเพราะเด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า ถ้าประเทศชาติต้องการพลเมืองที่มีสุขภาพดีสมบูรณ์ทั้งกายและใจ ทุกคนทุกฝ่ายควรจะหันมาให้ความสำคัญแก่เยาวชนของประเทศ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากมาหลายทศวรรษ เฉพาะประเทศที่โลกเอเชียก็เกี่ยวข้องกับอยู่เป็นจำนวนหลายสิบล้านคนแล้ว (ประสพศรี อังฉวรร 2522 : 112) สำหรับประเทศไทย จากสถิติของสำนักงานสถิติแห่งชาติชี้ให้เห็นว่าในจำนวนประชากรไทยซึ่งมีอยู่ทั้งหมดประมาณ 45 ล้านคนนั้น เป็นเด็กและเยาวชน (บุคคลอายุต่ำกว่า 25 ปี) ประมาณ 28 ล้านคน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2523 : 9) ถ้าเยาวชนทั้งประเทศมารวมผนึกกำลังกัน ก็จะมีกำลังถึงครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งประเทศ สามารถร่วมกันช่วยพัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญรุ่งเรืองต่อไปในอนาคตได้ (บำรุง สุขพรรณ 2518 : 227)

แม้ว่าเยาวชนจะเป็นพลังที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ แต่เด็กและเยาวชนเหล่านั้นเป็นเยาวชนที่ขาดคุณภาพ ขาดความสมบูรณ์ทั้งกายและใจ ความหวังที่จะให้เยาวชนเป็นพลังในการพัฒนาประเทศย่อมเป็นไปได้หรือไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนทุกฝ่ายจะต้องคอยดูแลเอาใจใส่ เพื่อให้เยาวชนของประเทศเป็นเยาวชนที่มีคุณภาพต่อไป

ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันเยาวชนของชาติต้องประสบกับภัยอย่างหนึ่งซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมขณะนี้ ภัยนี้เป็นภัยเงียบและเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อความเจริญของชาติในอนาคต ภัยนี้คือภัยจากยาเสพติดให้โทษ จากการสำรวจจำนวนผู้ติดยาเสพติดให้โทษพบว่า ในประเทศไทยมีผู้ติดยาเสพติดอยู่มากกว่า 600,000 คน และมีเพิ่มมากขึ้นอยู่เรื่อย ๆ อย่างรวดเร็ว ในจำนวนนี้เป็นเยาวชนอายุระหว่าง 16 - 24 ปี ประมาณร้อยละ 70 (จิรพรรณ กาญจนะจิตรา และ จงจิตต์ ชนจำปี 2522 : 168) และจากสถิติแสดงผลการตรวจพบการแพร่ทางจิตของ เด็ก

และเยาวชน ประจำปี 2523 ของฝ่ายวินิจัยและบริการงานสุขภาพจิต กองแพทย์ สถานพินิจ และคุมครองเด็กกลาง พบว่า ในปี พ.ศ. 2523 มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่ได้รับการตรวจ จิต 2,144 คน ตรวจพบเด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดให้โทษ ทั้งหมด 361 คน เป็นชาย 342 คน หญิง 19 คน (สถานพินิจและคุมครองเด็กกลาง 2523 : 2)

จากการศึกษาหาสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษของ เยาวชนพบว่า สาเหตุที่สำคัญ อย่างหนึ่งก็คือ สภาพจิตของเยาวชน การขาดความเอาใจใส่ดูแลจากบิดามารดา หรือให้ ความรักไม่เท่ากัน ทำให้ขาดความอบอุ่น ถูกกลั่นแกล้ง ไม่ได้รับความยุติธรรม (สำนักงาน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด 2521 : 48) ซึ่งแสดงออกมิต่างกันบุคลิกภาพ ขอบฟ้าผู้น (Dependent) คือ เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ อ่อนไหวง่าย ไม่อดทน ไม่มีความ เชื่อมั่นในตนเอง (นวลละออง สุภาผล 2520 : 107) เพราะเป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตใจรวนเร มีความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 108) นอกจากนั้นการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมนิยมประเพณีไปในแนวตะวันตก จนกลายเป็นค่านิยมของเยาวชน ทั้งชาติไปแล้วนั้นเปิดทางให้เยาวชนไทยมีอิสระเสรีในการกระทำทุกอย่างในสังคม ความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง ความกลัวตนเองที่จะทดลองในสิ่งที่ถูกห้าม ตลอดจนอิทธิพลของกลุ่มและ เพื่อนฝูง ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนหันมาเสพยาเสพติด (ธงชัย อุ่นเอกลาภ 2521 : 7)

สังคมปัจจุบันยังมีทัศนคติต่อผู้ติดยาเสพติดว่าเป็นอาชญากร เป็นบุคคลที่พึงรังเกียจ ซึ่ง ที่จริงแล้วผู้ติดยาเสพติดเป็นเพียงผู้ป่วยด้วยโรคชนิดหนึ่ง มิใช่เป็นอาชญากรผู้กระทำผิดตามกฎหมาย รัฐมีหน้าที่จะต้องให้การบำบัดรักษาให้เขาเหล่านั้นให้หายจากโรคร้ายดังกล่าว (อำนาจ อินทุติ 2521 : 2) ซึ่งเทคนิคที่นำมาใช้บำบัดรักษานั้นมีอยู่มากมายหลายแบบ เช่น การรักษาด้านจิต ควบวิธีทางการแพทย์ ทางจิตเวชศาสตร์ การอบรมและให้คำปรึกษาโดยจิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ ฝึกหัด เป็นต้น การฝึกวินัย การมีระบบลงโทษ และการให้รางวัล อาชีวบำบัด ชุมชนบำบัด (จรัส สุวรรณเวลา 2522 : 114)

นอกเหนือจากวิธีการบำบัดรักษาดังกล่าวแล้ว ในต่างประเทศได้ทำการบำบัดด้วยหนังสือ (bibliotherapy) ไปใช้กับผู้ติดยาเสพติด โดยการศึกษาปัญหาทางด้านจิตใจของผู้รับการบำบัด แล้วจึงคัดเลือกหนังสือซึ่งคาดว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรมต่าง ๆ

ให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น ให้ผู้รับการบำบัดอ่าน จากการอ่านหนังสือจะทำให้ผู้อ่านพบว่าการ
ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ความทุกข์โศก และความผิดหวัง นี้ได้เกิดขึ้นกับตนเองแต่เพียง
ผู้เดียว บุคคลอื่น ๆ ไม่ควรจะอยู่ที่ใดกลางก็เคยประสบ เหตุการณ์ดังกล่าวมาแล้วทั้งสิ้น

(Hartley. 1961 : 201) การบำบัดด้วยหนังสือจะช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตของผู้อ่าน ตลอดจน
จนสามารถเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมและพฤติกรรมของผู้อ่านอีกด้วย (Smith. 1948 : 492)

ได้มีการนำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปจัดเป็นบริการส่วนหนึ่งของห้องสมุด เช่น ที่ห้องสมุด
ซานตา คลารา เคานตี (Santa Clara County Library) ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ใช้วิธี
การบำบัดด้วยหนังสือกับผู้ป่วยที่มีความบกพร่องทางจิต ผู้ติดยาเสพติด ผู้ป่วยเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง
เป็นต้น ผลปรากฏว่าผู้ที่เข้ารับการบำบัดด้วยหนังสือมีสุขภาพจิตและบุคลิกภาพเป็นไปในทางที่ดีขึ้น

(Santa Clara County Library Runs Bibliotherapy Program. 1974 : 1510)

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษากี่ยวกับการนำหนังสือไปใช้บำบัด
ปัญหาทางจิตใจและบุคลิกภาพของ เยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษซึ่งอยู่ในสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลาง ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาจนกว่าสามารถใช้เป็นแนวทางให้บรรณารักษ์ นักจิตวิทยา
ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้อง ในประเทศไทย ได้นำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปใช้กับบุคคลที่มีปัญหาทาง
จิตใจ อารมณ์ และอื่น ๆ เช่น เด็กกำพร้า นักโทษในเรือนจำ เป็นต้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาว่าหนังสือสามารถลดความวิตกกังวลของ เยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติด
ให้โทษ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางได้เพียงใด
2. เพื่อศึกษาว่าหนังสือมีส่วนช่วยส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของ เยาวชนที่มีประวัติ
เสพยาเสพติดให้โทษ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางได้เพียงใด
3. เพื่อศึกษาว่าการบำบัดด้วยหนังสือที่ใช้กับเยาวชนหญิงและชายมีผลแตกต่างกันหรือไม่
เพียงใด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ช่วยให้เราทราบว่าหนังสือมีบทบาทในการบำบัดปัญหาทางจิตใจด้านความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษหรือไม่เพียงใด
2. ช่วยให้เราทราบว่า การบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนหญิงและชายที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษ จะใกล้เคียงแตกต่างกันหรือไม่
3. ช่วยให้นิยามความหมายจากหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาทางจิตในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เห็นความสำคัญของวิธีการบำบัดจิตใจ และบุคลิกภาพเด็กและเยาวชนด้วยหนังสือ อันจะเป็นผลให้มีการสนับสนุนด้านการเงิน และการจัดหาหนังสือ ตลอดจนปรับปรุงห้องสมุดในโอกาสต่อไป
4. ช่วยให้การรณรงค์และบุคคลในวงการ ห้องสมุดของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางหันมาให้ความสนใจในการส่งเสริมการอ่านของเด็กและเยาวชน ที่มีปัญหาทางจิตทางจิต

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ มีความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และสละสิทธิการแสวงหาหรือรับการฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมทั้งหญิงและชาย จำนวน 30 คน โดยศึกษาเยาวชนหญิงในสถานฝึกและอบรมบ้านเปรางี้นี จำนวน 15 คน และเยาวชนชายในสถานฝึกและอบรมบ้านกฤษณา จำนวน 15 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ เพศของเยาวชน แบ่งเป็นเพศหญิง และ เพศชาย

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความวิตกกังวล และความเชื่อมั่นในตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การบำบัดด้วยหนังสือ (Bibliotherapy) หมายถึง การบำบัดปัญหาทางจิตใจ ด้านความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองของผู้อ่านให้ดีขึ้น โดยการใช้การอ่านหนังสือ การอภิปราย การรายงาน ตลอดจนการแสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
2. หนังสือ หมายถึง วัสดุการอ่านทั้งที่เป็นหนังสือ นวนิยาย เรื่องสั้น บทความ และเอกสารอื่น ๆ ที่คัดเลือกมาเพื่อใช้ในการบำบัดปัญหาทางจิตใจของเยาวชนที่มีประวัติเสพติดสุราเสพติดให้โทษ
3. เยาวชน หมายถึง บุคคลที่อายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ซึ่งอยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ที่มีประวัติเสพติดสุราเสพติดให้โทษ และมีความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. ความวิตกกังวล หมายถึง สภาพทางอารมณ์ ซึ่งบุคคลรู้สึกไม่สบายใจ อึดอัดใจ หวาดระแวง ขาดความมั่นคงปลอดภัย หวาดระแวงและกลัว บางครั้งหาสาเหตุได้ บางครั้งหาสาเหตุไม่ได้ เมื่ออยู่ในสภาพอารมณ์ดังกล่าวจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น หม่นหมอง เศร้าซึม เกรงเกรียติ หงุดหงิด อารมณ์เสีย ใจง่าย กังวลใจ คิดฟุ้งซ่าน ความวิตกกังวลนี้วัดได้โดยแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล
5. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความแน่ใจ หรือมั่นใจ หรือความกล้าหาญของบุคคลที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปตามที่บุคคลนั้นตั้งใจไว้ แม้จะมีเหตุการณ์หรือสิ่งใดมาเป็นอุปสรรค ก็ไม่บังเกิดความท้อถอยแต่อย่างใด ยังคงตั้งใจกระทำสิ่งนั้นต่อไป โดยมั่นใจว่าตนเองสามารถกระทำสิ่งที่กำลังทำอยู่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความถูกต้องเหมาะสม ความเชื่อมั่นในตนเองนี้วัดได้โดยแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยการอ่านหนังสือจะลดความวิตกกังวลลง
2. เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยการอ่านหนังสือจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น
3. การบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนหญิงและชาย จะได้ผลทางด้านความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่สัมพันธ์กับการศึกษาค้นคว้า สามารถแบ่งออกได้ เป็น 4 ตอนคือ

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเยาวชนที่เสพยาเสพติด
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง
4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการบำบัดด้วยหนังสือ

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเยาวชนที่เสพยาเสพติด

1.1 ความหมายของยาเสพติด

ได้มีผู้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้มากมาย เช่น จากพระชนมัญญิกยาเสพติให้โทษ พ.ศ. 2465 ได้ให้ความหมายของยาเสพติดให้โทษไว้ว่า หมายถึง ยาคง ๆ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศเป็นยาเสพติดให้โทษ ตามบัญชีที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยเห็นว่าอาจทำให้เสพติดแล้วให้โทษแก่บุรุษโลก (ไพโรจน์ ศิริโรจน์ 2522:50)

ส่วนองค์การอนามัยโลก ได้ให้นิยามไว้ว่า ยาเสพติดคือยาหรือสารเคมีซึ่งบุคคลเสพเข้าสู่ร่างกาย โดยวิธีหนึ่งวิธีใดก็ตาม (กิน สูบ ฉีด คม ฯลฯ) ติดต่อกันชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วทำให้มีผลต่อร่างกายและจิตใจของผู้ใช้เกิดสภาพเป็นพิษเรื้อรัง (กระทรวงศึกษาธิการ

2520 : 24)

สมทรง กาญจนะหุต (สมทรง กาญจนะหุต 2516 : 69) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ว่า คือ ยาหรือสารเคมีซึ่งเมื่อบุคคลเสพหรือรับประทานเข้าสู่ร่างกายติดต่อกันเป็นเวลานานหรือชั่วระยะหนึ่งแล้วจะติด ก่อให้เกิดพิษเรื้อรังซึ่งจะนำความเสื่อมโทรมขึ้นแก่บุคคลผู้เสพและแก่วงศ์

สนอง อุณาภูล (สนอง อุณาภูล 2516 : 57) กล่าวว่า ยาเสพติด หมายถึง ยาซึ่งเมื่อเสพเข้าไปแล้วจะติดใจและเลิกได้ยาก โดยที่จิตใจจะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองขึ้น จึงต้องเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อสุขภาพและอายุจะสั้น

นอกจากนี้เนื่องจากยาเสพติดให้โทษ มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายอาชีพในสังคม จึงได้มีการให้ความหมายของยาเสพติดให้โทษเป็นหลายทัศนะ (ไพโรจน์ สิริโรจน์ 2522 : 49) คือ

นักสังคมสงเคราะห์ ให้ความหมายว่า "เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเหตุความเดือดร้อนในสังคม"

นักกฎหมาย กล่าวว่า "เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดพิษ และพิษของยาเสพติดเป็นต้นเหตุให้เกิดอาชญากรรม"

เภสัชกร สรุปว่า "เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดพิษเรื้อรัง และปรากฏอาการของโรคอย่างชัดเจน ภายหลังเมื่อหยุดเสพ"

ประชาชนทั่วไป ลงความเห็นว่ "ยาเสพติดเป็นทุพภิกขภาวะ เป็นสัญลักษณ์แห่งความพินาศล่มจม"

สำหรับทางด้านการแพทย์ ยาเสพติดหมายถึง "สิ่งที่แสดงถึงความผิดปกติของประสาท"

สรุปได้ว่า ยาเสพติดเป็นยาที่เมื่อเสพเข้าไปแล้วจะทำให้ประสาทเกิดความตึงเครียดทั้งทางร่างกายและจิตใจทุก ๆ ไปอีก โดยไม่สามารถหยุดได้ ทั้งต้องเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นอันตรายต่อร่างกาย และจิตใจในภายหลัง

1.2 สาเหตุของการเสพยาเสพติด

เพลินพิศ วัชรโชติ (เพลินพิศ วัชรโชติ 2521 : 45 - 46) ได้สรุปถึงสาเหตุที่เยาวชนไทยเสพยาเสพติดไว้ดังนี้

1. อยากทดลองและอยากสนุก เป็นธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นที่ชอบทดลองอยากรู้ อยากเห็นในสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ตนไม่เคยพบมาก่อน โดยไม่คำนึงถึงผลร้ายที่จะเกิดตามมา เมื่อทดลองดูแล้ว รู้สึกจิตใจสบายก็ทำให้คิดอยากลองใช้อีก เมื่อใช้บ่อยครั้งเข้าก็

กลายเป็นการเสพติดไป

2. สภาพทางจิตใจ เยาวชนจำนวนไม่น้อยที่มีบุคลิกลักษณะช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งผู้อื่นตลอดเวลา ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่สามารถตัดสินใจหาแนวทางอย่างใด ต้องปรึกษาเพื่อน บุคคลประเภทนี้จึงถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย

3. สภาพทางครอบครัว ความแตกแยกระหว่างบิดามารดา ทำให้เด็กขาดที่พึ่งทางจิตใจ ขาดความอบอุ่น นอกจากนั้นปัญหาทางเศรษฐกิจและการครองชีพในปัจจุบันทำให้บิดามารดาไม่มีโอกาสได้พบหน้าบุตร สิ่งเหล่านี้จะผลักดันให้เยาวชนทั้งหลายออกไปนอกบ้าน คบเพื่อน แล้วติดยาเสพติดไปในที่สุด

4. สภาพแวดล้อม เนื่องจากที่อยู่อาศัยอยู่ในถิ่นที่มีการลักลอบขายยาเสพติดกันอยู่เป็นประจำ เมื่อมีผู้แนะนำ ชักชวนให้ทดลองเสพบ่อยครั้ง เขาก็ทำตามด้วยความเกรงใจ และทำให้เสพติดไปในที่สุด

1.3 ผลของการเสพยาเสพติด

จากสาเหตุที่กล่าวมา ทำให้เยาวชนในปัจจุบันตกเป็นทาสของยาเสพติดมากขึ้น จากการศึกษาเกี่ยวกับสภาพจิตใจของผู้ติดยาเสพติด พบว่า ผู้ติดยาเสพติดมักเป็นผู้ที่ใจง่าย ขอบแยกตัวออกจากสังคม มักคบกับผู้ที่ปัญหาติดยาเสพติดด้วยกัน มีความลำบากในการแสดงออกของอารมณ์ตัวเอง มีความไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่ค่อยพอใจในชีวิตของตนเอง มีความรู้สึกซึมเศร้า และเหงาเป็นระยะ ๆ มักเห็นแก่ตัว และชอบเอาเปรียบผู้อื่น ขาดระเบียบ มีความไวต่อคำล่อลวงหรือคำทำหิติดีเยิน โดยเฉพาะการติดยาเสพติด มีความต้องการคำรับรองหรือสนับสนุนจากผู้อื่น และขาดกำลังใจหรือแรงกล้าใจในการประกอบกิจการต่าง ๆ

(จรัส สุวรรณเวลา 2522 : 110)

นอกจากนี้การเสพยาเสพติดยังก่อให้เกิดผลึกคามมาในหลาย ๆ ด้าน (เพิ่มศักดิ์ สุวรรณประเทศ 2522 : 141) คือ

1. ด้านร่างกาย

1.1 อารมณ์และจิตใจไม่ปกติ พุงซวน ขาดความสุข ทำงานไม่ได้

1.2 ร่างกายจะอ่อนเพลีย หมดแรง เกียจคร้าน

1.3 สุขภาพเสื่อมโทรมเร็วขึ้น หลายรายมีน้ำหนักลดอย่างมากในระยะเวลานั้น และเป็นสาเหตุนำไปสู่การเจ็บไข้ได้ป่วยอื่น ๆ

2. กานสัณคม

2.1 โดยทั่วไปผู้ที่ศึกษาเสพพิศจะกลายเป็นผู้ทำลายชื่อเสียงเกียรติยศของวงศ์ตระกูล ตลอดจนญาติพี่น้องทั้งนี้เกี่ยว

2.2 เป็นที่รังเกียจของสังคม ไม่มีใครอยากคบหาด้วย

2.3 สูญเสียทรัพย์สินเงินทองโดยไร้เหตุ และยังไปชักชวนเพื่อน ๆ มาลองเสพเป็นการเผยแพร่ยาเสพอีกทางหนึ่ง

2.4 เป็นเหตุชักจูงให้ประกอบอาชญากรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อให้ได้เงินมาซื้อยาเสพพิศ ซึ่งมีราคาแพงในท้องตลาด

3. กานเสพรูกิจ

3.1 ทำให้เสียแรงงานและประสิทธิภาพในการผลิต

3.2 ใช้แรงงานโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเมื่อศึกษาเสพพิศแล้วไม่ชอบทำงาน และนายจ้างก็ไม่ยอมรับเข้าทำงาน

3.3 กระทบกระเทือนรายได้ประชาชาติ ถ้ามีคนศึกษาเสพพิศมากจะทำให้แรงงานในการผลิตลดลง

4. กานการปกครอง

4.1 เสียงบประมาณในการปราบปรามไปอย่างมาก ๆ

4.2 กองกำลังตำรวจที่รักษาพยาบาล ทำให้รัฐต้องเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์ แทนที่จะนำเงินไปทำนุบำรุงประเทศในด้านอื่น ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่เสพยาเสพพิศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับเรื่องยาเสพพิศไว้อย่างกว้างขวาง เช่น บรีส์โก

(Briscoe. 1971 : 3767) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างในด้านการเรียนรู้ของนักเรียนที่ศึกษาเสพพิศ

ให้โทษ กับนักเรียนที่ไม่ศึกษาเสพยาให้โทษ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องการเรียนรู้ กล่าวคือ นักเรียนที่ศึกษาเสพยาให้โทษ มีความสามารถในการรับความรู้ ความเข้าใจ และความจำ มากกว่านักเรียนที่ไม่ศึกษาเสพยาให้โทษ

ส่วนวิลลิงเจอร์ (Willinger. 1971 : 4350 - 4351) ได้ศึกษาถึงการตกตามแบบบาทของสังคมและชอบแสดงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์แปลกใหม่ (Sensational seeking behavior) จากวัยรุ่นที่ศึกษาเสพยาให้โทษ และชอบต่อต้านไม่ยอมรับแบบบาทและคุณค่าทางสังคม (Antinomian) โดยอาศัยสมมุติฐานของ นาถัน แอคเลอร์ ซึ่งเชื่อว่าพวกที่ศึกษาเสพยาให้โทษมีลักษณะเป็นพวกที่ต่อต้านและไม่ยอมรับแบบบาทและคุณค่าทางสังคม โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่ศึกษาเสพยาให้โทษกับวัยรุ่นที่ไม่ศึกษาเสพยาให้โทษ กลุ่มตัวอย่างเป็นชั้นชั้นกลางระดับสูง และเป็นนักเรียนในโรงเรียนมัธยม ซึ่งส่วนใหญ่จะสูบบุหรี่ อันเป็นยาเสพติดที่ทำให้ประสาทหลอน บางคนก็ใช้แอมเฟตามีน และ บาร์บิทูเรต โดยรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดให้โทษของวัยรุ่น เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นระหว่างกลุ่มที่ศึกษาเสพยาให้โทษกับกลุ่มที่ควบคุมแล้ว ปรากฏว่า โคเลสนัมสมมุติฐานของ นาถัน แอคเลอร์ คือ วัยรุ่นที่ศึกษาเสพยาให้โทษต่อต้านแบบบาทที่กำหนดโดยสังคมมากกว่า และชอบสิ่งที่ตื่นเต้นโลดโผน และมีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์มาก นอกจากนั้นยังพบอีกว่า ผู้ที่ศึกษาเสพยาให้โทษยิ่งนานเท่าใดยิ่งแสดงความแตกต่างในเรื่องต่อต้านแบบบาททางสังคม และชอบกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์มากกว่าพวกที่เพ่งศึกษาเสพยาให้โทษ

เฮเกอร์ (Hager. 1971 : 6148) ได้ศึกษาถึงวัยรุ่นที่ศึกษาเสพยาให้โทษในชนชั้นกลางของสหรัฐอเมริกา โดยทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นที่ศึกษาเสพยาให้โทษกับครอบครัว แผนการเรียน คะแนนการเรียน การคบเพื่อน และความบกพร่องในการคบหาสมาคมกับคนอื่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 8 ถึง 12 จากโรงเรียน 3 แห่ง จำนวน 4,230 คน ส่วนยาเสพติดที่ศึกษาคือ กัญชา ยาที่ทำให้เกิดประสาทหลอน (Hallucinogens) และ แอมเฟตามีน (Amphetamine) ผลจากการศึกษาพบว่า ความรักความชอบจากพ่อแม่ มีผลต่อการศึกษาเสพยาให้โทษ กล่าวคือ เด็กที่ขาดความรัก ความชอบจากครอบครัว มีโอกาสที่จะใช้ยาเสพติดให้โทษไ้มากกว่าเด็กที่ได้รับความรัก ความชอบจากครอบครัว นอกจากนี้

ยังพบว่า การศึกษาเพศศึกษาให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดลงอย่างมีนัยสำคัญด้วย
กล่าวคือ การศึกษาเพศศึกษาให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ศึกษาเพศศึกษาให้โทษกับพ่อแม่พี่น้อง
ห่างเหินออกไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พอลสัน (Paulson. 1971 : 5455 - 5456) ได้ศึกษา นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา
ที่ศึกษาเพศศึกษาและไม่ศึกษาเพศศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในรัฐนิวยอร์ก ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม
เป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดและเหตุผลในการใช้ยาเสพติด
ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จ และความล้มเหลว การเพิ่มคุณค่า
ของตนเองและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 164 คน ยาเสพติด
ที่ศึกษา คือ ฝิ่น เฮโรอีน แอลกอฮอล์ แอมเฟตามีน และยาที่ทำให้เกิดประสาทหลอน พบว่า
มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักศึกษาที่ใช้ยาเสพติด กับนักศึกษาที่ไม่ใช้ยาเสพติด
ในด้านบรรยาภาภายในครอบครัว กล่าวคือ ความสัมพันธ์ในครอบครัวของผู้ที่ศึกษาเพศศึกษาจะเห็นทาง
ขาดความสัมพันธ์ดี มีความรักและความอบอุ่นน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่ศึกษาเพศศึกษา

บราวน์ (Brown. 1972 : 1015) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้
ความเข้าใจ และความจำระหว่างนิสิตที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ และที่ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ โดยใช้
กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตมหาวิทยาลัย จำนวน 88 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 22 คน
กลุ่มที่ 1 เป็นนิสิตหญิงที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ กลุ่มที่ 2 เป็นนิสิตชายที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ
กลุ่มที่ 3 เป็นนิสิตชายที่ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ และกลุ่มที่ 4 เป็นนิสิตหญิงที่ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม โดยให้เก็บข้อความให้สมบูรณ์ แบบทดสอบชนิดรายงาน
ตนเอง และ แบบวัดวิธีดำเนินชีวิต ผลปรากฏว่า นิสิตมหาวิทยาลัยที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ
และไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านลักษณะการเรียนรู้
ความเข้าใจ และความจำ กล่าวคือ นิสิตที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษมีความสามารถในการเรียนรู้
ความเข้าใจ และความจำ คอยกว่านิสิตที่ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ

จากการสำรวจของ รอท (Roth. 1972 : 28) ซึ่งได้ทำการสำรวจการศึกษาเพศศึกษา
ให้โทษกับอาชญากรรมในรัฐนิวยอร์ก พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการให้ยาเสพติดให้โทษ กับ
อาชญากรรมประเภทหวังเงิน เช่น ปล้นทรัพย์ ย่องเบา วิ่งราวทรัพย์ ส่วนอาชญากรรมที่

ไม่หวังเงินและรุนแรงนักกับไม่พบในพวกที่ศึกษาเสพติคิให้โทษ ทั้งนี้เพราะพวกศึกษาเสพติคิให้โทษหวังจะได้เงินไปซื้อยาเสพติคิให้โทษเพื่อเสพ

ฮอคแมน และ บริลล์ (Hochman and Brill. 1973 : 132 - 133)

ได้ทำการศึกษาชีวิตประวัติและการปรับตัวของนิสิตที่ศึกษานิเทศศาสตร์ และนิสิตที่ไม่ศึกษานิเทศศาสตร์ โดยสุ่มตัวอย่างมาร้อยละ 10 จากนิสิตมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย และใช้แบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลส่วนตัว พ่อแม่ เพื่อนฝูง การศึกษา และการปรับตัว สภาพที่อยู่อาศัย ประวัติการใช้ยาเสพติคิให้โทษ ผลของการใช้ยาเสพติคิให้โทษ การใช้เงินและอื่น ๆ โดยเปรียบเทียบระหว่างนิสิต 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ไม่ศึกษานิเทศศาสตร์ หมายถึง กลุ่มที่สุ่มศึกษาน้อยกว่า 10 ครั้งในรอบปีที่ผ่านมา กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่สุ่มศึกษาเป็นครั้งคราว หมายถึง กลุ่มที่สุ่มศึกษาตั้งแต่ 10 ครั้งขึ้นไปในรอบปีที่ผ่านมา หรือไม่เกิน 2 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลา 3 ปี และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่สุ่มศึกษาเรื้อรัง หมายถึง กลุ่มที่ปัจจุบันสุ่ม 3 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลาติดต่อกันมา 3 ปี หรือมากกว่านั้น หรือสุ่มทุกวันเป็นระยะเวลา 2 ปี ปรากฏผลเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัย พบว่า หนึ่งในสามของนิสิตที่ไม่ใช้ยาเสพติคิให้โทษ ร้อยละ 20 ของพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเป็นครั้งคราว และร้อยละ 10 ของพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเรื้อรัง อาศัยอยู่กับพ่อแม่ นอกจากนี้สิตร้อยละ 6 ของพวกที่ไม่ใช้ยาเสพติคิให้โทษ ร้อยละ 6 ของพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเป็นครั้งคราว และ ร้อยละ 1 ของพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเรื้อรัง อาศัยอยู่กับพี่น้อง และพบว่า ร้อยละ 8 ของพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเรื้อรัง อยู่กับเพื่อนตั้งแต่สองคนขึ้นไปทั้งสองเพศ แต่พวกที่ไม่ใช้ยาเสพติคิให้โทษ และพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเป็นครั้งคราว ไม่ปรากฏว่าอาศัยอยู่กับเพื่อนเลย นอกจากนี้ยังพบว่าพวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเรื้อรังร้อยละ 29 พวกที่ใช้ยาเสพติคิให้โทษเป็นครั้งคราว ร้อยละ 16 และพวกที่ไม่ใช้ยาเสพติคิให้โทษ ร้อยละ 8 มีการย้ายที่อยู่ 5 ครั้ง ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา จากการค้นพบของ ฮอคแมน และ บริลล์ ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้ศึกษาเสพติคิให้โทษมีแนวโน้มที่จะย้ายที่อยู่อาศัยมากกว่าผู้ที่ไม่ศึกษาเสพติคิให้โทษ

งานวิจัยในประเทศ

ในประเทศไทยจากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของอาการต่าง ๆ ของวัยรุ่นที่ศึกษา
เสฟคิตไ้โห้ ที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลรัฐราษฎร์ ของ นายแพทย์ประยูร นรการณกุล
(ประยูร นรการณกุล 2509 : 181 - 187) สรุปได้ว่า การศึกษาเสฟคิตไ้โห้มีผลทำให้
พฤติกรรมภายในเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ทำให้ความคิด ความจำเสื่อม สมาธิ มึนงง
ความตั้งใจและสมาธิไม่มี เนื่องจากสมองถูกกด อารมณ์หงุดหงิด เปลี่ยนแปลงง่าย มีความวิตก
กังวลอยู่เสมอ มีผลทำให้พฤติกรรมภายนอกผิดปกติไปด้วย คือ เกียจคร้าน ไม่อยากทำงาน
เนื่องจากสุขภาพทรุดโทรม ร่างกายและจิตใจมีความต้องการแต่ยาเสฟคิตไ้โห้เท่านั้น

อรุณ เชาวนาศรัย และ ละออ พงษ์พานิช (อรุณ เชาวนาศรัย และ ละออ
พงษ์พานิช 2514 : 16) ได้ทำการศึกษาเยาวชนกับยาเสฟคิตในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่าง
คือคนไข้ที่ศึกษาเสฟคิต ที่มีอายุระหว่าง 15 - 20 ปี จำนวน 33 คน เป็นเพศชายทั้งหมด
การวิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เยาวชนติดยาเสฟคิตไ้โห้คือ ถูกชักจูงจากเพื่อน และมาจาก
ครอบครัวแตกแยก มีบุคลิกลักษณะแบบ passive dependent 15 ราย คือ ขาดความมั่นใจใน
ตนเอง และ 9 ราย เป็นพวกที่มีความกังวลใจ ขาดที่พึ่งทางใจ อีก 9 รายมีบุคลิกลักษณะที่ผิดปกติ
ที่เรียกว่า psychopathic personality มักชอบลองสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยไม่คำนึงถึง
ผลร้ายที่จะเกิดขึ้น

เปรมจิต ชลวิณี (เปรมจิต ชลวิณี 2518 : 96 - 99) ได้ศึกษาเยาวชนกับ
ยาเสฟคิตไ้โห้ : มูลเหตุจูงใจให้มารับการรักษา ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่มารับการบำบัด
รักษาในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า มีอายุระหว่าง 17 - 19 ปี ร้อยละ 55 มีการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย และร้อยละ 29 ประกอบอาชีพทางค้าขาย ส่วนทางด้านความสัมพันธ์ใน
ครอบครัวนั้นส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีความยากลำบากด้วยกัน สำหรับสาเหตุสำคัญที่ทำให้เยาวชน
มารับการบำบัดรักษาคือความรู้สึกอยากหาย รองลงมาคือความรู้สึกสงสารพ่อแม่ การชักชวน
ของเพื่อน สุขภาพเสื่อม กลัวถูกจับ ไม่มีเงินซื้อและการถูกบังคับ ซึ่งสาเหตุเหล่านี้มีความสัมพันธ์
กับประเภทของเยาวชนที่มารับการรักษาคือ นักเรียนนักศึกษามารับการรักษาเพราะอยากหาย
และสงสารพ่อแม่เป็นสำคัญ ในขณะที่เยาวชนทั่วไปมารับรักษาเพราะอยากหาย สุขภาพเสื่อม และกลัว
ถูกจับเป็นประการสำคัญ

ปราณีต ปิยสิริภานนท์ และ พัทณี เต็มสุวรรณ (ปราณีต ปิยสิริภานนท์ และ พัทณี เต็มสุวรรณ 2519 : 24 - 38) ได้ศึกษาปัญหาการศึกษาเพศศึกษาให้โทษของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง พบว่า เป็นชายร้อยละ 89.22 อยู่ในช่วงอายุ 14 - 18 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่มีสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุแห่งการเสพยาเพราะเพื่อนชวน อยากลอง ถูกหลอกลวง และมีปัญหาคับข้องใจ เด็กและเยาวชนที่เสพยาเฮโรอีนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพ แบบ Immature มีปัญหาคบครองแตกแยก หย่าร้าง และฐานะอยู่ในระดับปานกลางกับยากจน

สุชาติ บัณฑิตกุล (สุชาติ บัณฑิตกุล 2519 : 85 - 87) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ เรื่องยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในส่วนกลาง พบว่า ในภาคกลางมีผู้ติดยาเสพติดมากที่สุด สาเหตุแห่งการเสพยาเสพติดให้โทษในแต่ละภาคคือการถูกหลอก ถูกบังคับให้เสพยา ความสำคัญผิด ความอยากรู้อยากเห็น และสิ่งที่มีผู้ติดยาเสพติด ประารณามากที่สุดได้แก่ ความรักจากพ่อแม่ รองลงมาได้แก่การศึกษา

นพพร พานิชสุข (นพพร พานิชสุข 2523 : 109 - 111) ได้ศึกษาอิทธิพลของ ครอบครัวที่มีผลต่อการติดยากระสุนประสาทประเภทแอมเฟตามีน ของเด็กวัยรุ่น พบว่า อิทธิพลของ ครอบครัวมีผลมากที่สุดในด้านที่จะก่อให้เกิดวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะหันมานิยมใช้ยากระสุนประสาท และพบว่า อาชีพและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพราะอาชีพประเภทใด ๆ ตลอดจนฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาระดับใด ๆ มีโอกาสในอันที่จะทำให้เกิดวัยรุ่นต้องติดยากระสุนประสาทประเภทแอมเฟตามีนได้เท่า ๆ กัน

มานี สมิธสัมพันธ (มานี สมิธสัมพันธ 2523 : 9) ได้ทำการวิจัยเรื่องค่านิยมของ เยาวชนไทยเกี่ยวกับการติดยาเสพติด พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 96.1 มีค่านิยมไม่ดี จนทำให้ มีความต้องการหลีกเลี่ยงจากยาเสพติดให้โทษให้ห่างไกลที่สุด เพราะผู้ติดยาเป็นผู้ที่เป็นภัยและเป็น ภาระของสังคม และมีความกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ในด้านการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษนั้น พรทิพย์ จิตรธร (พรทิพย์ จิตรธร 2516 : 128 - 129) ได้ศึกษาพบว่าสาเหตุของการติดยาเสพติดเนื่องจากการทดลอง

ร้อยละ 39.25 เพื่อนำ ร้อยละ 42.30 และประเภทของยาเสพติดที่ผู้ป่วยเสพยาที่สุด คือ เฮโรอีน ผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาในโรงพยาบาลมีไม่น้อยที่เป็นผู้ป่วยเก่าที่หมุนเวียนเข้ารับการรักษามารักษาในโรงพยาบาลอีก ส่วนมากเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมภายนอก หลังจากที่ถูกผู้ป่วยออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นและทางโรงพยาบาลยังขาดมาตรการที่จะควบคุมให้ผู้ป่วยอยู่รับการรักษาคงเดิม

ณัฐยา ลิขิต (ณัฐยา ลิขิต 2523 : 95) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสำนักสงฆ์ ถ้ำกระบอกกับการช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติด ในทัศนะของวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พบว่า ในเรื่อง จุฬารายของการดำเนินงานช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดนั้น มีจุฬารายใกล้เคียงกัน และสามารถผสมผสานกันได้ ทั้งการดำเนินงานของสำนักสงฆ์ และการสังคมสงเคราะห์ กล่าวคือ มุ่งแก้ไข ปัญหาสังคม และพัฒนาสังคมโดยรวม

นฤมล กำเหนิกรัตน์ (นฤมล กำเหนิกรัตน์ 2523 : 95) ได้ศึกษาการติดยาเสพติด และบทบาทหน้าที่ของนักสังคมสงเคราะห์ ในกระบวนการป้องกัน บำบัดรักษา โดยศึกษาเฉพาะกรณีผู้ติดยาเฮโรอีน ในเขตป้อมปราบฯ จากสถานที่ทำรณรงค์รณรงค์แล้ว พบว่า นักสังคม-สงเคราะห์สามารถมีส่วนร่วมในการให้ความช่วยเหลือเยาวชนผู้ติดยาเสพติดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสนับสนุนให้กำลังใจแก่เยาวชนเหล่านั้น ให้คลายความวิตกกังวลต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากปัญหาของครอบครัว ปัญหาทางเศรษฐกิจ และอื่น ๆ อันจะเป็นอุปสรรคต่อการเข้ารับการบำบัดรักษาพยาบาลจนกระทั่งหายขาด และไม่กลับมาติดยาเสพติดซ้ำอีก

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่เสพยาเสพติดให้โทษ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนในปัจจุบันหันมาใช้ยาเสพติดมากขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา แต่ก็ได้มีการหาทางป้องกันแก้ไขปัญหาค่านยาเสพติดกันอย่างเต็มที่ ตลอดจนได้มีการบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายและจิตใจของผู้ป่วย เพื่อให้ดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบันได้อย่างคนปกติ สาเหตุสำคัญที่ทำให้เยาวชนติดยาเสพติดก็คือนักศึกษามูลนิธิภาพ และงานจิตใจ เช่น เยาวชนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความวิตกกังวล จึงหันมาใช้ยาเสพติด ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า วิธีการบำบัดด้วยหนังสือ จะสามารถนำมาใช้กับเยาวชนที่เสพยาเสพติดในการช่วยลดความวิตกกังวลและเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองได้เพียงใด

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล

2.1 ความหมายของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลายอย่าง เช่น

อิงลิช (English. 1958 : 35) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้หลายอย่างดังนี้

1. ความวิตกกังวล เป็นสภาวะของความไม่สบายใจอันเนื่องมาจากความปรารถนาอันแรงกล้า และแรงขับไม่อาจไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้
2. ความวิตกกังวล เป็นความกลัวที่วุ่นวายสับสนว่าอะไรสิ่งใดเลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต

3. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวที่ต่อเนื่องซึ่งอาจสังเกตเห็นได้แต่อยู่ในระดับต่ำ

4. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกตนเองถูกขู่เข็ญ ซึ่งเป็นการขู่เข็ญที่น่ากลัว โดยที่บุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่าสิ่งที่เขารู้สึกว่าถูกขู่เข็ญเขาเห็นคืออะไร

โมวเรอร์ (Mowrer. 1963 : 264 - 265) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลไว้ว่า "ความวิตกกังวล คือ อารมณ์ แต่เป็นอารมณ์ซึ่งคล้ายกับเมื่อเรามีความหวาด หรือ กระหาย เป็นสภาพที่ถึง เครียด หรือเป็นสภาพที่คนเรารู้สึกไม่สบายใจหรือต้องการจะขจัดให้หมดไป นอกจากนั้นยัง เป็นตัวการที่ผลักดันให้คนเราทำพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งในแง่หนึ่งถือว่าเป็นแรงจูงใจ"

เจอร์ซิล (Jersild. 1968 : 348) กล่าวว่า ความกลัวและความวิตกกังวล เป็นสภาพทางจิตใจที่ไม่พึงปรารถนา (Unpleasant) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่เป็นอันตราย หรือสิ่งที่ไม่แน่นอนซึ่งอาจจะรู้หรือไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร และถ้าเกิดความกลัว หรือ ความวิตกกังวล ในอัตราที่ค่อนข้างสูงแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็จะทำให้มีปฏิกิริยาทางร่างกายเกิดขึ้น เช่น เกี่ยวกับ กลไกของระบบประสาท ทำให้ฮอร์โมนอะดรีนาล (Adrenal glands) ทำงานมากขึ้น มีผลทำให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น ทำให้ระบบย่อยอาหารทำงานช้าลง เพ่งออกตามนัย และ การ

เปลี่ยนแปลงอื่น ๆ อีก

ฮอลล์ และ ลินด์เซย์ (Hall and Lindzey. 1971 : 44) โลกกล่าวถึงความวิตกกังวลตามทฤษฎี ฟรอยด์ ไวดังนี้

" ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะของความหึงเหวี่ยง เป็นแรงผลักดันคล้ายความหิว หรือความรู้สึกทางเพศ แตกต่างกันตรงที่ว่า สภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสภาพร่างกายภายใน แต่มีสาเหตุทั้งเกิดมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้เกิดขึ้น มันจะสร้างแรงจูงใจให้บุคคลจะทำอะไรบางอย่าง เพื่อลดสภาวะดังกล่าว"

สวาน นวลละออ สุภาผล (นวลละออ สุภาผล 2523 : 31) ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า หมายถึง สภาพทางอารมณ์ ซึ่งบุคคลรู้สึกไม่พอใจ หึงเหวี่ยง ขาดความมั่นคงปลอดภัย หรือเกิดความกลัว เมื่อบุคคลถูกเร้าให้เกิดความรู้สึกหรืออยู่ในสภาพทางอารมณ์ดังกล่าว บุคคลจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น หม่นหมอง เศร้าซึม เกรงเครียด พงศพิกอารมณ์เสียใจงาย กังวลใจ หวาดระแวง หวาดกลัว ความคิดฟุ้งซ่าน เป็นต้น

นอกจากนั้น ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกที่อึดใจ ไม่สบายใจ ซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งของความกลัว แต่เป็นความกลัวในสิ่งที่ยังไม่ปรากฏ เพียงแต่จากหวังไว้ว่าอาจจะเกิดขึ้นได้ในโอกาสข้างหน้า ซึ่งความจริงอาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้ (สุนีย์ ชีรการ 2523 : 191)

วัลลภ กันทรพิชัย (วัลลภ กันทรพิชัย 2513 : 27 - 37) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. คั่นเกิน ขาดความอดทนต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่มารบกวนจิตใจ เมื่อเป็นเรื่องยุ่งยากมารบกวนจิตใจ มักจะเก็บความรู้สึกไว้อย่าง
2. ขาดความกล้า หรือ ประหม่า ไม่กล้าแสดงออก หลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็น หรือ การกระทำที่ขอความเห็นมาก
3. เกรงเครียด จังจี้ จิตใจหมกมุ่น ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ชอบสนุกสนาน
4. อารมณ์อ่อนไหว โกรธง่าย กังวล เสียใจง่าย ความคุมอารมณ์ไม่ค่อยอยู่
5. ซื่อๆ ชอบหลบหน้าคนหมู่มาก ไม่กล้าเสี่ยงทำในสิ่งที่ตนไม่เคยทำมาก่อน
6. ใจไม่วางใจ ชอบคิดมาก ไม่ค่อยลืมสิ่งใจงาย ๆ สิ้นหน้เศร้าซึม ใจลอย

2.2 ประเภทของความวิตกกังวล

เลวิต (Levitt. 1967 : 13 - 15, 154 - 156) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ความวิตกกังวล ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลแต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น ความเข้มของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นขึ้นอยู่กับความเข้มของสิ่งเร้า ความวิตกกังวลแบบนี้จะมีความเข้มสูง แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะคงอยู่ในช่วงเวลาสั้น ผู้ที่มีความวิตกกังวลแบบนี้มาก คือผู้ที่มีความถี่ของความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ มาก
2. ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะคงที่ในส่วนบุคคล ความวิตกกังวลนี้มักจะเกิดกับบุคคลในสถานการณ์ทั่วไปทุกสถานการณ์ มีความเข้มในระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน จนเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคลซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (personality trait) ผู้ที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้มักจะเกิดความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป และโดยทั่วไปทุกคนจะมีความวิตกกังวลประเภทนี้โดยที่เราไม่รู้ตัว

ฟรอยด์ (Hall and Lindzey. 1970 : 44) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ความวิตกกังวลตามความจริง (Reality Anxiety) คือความวิตกกังวลต่อความเป็นจริง หรือความกลัวที่มีต่ออันตรายอันแท้จริงในโลกภายนอก เป็นความวิตกกังวลขั้นพื้นฐาน
2. ความวิตกกังวลแบบโรคประสาท (Neurotic Anxiety) คือ ความกลัวว่าสิ่งที่ทำไปตามสัญชาตญาณนั้นจะได้รับการลงโทษ ความวิตกกังวลแบบนี้มีรากฐานมาจากความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะเด็กเคยถูกพ่อแม่หรือผู้ใหญ่อ่านาจนโทษการกระทำที่เด็กทำไปตามแรงกระตุ้น
3. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับหลักศีลธรรม (Moral Anxiety) เป็นความกลัวต่อความรู้สึกผิดชอบ คือกลัวว่าความผิดหรือการกระทำบางอย่างจะขัดกับหลักศีลธรรมที่บุคคลได้รับการอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่วัยเด็ก ความวิตกกังวลแบบนี้มีรากฐานมาจากความเป็นจริงกลัวเหมือนกัน อย่างเช่นบุคคลที่เคยถูกลงโทษ เนื่องจากฝ่าฝืนศีลธรรม ดังนั้นจึงเกิดความกลัวว่าจะถูกลงโทษอีก ถ้าสิ่งที่คิดหรือทำนั้นฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์หรือหลักศีลธรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล

งานวิจัยในต่างประเทศ

มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้อย่างกว้างขวาง เช่น คาสตานเนดา และแมคแคนเลส (Castaneda and McCanless. 1956 : 317 - 326) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กชายหญิง เกรด 4, 5, 6 จำนวน 386 คน โดยใช้แบบสอบถาม CMAS (Children Manifest Anxiety Scale) วัดความวิตกกังวล ผลปรากฏว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .005

คาสตานเนดา และคณะ (Castaneda and others. 1956 : 327 - 332) ยังได้ศึกษาผลของความวิตกกังวลที่มีต่องานที่ง่ายและงานที่ยากสลับซับซ้อนโดยศึกษากับเด็กเกรด 5 จำนวน 37 คน และวัดความวิตกกังวลโดยใช้แบบสอบถาม CMAS ได้เด็กที่มีความวิตกกังวลสูง 21 คน และเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ 16 คน ให้เด็กทั้งสองกลุ่มนี้ทำงานทั้งประเภทที่ง่ายและประเภทที่ยากสลับซับซ้อน ผลปรากฏว่า เด็กที่มีความวิตกกังวลสูงจะทำได้ดีกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ สำหรับงานที่ง่ายหรือสำหรับขั้นเริ่มต้นของงานที่ยาก แต่เมื่องานนั้นยิ่งยากขึ้น เด็กที่มีความวิตกกังวลสูงจะทำงานน้อยกว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำ นอกจากนั้นยังพบว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลสูง และทำงานที่ง่ายกว่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เฉพาะงานที่ยากและสลับซับซ้อนเท่านั้น ส่วนความแตกต่างสำหรับงานที่ง่ายนั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

รี (Rie. 1963:1003-1017) ศึกษาความวิตกกังวลของเด็กชายหญิงเกรด 1 - 7 จำนวน 344 คน โดยใช้แบบสอบถาม CMAS วัดความวิตกกังวลพบว่า ความวิตกกังวลของเด็กชายและหญิงไม่ต่างกัน

ซาราสัน และคณะ (Sarason and others. 1960 : 250 - 261) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลของเด็ก ระดับประถมศึกษาติดต่อกันเป็นเวลา 6 ปี พบว่าเด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย ทั้งความวิตกกังวลทั่วไป และความวิตกกังวลในการสอบ

เพนนี่ (Penny. 1965 : 697 - 702) ศึกษาความวิตกกังวลของเด็ก และความวิตกกังวลของเด็กเกรด 4 - 6 โดยใช้แบบสอบถาม CMAS วัดความวิตกกังวล

ส่วนที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล และเพศ ผลการวิจัยพบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่า เด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเฟลด์ฮูเซน (Feldhusen, 1965 : 442 - 447) ที่ศึกษาความวิตกกังวลของเด็กชายหญิง เกรด 7 - 9 อายุระหว่าง 9 - 11 จำนวน 77 คน และวัดความวิตกกังวลโดยใช้แบบสอบถาม GASC (Generalized Attitude Scales) พบว่าเด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย

แมนลีย์ (Manley, 1969 : 3876A) ได้ศึกษาแนวโน้มความวิตกกังวลของเด็กประถมชั้น 7 - 12 พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างเพศ เรื่องความวิตกกังวลโดยเพศหญิงจะมีความวิตกกังวลสูงกว่าเพศชาย และยังพบว่า นักเรียนที่เรียนดีกว่า และเรียนอยู่ชั้นสูงกว่า จะสามารถปรับตัวได้ดี และมีความวิตกกังวลต่ำกว่านักเรียนที่เรียนอ่อนและอยู่ชั้นต่ำกว่า

แคทเทล (Cattell, 1961 : 263 - 264) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลของเขาว่า โดยทั่วไปความวิตกกังวลและเดสสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสัมพันธ์กันเป็นทางลบ แต่ผลที่ได้รับยังสรุปอย่างเด็ดขาดไม่ได้ เพราะผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับลักษณะของงานหรือสิ่งที่เรียนรู้ แรงจูงใจ ระดับอายุ และความเข้มของความวิตกกังวล

สวนบุช (Ruebush, 1963 : 498) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลซึ่งคณะของเขาและคนอื่น ๆ ได้ทำไว้ พบว่าโดยทั่วไป ความวิตกกังวลจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งนี้ยังไม่คงใช่ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ความวิตกกังวลที่จะมีผลต่อการเรียนรู้นั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความเข้มของสิ่งเร้า ความยากง่าย หรือ สลับซับซ้อนของสิ่งที่เรียน ความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนให้เข้ากับสถานการณ์ หรืองานที่เรียนรู้

งานวิจัยในประเทศ

ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้มากพอสมควร เช่น ปราณีต สุขอุทุม (ปราณีต สุขอุทุม 2514 : 81) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณี และบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและคนจีน พบว่า เด็กที่มีการแสดงออกทางอารมณ์ในลักษณะเครียด ค่อนข้างง่าย และวุ่นวาย อันเป็นลักษณะของผู้มีความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถในการรับผิดชอบ

วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ 2515 : 75 - 76) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุโขทัย พบว่า

1. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมาก จะมีความวิตกกังวลน้อย ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักน้อยจะมีความวิตกกังวลมาก

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบหลงโทะ ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับความวิตกกังวล

3. เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประสิทธิ์ บัวคลี่ (ประสิทธิ์ บัวคลี่ 2515 : 90) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทย และนักเรียนนานาชาติชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ในกลุ่มนักเรียนนานาชาติ เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย กลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนนานาชาติ และความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความคิดสร้างสรรค์ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จำรัส บุญญานันท์ (จำรัส บุญญานันท์ 2515 : 50) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับโนภาพแพทชน ความวิตกกังวล และความของการผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตาม และขัดกับสังคม โดยศึกษาแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 210 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนชายที่ประพฤติขัดกับสังคม มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติคล้อยตามสังคม นักเรียนหญิงที่ประพฤติขัดกับสังคมมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติคล้อยตามสังคม และมโนภาพแพทชน กับความของการผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่มีความสัมพันธ์กันในแบบเส้นตรง ในทำนองเดียวกัน อาพล โองเคลือบ (อาพล โองเคลือบ 2515 : 185) ได้ศึกษาเรื่องความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่นบางประการของบุคลิกภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน ผลการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์อย่างสูงยิ่ง เชิงเส้นตรงในทางลบกับความสามารถในการอ่าน และมีโนภาพเกี่ยวกับตน แต่ไม่สัมพันธ์เชิงเส้นตรง และสนใจกับลักษณะความเป็นผู้นำ เด็กที่มีลักษณะเก็บตัว มีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กที่มีลักษณะแสดงตัว เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย และเด็กต่างจังหวัดมีความวิตกกังวลแตกต่างกับเด็กในนครหลวง

วัลลภ กันทรพิชัย (วัลลภ กันทรพิชัย 2513 : 111) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอบและความวิตกกังวลในการเรียน กับผลสำเร็จในการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับปีที่ 1 ปีการศึกษา 2512 จากสถาบันฝึกหัดครูสวนกลาง 6 แห่ง จำนวน 500 คน พบว่านักศึกษาหญิงมีความตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาชาย ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ

สำหรับสันตัก บุญญานันท์ (สันตัก บุญญานันท์ 2520 : 65 - 66) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวล และความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยได้ศึกษากับนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 4 จำนวน 221 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ชายและหญิง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพและไม่มีอาชีพมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน นักศึกษาผู้ใหญ่อายุมากกับอายุน้อยมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน และความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง

3.1 ความหมาย และความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

สมุท ศิริไชย (สมุท ศิริไชย ม.ป.ป. : 296 - 297) ได้กล่าวถึงความเชื่อมั่นในตนเองว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นความรู้สึกสำนึก และเป็นประโยชน์ที่จะทำให้เกิดความเข้มแข็งแก่แผนการดำเนินงานสร้างชีวิต บุคคลใดที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเองออกมาในสมรรถภาพแห่งการปฏิบัติงาน ย่อมชักจูงใจให้บุคคลอื่นมีความเชื่อมั่นตามได้ และความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นพลังในการต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยความมั่นใจ

เคโซ สวานานนท์ (เคโซ สวานานนท์ 2510 : 127) กล่าวว่าผู้ที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองย่อมกระทำการสิ่งใดสำเร็จได้ยาก เพราะความเชื่อมั่นในตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการไปหาความสำเร็จในชีวิต

คนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองจะคอยแก้แค้นพยานอยู่เสมอ เมื่อทำมาหากินขาดความกล้าที่จะเผชิญอุปสรรค หรืองานที่ยากลำบากข้างหน้า เมื่อปราศจากปริมาณการแล้ว

(ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์ และ จรรยา สุวรรณทัต 2510 : 98) ความเชื่อมั่นในตนเองมักจะเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบผลสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เสมอ ยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่าไร ย่อมมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเท่านั้น เมื่อเกิดความเชื่อมั่นก็จะรู้สึกว่าตัวเองไม่ถูกข่มขู่หรือดูถูกจากคนอื่น ทำให้ความยุ่งยากใจต่าง ๆ ลดลง หรือหมดไป และเป็นความจริงที่ทุกคนในสังคมย่อมมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จ และประเมินค่าความสำเร็จของตนเองไว้อย่างสูง รวมทั้งยังต้องการให้คนอื่นยอมรับนับถือในความสำเร็จของตนด้วย ถ้าหากว่าความตึงเครียดนี้ได้รับการตอบสนองจนพอใจ จะทำให้บุคคลเกิดความมั่นใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถและมีประโยชน์ต่อสังคม อันจะเป็นผลให้มีความสามารถที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น สามารถรับฟังความคิดเห็น หรือคำแนะนำของผู้อื่นได้ด้วยความยินยอมของบุคคลที่มีวุฒิภาวะเหมาะสม (Child Study Association of America. 1952 : 185 - 186 และ Maslow. 1954 : 411)

ไซมอนส์ (Symonds. 1964 : 85 - 86, 89) ได้สรุปว่า ความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นโดยองค์ประกอบ 4 ประการคือ

1. ทราบในสิ่งที่ตนต้องการ
2. คิดในสิ่งที่ตนคาดว่าจะกระทำสำเร็จ
3. มีความสามารถในการตัดสินใจ
4. ลงมือกระทำสิ่งที่ตัดสินใจแล้ว

ส่วนปัจจัยที่ทำให้บุคคลขาดความเชื่อมั่นในตนเอง คือ

1. ขาดความรู้
2. ขาดความกล้าหาญในทางชอบธรรม
3. เกียจคร้าน

ในกานพบกิจกรรมที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในตนเอง ชูชีพ อ่อนโคกสูง (ชูชีพ อ่อนโคกสูง 2516 : 25 - 27) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. มั่นใจในการกระทำของตน และมั่นใจว่าจะพบความสำเร็จในสิ่งที่กระทำลงไป

2. ไม่หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและมีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้

3. กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจ และกล้าเผชิญความจริง

4. มีความรับผิดชอบสูง

5. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

6. ไม่เชื่อผู้อื่นโดยไร้เหตุผล

7. ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ใหม่ได้ง่าย

สมพงษ์ ศิริพัฒน์ (สมพงษ์ ศิริพัฒน์ 2517 : 24) ได้จัดกลุ่มพฤติกรรมที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในตนเองไว้ 7 กลุ่มคือ

1. กล้าพูด กล้าแสดงออก และ กล้าแสดงความคิดเห็น

2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน

3. จิตใจมั่นคง เปลี่ยนความเชื่อยาก มั่นใจในความคิดของตน

4. กล้าตัดสินใจไม่ลังเล

5. กล้าเผชิญกับความจริง

6. มีจิตใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่

7. ไม่วิตกกังวล

เคโซ สวานนัท (เคโซ สวานนัท 2516 : 355) ได้เสนอทางปฏิบัติเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนี้

1. ไม่แยแสต่อคนที่ผิดพลาด และเริ่มตนใหม่ตั้งแต่นั้นต่อไป

2. ไม่ยอมพูดในคำและเรื่องที่ทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ ผิดถอย

3. เชื่อในความสามารถพิเศษ ที่มีอยู่ในตัวเอง ความสามารถส่วนที่ยังปิดบังซ่อนเร้นในตัวของเรา นั้นยังมีอยู่อีก

4. จงคิดแต่ในคำที่ไม่เป็นอุปสรรค และพึงคิดถึงอุปสรรคแต่เพียงพอสถาน

ประมาณ

5. สร้างภาพความเป็นผู้มีชัยอยู่ในความคิดเสมอ

6. สะสมความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต เพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างแท้จริงในบั้นปลาย

งานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง

งานวิจัยในประเทศ

เบรคเคนริดจ์ (Breckenridge) กล่าวถึงผลการศึกษาของ สโตรทเธอร์ (Strother) แจ็ค (Jack) และ เพจ (Page) ซึ่งพบว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในตนเองยังขึ้นอยู่กับระดับอายุ ระดับพัฒนาการ และกลุ่มที่เล่นร่วมกัน หรือร่วมทำงาน ตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังเผชิญอยู่ เด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองคือเด็กที่ไม่บรรลุพัฒนาการทางอารมณ์ ไม่กระตือรือร้นในการทำสิ่งต่าง ๆ และไม่ยอมต่อสู้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง (ซูชีพ อ่อนโคกสูง 2516 : 14 - 15)

สแกน เพนเทอร์ (Painter, 1968 : 760) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้จัก กับความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาชายระดับวิทยาลัย จำนวน 109 คน พบว่า ระดับความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถในการรู้จักอันเป็นลักษณะสำคัญของความเป็นผู้นำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฮอเรซ (Horace) ดักเกอร์ (Dugger) และ เบรุค (Baruch) ที่พบว่าผู้นำจะต้องมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีระเบียบวินัย และมีความรับผิดชอบ (อุทุม ลำอากัญญ์ 2519 : 22)

สำหรับ มุสเสน (Mussen, 1969 : 261) ศึกษาพบว่า บิดามารดาที่ตามใจเด็กอย่างมีเหตุผลคือให้อิสระเด็กในการช่วยเหลือตนเอง ให้เด็กได้มีโอกาสสนองความอยากรู้อยากเห็น จะทำให้เด็กเป็นหัวของตัวเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าตัดสินใจ กล้าแสดงออก สามารถพึ่งตนเอง และเผชิญชีวิตได้โดยปราศจากความวิตกกังวล ตลอดจนมีความเชื่อมั่นในตนเอง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความเชื่อมั่นในตนเองไว้หลายคน เช่น สมพงษ์ ทิรพัฒน์ (สมพงษ์ ทิรพัฒน์ 2517 : 13) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่นในตนเอง และ

ความรู้สึกกับนิโคซอม พบว่า เด็กจะมีความเชื่อมั่นในตนเองเมื่อได้รับความรัก ความเอาใจใส่ จากบิดามารดา ได้รับการส่งเสริมให้แสดงความคิดเห็น และมีอิสระในการตัดสินใจ เด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองนั้น มีสาเหตุจากถูกบิดามารดาควบคุมไปจนถึงนอนอยู่ในขอบเขตที่ บิดามารดาเห็นชอบ ทำให้ขาดอิสระที่จะคิดหรือตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อพบปัญหาที่ไม่สามารถ คิดตัดสินใจแก้ไขได้ เพราะไม่เคยฝึกการแก้ปัญหาด้วยตนเองมาก่อน ส่วนปรานีศ สุขอุดม (ปรานีศ สุขอุดม 2514 : 103) ได้ศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นไทยมีความเชื่อมั่นในตนเองสัมพันธ์ กับความสามารถในการเข้าสังคม ความมั่นคงทางอารมณ์ สภาพทางอารมณ์ และความสามารถ ในการควบคุมจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกื้อกุล ทาสีห์ (เกื้อกุล ทาสีห์ 2514 : 186) ที่พบว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าสังคม ความมั่นคงทางอารมณ์ สภาพทางอารมณ์ การอยู่ในระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความ สามารถในการควบคุมจิตใจ การบังคับตนเอง และการแสดงออกทางอารมณ์

จากการวิจัยของ ชูชีพ อ่อนโกลสูง (ชูชีพ อ่อนโกลสูง 2516 : 96) ซึ่งศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง และคุณธรรม แห่งความเป็นพลเมืองดี โดยศึกษากับนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคศึกษา 11 ปีการศึกษา 2514 พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 และชูชีพได้สรุปว่า การได้รับการยอมรับจากครอบครัว และความสำเร็จที่ได้รับเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

นอกจากนั้น นิพนธ์ แจงเอี่ยม (นิพนธ์ แจงเอี่ยม 2519 : 50) ยังได้ศึกษากับ นักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 240 คน พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์เป็นเส้นตรงกับความภาคภูมิใจใน ตนเองที่ระดับความเชื่อมั่น .01

สำหรับ อารีย์ เสงี่ยม (อารีย์ เสงี่ยม 2520 : 47) ได้ทำการวิจัย ปรากฏว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกกับนิโคซอม และความเชื่อมั่นใน ตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 226 คน มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน และกันในทุกทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05

จากที่ได้อธิบายเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเอง จึงสรุปได้ว่า เด็กหรือเยาวชนที่มีความวิตกกังวลและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง จะแสดงพฤติกรรมไปในทางไม่ดี เช่น เศร้าซึม หมดหนทาง หวาดกลัว ฟุ้งตนเองไม่ไถ่ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนหันไปแสวงหาเสกติกให้โทษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการช่วยลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นแก่เยาวชนให้น้อยลง และเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองแก่เยาวชนให้มากขึ้น โดยใช้วิธีการบำบัดด้วยหนังสือ

4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการบำบัดด้วยหนังสือ

4.1 ความหมายของการบำบัดด้วยหนังสือ

ไคม์การ์โหมียามของคำว่า การบำบัดด้วยหนังสือเป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1941 ในหนังสือ Dorland's Illustrated Medical Dictionary ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ว่า การบำบัดด้วยหนังสือ หมายถึง การใช้หนังสือและการอ่านเพื่อการรักษาโรคประสาท (Stoneburg. 1980 : 666)

หลังจากนั้นต่อมาได้มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างต่าง ๆ กันดังนี้

สมิท (Smith. 1948 : 492) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การบำบัดด้วยหนังสือ หมายถึง การอ่านที่เป็นประโยชน์โดยตรง ในการที่จะเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ หรือพฤติกรรม ตลอดจนช่วยเสริมแรงสุขภาพจิตของผู้คน

ดาร์ลิง (Darling. 1957 : 293) ให้ความหมายของการบำบัดด้วยหนังสือว่าเป็น ขบวนการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของผู้อ่านหลังจากการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ ตลอดจนการอ่านหนังสืออาจให้ประโยชน์ในการประเมินผลตัวบุคคลในเรื่องการปรับตัวและพัฒนาการต่าง ๆ ของบุคคล

ส่วนโชรเดส (Shrodes. 1960 : 311) กล่าวว่า เป็นขบวนการของปฏิกิริยาระหว่างผู้อ่านกับจินตนาการในหนังสือที่ได้อ่านมาของผู้คนให้เป็นอิสระจากความรู้สึก

ทางจิตวิทยา (Good. 1959 : 58) กล่าวว่า การบำบัดด้วยหนังสือคือการให้หนังสือเพื่อก่อให้เกิดพัฒนาการทั้งปวงอันเป็นขบวนการของปฏิกิริยาระหว่างผู้อ่านกับหนังสือ ซึ่งจะนำมาใช้ในการประเมินบุคลิกภาพ การปรับตัว และความเจริญงอกงาม เพื่อประโยชน์

ในทางการแพทย์และสุขภาพจิต ทั้งนี้เพราะวัสดุในการอ่านที่ผ่านการคัดเลือกแล้วย่อมมีผลในการบำบัดจิตใจหรืออาการป่วยทางร่างกายของผู้อ่าน

สำหรับ ทิวส์ (Tews. 1962 : 98) ได้ให้ความหมายของการบำบัดด้วยหนังสือแตกต่างไปจากคนอื่น โดยให้ความหมายไว้ในลักษณะของการปฏิบัติการ เขากล่าวว่า การบำบัดด้วยหนังสือคือบัญชีรายการของการคัดเลือกกิจกรรมในการอ่านเอาข้อความสำคัญต่าง ๆ ตลอดจนการวางแผนการดำเนินกิจกรรมและการควบคุมเกี่ยวกับกฎปฏิบัติภายใต้คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเพื่อลดปัญหาทางอารมณ์ และสุขภาพจิต

4.2 ประวัติของการบำบัดด้วยหนังสือ

สโตนเบิร์ก (Stoneburg. 1980 : 666) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการบำบัดด้วยหนังสือไว้ว่า การบำบัดด้วยหนังสือมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ สิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่าหนังสือถูกนำมาพิจารณาเพื่อใช้ในการบำบัดก็คือ คำจารึกบนกำแพงของห้องสมุดที่เมืองทีบส์ (Thebes) ประเทศอียิปต์ โดยปรากฏคำจารึกว่า "สถานที่บำบัดของวิญญาณ" และคำจารึกบนกำแพงของห้องสมุดที่เซนตอกอลด์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ว่า "คู่มือสำหรับวิญญาณ" แต่ในสหรัฐอเมริกา เริ่มหันมาสนใจการใช้หนังสือกับสุขภาพจิตไม่กี่เมื่อกาลสงครามที่ 19 ซึ่งในเวลานั้นหนังสือศีลธรรม และศาสนา ถูกแนะนำให้ใช้ในการรักษาผู้ป่วยทางจิตใจและต่อมาในปี ค.ศ. 1840 ชาวอเมริกันชื่อ จอห์น มินสัน ได้พิมพ์หนังสือซึ่งแสดงให้เห็นว่า การบำบัดด้วยหนังสือควรเป็นส่วนหนึ่งของการบริการของห้องสมุดที่ให้แก่ผู้ที่มีความพิการทางใจและกาย จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1904 ห้องสมุดโรงพยาบาล แมกลีน (McLean Hospital) ที่เมืองเวเวอร์รี (Waverly) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ได้จัดทำโครงการบำบัดด้วยหนังสือ โดยให้บรรณารักษ์ และนักจิตเวช เป็นผู้ดำเนินงานร่วมกันและต่อมาในปี ค.ศ. 1950 เมนนิงเจอร์ (Menninger) ก็ได้นำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปใช้ในการรักษาจิตป่วยในคลินิกของเขา โดยมีบรรณารักษ์เป็นผู้ให้การบำบัด นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจึงเป็นที่ยอมรับกันว่า การบำบัดด้วยหนังสือเป็นงานในหน้าที่ของบรรณารักษ์ (Horne. 1975 : 27 - 31)

ในระยะต่อมา การบำบัดด้วยหนังสือเริ่มเข้ามามีบทบาททางด้านการศึกษามากขึ้น ครูได้นำวิธีการดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมของนักเรียน ดังเช่น เมื่อ

ปี ค.ศ. 1947 ไก์ท เบอร์ตัน (Burton. 1947 : 473) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐมิชิแกน ไก์ทคล่องนำหนังสือไปใช้ในการแก้ปัญหาส่วนตัวของนักเรียนชาย จำนวน 35 คน และ นักเรียนหญิง จำนวน 45 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามประเภทของปัญหา แล้วคัดเลือกหนังสือที่มีเนื้อเรื่องสัมพันธ์กับปัญหาให้อ่าน หลังจากนั้นจึงจัดให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ ซึ่งปรากฏว่าปัญหาค่านิยมและพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างลดลงลง ภายหลังจากที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ

ปัจจุบันนี้ได้มีการนำการบำบัดด้วยหนังสือไปใช้ในโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาค่านิยม การเรียน ตลอดจนเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ และได้ขยายขอบเขตเข้าไปใช้ในการบำบัดจิตใจของเด็กที่พิการทางร่างกาย ทางสมอง เด็กที่มีปัญหาทางด้านสุขภาพจิต และเด็กที่อยู่ในสถานกักกันต่าง ๆ อีกด้วย (Association of Hospital and Institution Libraries. 1971 : 3 - 6)

4.3 กระบวนการของการบำบัดด้วยหนังสือ วิธีการบำบัดด้วยหนังสือ

(bibliotherapy) มีพื้นฐานมาจากวิธีการบำบัดทางจิต (psychotherapy) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้ (กุลวนิกา พงศ์เกษรณี 2523 : 10)

4.3.1 การเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ (identification)

4.3.2 การระบายอารมณ์และความสุขของ เพื่อคลายความทุกข์ (catharsis)

4.3.3 การหยั่งเห็นหรือการรู้แจ้ง (insight)

จากกระบวนการดังกล่าวข้างต้น นักบำบัดด้วยหนังสือ (bibliotherapist) ได้นำมาใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของบุคคล เช่น ปัญหาทางอารมณ์ การปรับตัว การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตลอดจนปัญหาทางด้านสุขภาพจิต โดยใช้หนังสือเป็นเครื่องมือในการบำบัด โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ เช่น เกี่ยวกับการบำบัดทางจิต (psychotherapy) คือ

ขั้นแรก เมื่อบุคคลได้อ่านหนังสือที่นักบำบัดได้คัดเลือกให้ตามความเหมาะสมกับปัญหา เขาจะเริ่มมีความผูกพันกับเรื่องราวของตัวละครในหนังสือ และรู้สึกเสมือนตนเองเป็นตัวละครในเรื่อง ซึ่งต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึกเช่นนี้เป็นการนำตนเองเข้าไปเป็นอันหนึ่ง

อันเดียวกันกับเนื้อเรื่อง หรือเป็นการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ (identification)

ขั้นตอน ๒ ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์คล้อยตามเนื้อเรื่อง มีความรู้สึกต่าง ๆ เช่น โศกเศร้า เสียใจ เมื่อตัวละครได้รับความทุกข์ หรือ รู้สึกสมหวัง ดีใจ เมื่อตัวละครสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้สำเร็จ ความรู้สึกดังกล่าวเป็นการช่วยให้ผู้อ่านได้ระบายอารมณ์ที่เก็บกดออกมา อันเป็นขั้นระบายอารมณ์เพื่อคลายความทุกข์ (catharsis)

ขั้นตอน ๓ เมื่อผู้อ่านมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านอย่างถ่องแท้ ก็จะทำให้เขาเข้าใจและยอมรับความเป็นจริงในชีวิต และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่าน วิธีการแก้ไข ปัญหาของตัวละครในเรื่อง มาใช้แก้ปัญหาของตนในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน อันเป็นขั้นของการหยั่งเห็น หรือการรู้แจ้ง (insight)

4.4 องค์ประกอบของการบำบัดด้วยหนังสือ การบำบัดด้วยหนังสือมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ

4.4.1 นักบำบัด ในระยะแรกผู้ทำหน้าที่ในการให้การบำบัดคือนายแพทย์ หรือจิตแพทย์ ส่วนบรรณารักษ์ทำหน้าที่กลายเป็นเภสัชกร คือคัดเลือกหนังสือสำหรับให้ผู้ป่วยอ่าน และเขียนรายงานผลความเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วยเท่านั้น ต่อมาเมื่อนักบำบัดด้วยหนังสือแพร่หลายเข้าไปในวงการศึกษาก็เป็นที่ยอมรับว่า บรรณารักษ์ควรมีหน้าที่โดยตรงในการให้การบำบัด (Hannigan. 1962 : 186 - 187)

4.4.2 หนังสือ อัลท์แมน (Altmann. 1974 : 285 - 287) ได้เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการพิจารณาคัดเลือกหนังสือเพื่อนำไปใช้ในการบำบัดไว้ดังนี้ คือ

- โครงเรื่อง หนังสือที่คัดเลือกจะต้องมีโครงเรื่องที่สมจริง ลักษณะตัวละครเด่นชัด เนื้อเรื่องสนุกสนานและน่าสนใจ
- การใช้ภาษา และ วงศัพท์ เหมาะสมกับวัย และความรู้ของผู้รับการบำบัด
- รูปเล่มของหนังสือ มีความสวยงาม สะดุดตา ภาพประกอบชัดเจน และตรงกับเนื้อเรื่อง และมีขนาดตลอดจนรูปเล่มที่เหมาะสมในการหยิบถือ

นอกจากนี้ เชฟเฟิร์ก และ ไอลส์ (Shepherd and Iles. 1976 : 569-571) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า ในการคัดเลือกหนังสือควรคำนึงถึงความเหมาะสมของเนื้อเรื่อง เป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื้อเรื่องควรจะถูกสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง นำเช็ดือ ตัวละครและ สภาพแวดล้อมภายในเรื่องควรคล้ายคลึงกับชีวิตจริงของผู้อ่าน สร้างสรรค์ให้อ่านเกิดกำลังใจ ที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ จนประสบผลสำเร็จเช่นเดียวกับตัวละครในเรื่อง

4.4.3 วิธีการ การบำบัดด้วยหนังสือวิธีการเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.4.3.1 การวางแผน ประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้คือ

4.4.3.1.1 ทงวัตถุประสงค์ของการบำบัดด้วยหนังสือเพื่อเป็น แนวทางในการกำหนดวิธีดำเนินการซึ่งจะนำไปสู่เป้าหมายซึ่ง เชฟเฟิร์ก และ ไอลส์ (Shepherd and Iles. 1976 : 569 - 571) ได้วางวัตถุประสงค์ของการบำบัดด้วย หนังสือไว้ดังนี้

- เพื่อให้ผู้รับการบำบัดรู้จักใช้ความคิดสร้างสรรค์และ ความคิดในทางบวก
- เพื่อสนับสนุนและสร้างเสริมกำลังใจของผู้รับการบำบัด ในการพุดถึงปัญหาของเขาอย่างเสรี
- เพื่อให้ผู้รับการบำบัดสามารถวิเคราะห์ทัศนคติและ พฤติกรรมของตนเองได้
- เป็นการชี้แนะให้ผู้รับการบำบัดมองเห็นว่าปัญหาแต่ละเรื่อง ย่อมมีวิธีแก้หลายทาง
- เพื่อสนับสนุนให้มีการคิดค้น และหาวิธีแก้ปัญหิต่าง ๆ อันจะทาลลดความขัดแย้งทางสังคม
- เพื่อให้ผู้รับการบำบัดได้มีโอกาสเปรียบเทียบปัญหาของ เขากับผู้อื่น

4.4.3.1.2 ศึกษาปัญหาที่เป็นสาเหตุของความขัดแย้งทางจิตใจ ของผู้รับการบำบัด เพื่อเป็นแนวทางในการคัดเลือกหนังสือให้เหมาะสมกับปัญหาของแต่ละบุคคล

4.4.3.1.3 สำนักรวความสนใจในการอ่านของผู้รับการบำบัด หิ้งนี้
เพื่อจะใ้สามารถคัดเลือกหนังสือให้อ่านได้ตรงตามความสนใจ ซึ่งอาจใช้วิธีสัมภาษณ์ หรือใช้
แบบสอบถาม

4.4.3.1.4 ทำทะเบียนประวัติของผู้รับการบำบัดแต่ละคนโดยมี
รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว ตลอดจนความสนใจในการอ่าน

4.4.3.2 การดำเนินการบำบัดด้วยหนังสือ กระทำเป็นขั้นตอนดังนี้

4.4.3.2.1 การคัดเลือกหนังสือ โดยพิจารณาจากทะเบียนประวัติ
ของผู้รับการบำบัด เพื่อให้เหมาะสมกับปัญหา และความสนใจของแต่ละคน หนังสือควรมีหลาย
ประเภท เพื่อให้ผู้รับการบำบัดจะได้มีโอกาสเลือกอ่านตามความพอใจ

4.4.3.2.2 นำหนังสือที่คัดเลือกแล้วไปให้ผู้รับการบำบัดอ่าน หิ้งนี้
นักบำบัดจะพยายามเร้าให้เขาเกิดความสนใจในการอ่าน โดยไม่รู้ตัวว่าถูกบังคับ ซึ่งอาจใช้
วิธีการต่าง ๆ เช่น จินตนาการเกี่ยวกับหนังสือ จักให้มีการอ่านออกเสียง ตลอดจนเล่าเรื่อง
จากหนังสือให้ฟังบางส่วน เพื่อกระตุ้นความสนใจ หรือมีการจัดแสดงละครจากหนังสือ เป็นต้น

4.4.3.2.3 จักให้มีการอภิปรายกลุ่ม เพื่อให้ผู้รับการบำบัดได้มี
โอกาสแสดงความคิดเห็น และระบายความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่าน ซึ่งเป็นวิธีการที่ได้ผลดีกว่าการ
บำบัดเป็นรายบุคคล เพราะการจัดอภิปรายกลุ่มช่วยประหยัดเวลา และมีบรรยากาศเป็นประชาธิปไตย
ผู้รับการบำบัดทุกคนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาของแต่ละคนอันเป็นการก่อให้เกิดความ
เห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือในการแก้ปัญหาซึ่งกันและกัน ทุกคนจะรู้สึกอบอุ่นและไม่คิดว่าตนเอง
โดดเดี่ยวอีกต่อไป สำหรับสถานที่ในการจัดอภิปรายกลุ่มนี้ควรจะทำในที่ซึ่งสมาชิกในกลุ่มสามารถ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้โดยไม่ถูกรบกวน สถานที่ซึ่งเหมาะสมที่สุดคือห้องสมุด เพราะมี
บรรยากาศที่อบอุ่น ผู้รับการบำบัดจะเกิดความรู้สึกว่าเขามีความปกติเช่นเดียวกับบุคคลธรรมดาที่ได้
เข้าไปใช้ห้องสมุด (Association of Hospital and Institution Libraries, 1971:22-26)

4.4.3.3 การควบคุมและประเมินผล นักบำบัดจะคงสังเกตกิริยาและ
พฤติกรรมของผู้รับการบำบัด จากการอภิปรายกลุ่มทุกครั้ง และบันทึกข้อมูลดังกล่าวไว้ เพื่อนำมา
ประเมินผลว่าสมควรจะให้การบำบัดด้วยหนังสือต่อไป หรือควรจะเปลี่ยนเป็นวิธีการบำบัดแบบอื่น

เช่น การบำบัดด้วยการฝึกอาชีพ (occupational therapy) เป็นต้น

4.4.4 ผู้รับการบำบัด วิธีการบำบัดด้วยหนังสือจะใช้ไคเนติกส์เมื่อผู้รับการบำบัดมีความพร้อมและสนใจที่จะอ่านหนังสือซึ่งนักบำบัดคัดเลือกมาให้ ทั้งนี้รวมถึงความสามารถในการอ่าน การทำความเข้าใจเนื้อหาเรื่อง และการจับใจความสำคัญ ดังนั้นการบำบัดด้วยหนังสือจึงใช้ได้เฉพาะภายในขอบเขตของผู้ที่สามารถอ่านหนังสือได้เท่านั้น

งานวิจัยเกี่ยวกับการบำบัดด้วยหนังสือ

งานวิจัยในต่างประเทศ

กอตส์ชอลก (Gottschalk. 1948 : 633) พบว่า ผู้ป่วยที่มีอาการโรคจิตอย่างอ่อนหรือเป็นโรคจิตในระยะเริ่มแรก ควรจะได้รับคำแนะนำให้อ่านหนังสือ โดยมีแพทย์เป็นผู้ควบคุมอย่างใกล้ชิด ซึ่งวิธีการนี้จะไคเนติกส์กว่าการนำไปใช้กับผู้ป่วยที่มีอาการทางจิตในขั้นรุนแรง หรือผู้ที่เป็นมานาน

แคนโทวิทซ์ ได้ศึกษาเด็กเป็นรายกรณี โดยใช้การบำบัดด้วยหนังสือกับเด็กที่ถูกกรบนางอารมณ์ ถูกพรากจากสิ่งที่รัก การล้มตัว ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การบำบัดด้วยหนังสือสามารถช่วยเหลือนุอานในการชกเซยสิ่งที่เขาสูญเสีย หนังสือสามารถส่งเสริมบุคลิกภาพของนกโค (Stoneburg. 1980 : 668) ส่วน แมคคลาสกี (McGlaskey. 1971 : 2505) ได้ทดลองใช้วรรณกรรมในการบำบัดจิตใจผู้ป่วยซึ่งได้รับความสะเทือนใจจากสาเหตุต่าง ๆ จำนวน 73 คน ผลปรากฏว่า วรรณกรรมดังกล่าวสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ป่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นการบำบัดด้วยหนังสือยังมีส่วนช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพได้อีกด้วย

วิปเปิล (Whipple. 1968 : 2214) ได้ทำการบำบัดด้วยหนังสือกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมต้น เมืองโอคลาโฮมา จำนวน 104 คน ในเวลา 10 สัปดาห์ พบว่า การบำบัดด้วยหนังสือมีผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียน เนื้อหาวิชาชีววิทยา และมีส่วนส่งเสริมบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง

นอกจากนั้นการบำบัดด้วยหนังสือยังนำไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเชื้อชาติอีกด้วย อย่างเช่น แอลส์บรูก (Alsbrook. 1971:4536) ได้ทดลอง

ใช้วิธีการบำบัดด้วยหนังสือในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักศึกษาชีวชาวที่มีต่อนักศึกษาชีวค่า
แล้วอภิปราย ส่วนกลุ่มทดลองอีกกลุ่มหนึ่งให้อ่านหนังสืออย่างเดียวกัน โดยไม่ต้องการอภิปราย
กลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มควบคุม ไม่ได้อ่านหนังสือ ผลการทดลองปรากฏว่าการเปลี่ยนแปลง
ทัศนคติของแต่ละกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ
ซูกาโร (Zucaro. 1972 : 1304) ที่ได้ทดลองใช้วิธีบำบัดด้วยหนังสือในการเปลี่ยนแปลง
ทัศนคตินักเรียนชั้นปีที่ 6 ที่มีต่อชาวอเมริกันนิโกร ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองที่ได้อ่านหนังสือ
เกี่ยวกับชาวนิโกร และอภิปรายถึงเรื่องราวที่อ่านมีคะแนนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของคนนิโกร
สูงขึ้น ส่วนกลุ่มทดลองที่ได้อ่านหนังสือโดยไม่ได้อภิปราย มีคะแนนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติสูงขึ้น
แต่ไม่เท่ากับกลุ่มแรก ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด

เฟรย์แทก (Freytag. 1974 : 197 - 203) ได้ทำการวิจัยที่มีขอบเขตรอง
ทรงกว้างโดยนำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปบำบัดเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับการพูด ผลการทดลอง
ปรากฏว่า หนังสือสามารถสร้างความสนใจเด็กในการฝึกออกเสียงตามรูปภาพได้ผลเป็นที่น่า
พอใจ และ อัลท์แมน (Altmann. 1974 : 285 - 287) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้วิธี
บำบัดด้วยหนังสือเพื่อเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง (self esteem) กับกลุ่มตัวอย่าง
ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้อะแนนจากการตอบแบบทดสอบวัดความภาคภูมิใจในตนเอง
ต่ำที่สุด จำนวน 18 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกจะได้รับการแนะนำในการ
อ่านหนังสือจากบรรณารักษ์ตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษา กลุ่มที่สองจะได้รับการแนะนำเกี่ยวกับ
กลุ่มแรก แต่จะได้รับการแนะนำในการอ่านเพียงครั้งเดียวตลอดการศึกษา ส่วนกลุ่มที่สาม
ได้รับการแนะนำเพียงอย่างเดียว โดยไม่มีโอกาสพบปะกับคำแนะนำจากบรรณารักษ์เลย
ผลการทดลองปรากฏว่าคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากคะแนนเฉลี่ยแสดงว่าคะแนนของกลุ่มแรกมีการเปลี่ยนแปลงไป
ในทางที่สูงขึ้น

แมคคินนีย์ (McKinney. 1977 : 550 - 552) ได้วิจัยเกี่ยวกับการบำบัดด้วย
หนังสือเป็นรายบุคคล โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาย 3 คน และนักศึกษาหญิง 1 คน

กลุ่มตัวอย่างจะเลือกอ่านนวนิยาย และเรื่องสั้น จากรายชื่อหนังสือที่ผู้วิจัยคัดเลือกให้ หลังจากนั้น จึงเข้ารับการให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ เป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายทั้ง 3 คน กล่าวถึงปัญหาของเขาซึ่งเคยเก็บกอดออกมาอย่างเปิดเผย และยอมรับความเป็นจริงมากขึ้น ภายหลังจากได้อ่านหนังสือ ส่วนนักศึกษายังคงมีความวิตกกังวล สูงขึ้น ภายหลังจากได้อ่านหนังสือ

งานวิจัยในประเทศ

สำหรับในประเทศไทย การใช้วิธีการบำบัดด้วยหนังสือยังไม่เป็นที่แพร่หลาย เช่นในต่างประเทศ ดังนั้น ผลงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้จึงอยู่ในวงจำกัด และส่วนใหญ่มัก ทำกันในวงการศึกษาศาสนา เช่น สาวึกา กาญจนะ (สาวึกา กาญจนะ 2518 : 124) ได้ ทำการวิจัยเกี่ยวกับการนำวิธีบำบัดด้วยหนังสือไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการยอมรับ ตนเอง ความวิตกกังวล และความเอื้อเฟื้อของ เด็กเป็นรายกรณี ผลจากการทดลองพบว่า การใช้วิธีบำบัดด้วยหนังสือ สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวทั้ง 3 ด้านไปในทางที่ดีขึ้น และในปี พ.ศ. 2523 กุลวนิดา กุงคะเสรีณี (กุลวนิดา กุงคะเสรีณี 2523:49-50) ได้ทำการวิจัยโดยการใช้การบำบัดด้วยหนังสือกับเด็กพิการทางร่างกายและสุขภาพ พบว่า เด็กพิการที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ จะมีสุขภาพจิต และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

จากการที่โคศิณา เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับการบำบัดด้วยหนังสือ แสดงให้เห็นว่า มีการนำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปใช้ในการแก้ปัญหาทางด้านอารมณ์ และพฤติกรรม ของผู้ที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์ สุขภาพจิต ตลอดจนผู้ที่มีความพิการทางร่างกาย ทางสมอง และผู้ที่อยู่ในสถานกักกันต่าง ๆ ซึ่งได้เคยไปในทางที่ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะนำวิธีการบำบัด ด้วยหนังสือไปใช้กับเยาวชนชายและหญิง ที่มีประวัติเสพยาเสพติดและอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก โดยจะทำการศึกษาวาดการบำบัดด้วยหนังสือช่วยลดความวิตกกังวล และเพิ่มความ เชื่อมั่นในตนเองให้แก่เยาวชนได้หรือไม่ เพียงใด.

วิธีดำเนินการทดลอง

การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือ
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษ ในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง และศาลพิพากษาแล้วให้การฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมทั้งหญิงและชาย จำนวน 30 คน

เนื่องจากวิธีการใช้การนำมัลคัพหนึ่งสี่เป็นการทดลองในลักษณะ Pre-Experimental Design ซึ่งอยู่ในจำพวก Expost Factor Design เป็นการทดลองเพื่อสอบถามของปัญหา ในปัจจุบัน เพื่อการแก้ไขปัญหานั้นเป็นเบื้องต้น และเพื่อจะนำไปสู่การค้นหาคำตอบที่แท้จริงต่อไป จำเป็นต้องมีกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างจึงมีเพียงกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามลำดับขั้นดังนี้

1.1 คัดเลือกเยาวชนหญิงและชายที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษและได้รับการพิพากษาแล้วให้อยู่ในสถานฝึกและอบรมบ้านปรางค์ และบ้านกรุดา ซึ่งมีระดับความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และไม่เกินประถมศึกษาปีที่ 7 และมีอายุระหว่าง 14 - 18 ปีบริบูรณ์ โดยมีสภาพปัญหาคล้าย ๆ กัน

1.2 ใช้วิธีจับสลากหมายเลขประจำตัวของเยาวชนหญิงและชาย จากข้อ 1.1 อย่างละ 15 หมายเลข ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนหญิง 15 คน และชาย 15 คน

2. การสร้างเครื่องมือ

2.1 แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยวิธีการดังต่อไปนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารด้านความวิตกกังวล

2.1.2 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของ อำพล โอง์เกลือบ (อำพล โอง์เกลือบ 2515 : ภาคผนวก) ซึ่งใช้วัดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 7 และศึกษาแบบสอบถามของ ประสิทธิ์ บัวคลี่ (ประสิทธิ์ บัวคลี่ 2514 : ภาคผนวก) ซึ่งใช้วัดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.3 สร้างแบบทดสอบ หลังจากที่ได้ศึกษาเอกสารด้านความวิตกกังวลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงอาศัยแนวความคิดนั้นมาสร้างแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล ที่จะใช้ศึกษากับเยาวชน ที่มีประวัติสุขภาพเสียตกใจให้โศกในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ลักษณะของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อความ เป็นข้อ ๆ จำนวน 40 ข้อ โดยให้เยาวชนเลือกตอบตามสภาพความเป็นจริงของตน แต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 3 คำตอบ โดยมีช่องให้เลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 อันคัม ไต่แก่ จริงที่สุด จริงบ้างเป็นบางครั้ง และไม่จริงเลย

2.1.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาตรวจสอบ เพื่อให้ข้อความในแบบทดสอบนั้นสามารถวัดความวิตกกังวลของเยาวชนได้ เป็นการหาความเที่ยงตรงแบบ face validity

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้างเป็นบางครั้ง	ไม่จริงเลย
1	เมื่อทำอะไรผิดท่านรู้สึกเสียใจมาก			
2	ท่านมักมีอาการเปลี่ยนแปลงโดยไม่มีเหตุผลบ่อย ๆ			
3	เมื่อทำสิ่งใดลงไปแล้ว ท่านไม่เคยเก็บเรื่องนั้นมาคิดอีก			
4	เมื่อเพื่อนพูดหยอกล้อท่าน ท่านก็ไม่รู้สึกโกรธ			
5	ท่านรู้สึกว่ามีใคร ๆ กำลังคิดร้ายต่อท่าน			

2.1.5 เกณฑ์การให้คะแนน การให้คะแนนมี 2 แบบคือ

แบบที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	3	คะแนน
จริงบ้างเป็นบางครั้ง	ให้	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน

แบบที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ การให้คะแนนจะกลับกัน คือ

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริงบ้างเป็นบางครั้ง	ให้	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	3	คะแนน

ผู้ที่ให้คะแนนจากแบบทดสอบมาก แสดงว่าเป็นผู้มีความวิตกกังวลสูง ถ้าให้คะแนนน้อย แสดงว่ามีความวิตกกังวลต่ำ

2.1.6 การทดลองแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล

2.1.6.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับเยาวชนหญิงและชายของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ซึ่งไม่ได้เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2.1.6.2 ตรวจให้คะแนนคำตอบของแบบทดสอบ หลังแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม โดยถือเอา 25 % ของกลุ่มตัวอย่างที่ให้คะแนนสูงเป็นกลุ่มสูง และ 25 % ของกลุ่มตัวอย่างที่ให้คะแนนต่ำเป็นกลุ่มต่ำ จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อโดยดูว่าข้อหนึ่ง ๆ กลุ่มสูงมีคะแนนเฉลี่ยเท่าใด และกลุ่มต่ำมีคะแนนเฉลี่ยเท่าใด แล้วใช้ t - test ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม (Edward. 1957 : 152 - 153) เพื่อเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ซึ่งในที่นี้เลือกข้อที่ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขึ้นไป ปรากฏว่าได้ข้อทดสอบความแตกต่างจำนวน 40 ข้อ

2.1.6.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (split half) โดยการแบ่งคะแนนของแต่ละคนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มข้อคี่กับกลุ่มข้อคู่ (Garrett. 1969 : 143, 339) ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับเท่ากับ .7206 และ

เมื่อขยายให้เป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับแล้วปรากฏว่า ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8376 ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลฉบับนี้มีความเชื่อมั่นในระดับสูง สามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไปได้

2.2 แบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยวิธีการดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสารด้านความเชื่อมั่นในตนเอง

2.2.2 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาแบบสอบถามของ สมพงษ์ ศิริพัฒน์ (สมพงษ์ ศิริพัฒน์ 2517 : ภาคผนวก) ซึ่งใช้วัดความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาแบบสอบถามของ กุลวนิกา กุงคะเสริม (กุลวนิกา กุงคะเสริม 2523 : 74 - 77) ซึ่งใช้วัดความเชื่อมั่นในตนเองของ เด็กพิการทางร่างกายและสุขภาพ

2.2.3 สร้างแบบทดสอบ หลังจากที่ได้ศึกษาเอกสารด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงอาศัยแนวความคิดนั้นมาสร้างแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ที่จะใช้ศึกษากับเยาวชนที่มีประสิทธิภาพเสียกติกให้โทษ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ลักษณะของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยข้อความเป็นข้อ ๆ จำนวน 40 ข้อ โดยให้เยาวชนเลือกตอบตามสภาพความเป็นจริงของตน แต่ละข้อมีคำตอบให้เลือกตอบ 3 คำตอบ โดยมีข้อให้เลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 อันดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงบ้าง เป็นบางครั้ง และไม่จริงเลย

2.2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาตรวจสอบเพื่อให้ข้อความในแบบทดสอบนั้นสามารถวัดความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนได้ เป็นการหาความเที่ยงตรงแบบ face validity

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้างเป็นบางครั้ง	ไม่จริงเลย
1	เมื่อตั้งใจทำอะไรแล้ว ท่านไม่เปลี่ยนความตั้งใจนั้นง่าย ๆ			
2	ท่านชอบทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำตามลำพัง			
3	ท่านเชื่อถือ โสคลง และพุดกู่			
4	ไม่ว่าจะทำอะไร ท่านก็คิดว่าท่านจะทำสำเร็จเสมอ			
5	เมื่อถูกผู้ใหญ่ติเตียน ท่านรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจ			

2.2.5 เกณฑ์การให้คะแนน การให้คะแนนมี 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด ให้ 3 คะแนน

จริงบ้างเป็นบางครั้ง ให้ 2 คะแนน

ไม่จริงเลย ให้ 1 คะแนน

แบบที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ การให้คะแนนจะกลับกันคือ

จริงที่สุด ให้ 1 คะแนน

จริงบ้างเป็นบางครั้ง ให้ 2 คะแนน

ไม่จริงเลย ให้ 3 คะแนน

ผู้ที่ให้คะแนนจากแบบทดสอบมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ถ้าได้คะแนนน้อยแสดงว่ามีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ

2.2.6 การทดลองแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

2.2.6.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับเยาวชนหญิงและชายของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ซึ่งไม่ได้เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2.2.6.2 ตรวจให้คะแนนคำตอบของแบบทดสอบ แล้วแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม โดยถือเอา 25 % ของกลุ่มตัวอย่างที่ให้คะแนนสูงเป็นกลุ่มสูง และ 25 % ของกลุ่มตัวอย่างที่ให้คะแนนต่ำเป็นกลุ่มต่ำ จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยดูว่าข้อหนึ่ง ๆ กลุ่มสูงมีคะแนนเฉลี่ยเท่าใด และกลุ่มต่ำมีคะแนนเฉลี่ยเท่าใด แล้วใช้ t -test ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม (Edward, 1957 : 152 - 153) เพื่อเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ซึ่งในที่นี้เลือกข้อที่ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขึ้นไป ปรากฏว่าได้ข้อทดสอบตามเกณฑ์ จำนวน 40 ข้อ

2.2.6.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับนี้ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (split half) โดยการแบ่งคะแนนของแต่ละคนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มข้อคู่กับกลุ่มข้อคี่ (Garrett, 1969 : 143, 339) ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับเท่ากับ .7652 และเมื่อขยายให้เป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับแล้วปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .8647 ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองฉบับนี้ค่าความเชื่อมั่นในระดับสูงสามารถนำไปใช้ในการวิจัยต่อไปได้

2.3 หนังสือ ผู้วิจัยได้คัดเลือกหนังสือที่คาดว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลและเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนชายและหญิงซึ่งมีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษ โดยอาศัยแนวความคิดในการจัดหาหนังสือสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่มีปัญหาของ Association of Hospital and Institution Libraries (Hospital and Institution Libraries. 1971 : 61 - 108)

และหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกหนังสือสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย ของ รัชจวน อินทรกำแหง (รัชจวน อินทรกำแหง 2520 : 95 - 125) ได้หนังสือจำนวน 35 เล่ม ซึ่งประกอบด้วย นวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี บทความ ซึ่งประวัติบุคคลสำคัญ เป็นต้น แล้วจึงดำเนินการดังนี้

2.3.1 จัดทำบรรณนิทัศน์หนังสือที่คัดเลือกแล้ว นำไปให้ครูทรงคุณวุฒิทางค่านิยมวรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสม ของหนังสือที่คัดเลือกให้เยาวชนอ่าน

2.3.2 นำรายชื่อพร้อมทั้งบรรณนิทัศน์หนังสือที่ผ่านการพิจารณาในข้อ 2.3.1 ไปให้นักจิตวิทยาประจำสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมของหนังสืออีกครั้งหนึ่ง

2.3.3 นำหนังสือที่ผ่านขั้นตอนการพิจารณาคัดเลือกดังกล่าวไปให้เยาวชนซึ่งอยู่ในสถานฝึกและอบรมที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเลือกอ่านตามความสนใจ จากนั้นผู้วิจัยจึงคัดเลือกหนังสือที่เยาวชนสนใจ จำนวน 30 เล่ม ไปใช้ในการทดลองต่อไป

3. การดำเนินการทดลอง

3.1 ให้เยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทดสอบแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลและแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ก่อนดำเนินการทดลอง (pretest) ในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2525 สำหรับเยาวชนหญิง และ วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2525 สำหรับเยาวชนชาย โดยผู้วิจัยคอยให้คำอธิบาย และใช้คำพูดกระตุ้นเพื่อสร้างแรงจูงใจในการทดสอบแบบทดสอบ

3.2 จัดนิทรรศการหนังสือที่ใช้ในการทดลอง เพื่อสร้างความสนใจในหนังสือแก่เยาวชน โดยใช้ห้องสมุดของสถานฝึกและอบรมแต่ละแห่งที่ทำการทดลองเป็นสถานที่จัดนิทรรศการ

3.3 จัดให้กลุ่มตัวอย่าง ใกล้เคียงกัน เพื่ออ่านหนังสือและอภิปรายตลอดจนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านหนังสือ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละประมาณ 3 ชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2525 ถึงวันที่ 25 เมษายน 2525 รวมระยะเวลาประมาณ 2 เดือน โดยจัดแบ่งเวลาดังนี้

เยาวชนหญิง ในสถานฝึกและอบรมบ้านปราณี พบปะกัน วันเสาร์

เยาวชนชาย ในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุดา พบปะกัน วันอาทิตย์

3.4 ก่อนที่จะให้เยาวชนอ่านหนังสือ ผู้วิจัยจะเล่าเรื่องหนังสือ (Book Talk) เล่มที่จะให้เยาวชนอ่านในสัปดาห์นั้นให้เยาวชนฟัง ซึ่งเป็นหนังสือที่ผ่านการพิจารณาและคัดเลือกแล้ว เพื่อเป็นการสร้างความสนใจในหนังสือให้แก่เยาวชน ในแต่ละสัปดาห์กำหนดให้เยาวชนอ่านหนังสือประมาณ 3 - 4 เรื่อง โดยหมุนเวียนหนังสือกันอ่านตามกลุ่มย่อยที่ผู้วิจัยจัดแบ่งจากความสมัครใจ เพื่อให้เยาวชนจะได้อ่านหนังสืออย่างทั่วถึงกัน

3.5 การเสนอหนังสือหรือบทความให้อ่าน พิจารณาหนังสือที่มีเนื้อหาทางยา ๆ และมีจุดจบในทางบวกให้เยาวชนอ่านในการทดลองระยะต้น ต่อมาจึงให้อ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการมากขึ้น และเรื่องที่มีจุดจบในทางลบบ้าง

3.6 ทุกครั้งที่เยาวชนอ่านหนังสือจบ ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ จะจัดให้มีการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ในการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นนี้ ผู้วิจัยได้พยายามให้เยาวชนทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นทั่วถึงกัน ในระหว่างการอภิปรายแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ไว้อย่างละเอียด เพื่อนำมาพิจารณาในการวิเคราะห์พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างว่ามีความเปลี่ยนแปลงหรือไม่เพียงใด ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการอภิปราย สำหรับหนังสือ บทความ สารคดี ฯลฯ เรื่องใดซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถอ่านจบภายในชั่วโมงก็ให้กลุ่มตัวอย่างได้มีโอกาสอภิปราย และแสดงความคิดเห็นร่วมกันในวันนั้น ส่วนเรื่องใดที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอ่านจบในชั่วโมงก็ให้นำไปอ่านนอกเวลา แล้วหลังจากนั้น เมื่ออ่านจบจึงจัดให้กลุ่มตัวอย่างได้อภิปราย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

3.7 หลังจากทดลองใช้วิธีการบำบัดด้วยหนังสือครบ 2 เดือนแล้ว จึงให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล และแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง (posttest) ใน

วันที่ 30 เมษายน 2525 อีกครั้งหนึ่ง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ตรวจสอบความถูกต้อง และแบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเองที่
กลุ่มตัวอย่างได้ทำไว้ทั้ง 2 ครั้ง แล้วบันทึกคะแนนทั้งหมดไว้

4.2 นำคะแนนที่ได้จากข้อ 4.1 ไปหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
โดยใช้อัตราส่วนวิกฤต (t - test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลของการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันจึงได้เสนอสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนเขวาชนในกลุ่มตัวอย่าง
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ
ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
ΣD	แทน	ผลรวมของคะแนนความแตกต่างของการทดสอบครั้งแรก และครั้งที่สอง
D^2	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของคะแนนความแตกต่างแต่ละคู่ยกกำลังสองของการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง
SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่างของการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง
$\bar{D}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างของการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง
$S_{\bar{D}}$	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างของการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและผลของการทดลอง ได้เสนอเป็น 4 ตอนดังนี้

1. การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความวิตกกังวลก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ
2. การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ
3. การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความวิตกกังวลหลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่างเยาวชนหญิงกับเยาวชนชาย
4. การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่างเยาวชนหญิงกับเยาวชนชาย

การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความวิตกกังวลก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ

ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลและหลังจากการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว ได้ทดสอบวัดความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับผลการทดสอบครั้งแรก ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนจากการทดสอบครั้งหลังของกลุ่มตัวอย่าง แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 ความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบวัดความวิตกกังวลก่อนการบำบัดด้วยหนังสือ และหลังการบำบัดด้วยหนังสือ

คะแนน	N	X	$\bar{X}$	S^2	D	$\bar{D}$	SD	$S_{\bar{D}}$	t
คะแนนก่อนการทดลอง	30	2417	80.56	79.56	76	2.53	9.493	1.732	1.460
คะแนนหลังการทดลอง	30	2341	78.03	54.38					

$$(t_{.05} = 1.699)$$

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ มีความวิตกกังวลลดลงกว่าก่อนที่จะได้รับการบำบัดด้วยหนังสืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ ไม่ได้มีความวิตกกังวลลดลงหลังจาก ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานข้อ 1 ที่ว่า เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือจะลดความวิตกกังวลลง

การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ

ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง และหลังจากการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว ได้ทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับการทดสอบครั้งแรก ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบครั้งแรก กับคะแนนจากการทดสอบครั้งหลังของกลุ่มตัวอย่าง แสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 ความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการบำบัดด้วยหนังสือ และหลังการบำบัดด้วยหนังสือ

คะแนน	n	X	$\bar{X}$	S^2	D	$\bar{D}$	S_D^2	S_D	t
คะแนนก่อนการทดลอง	30	2451	81.70	45.32	96	3.2	5.719	1.043	3.068**
คะแนนหลังการทดลอง	30	2547	84.90	45.95					

** ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t_{.01} = 2.462$)

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าแต่ยังไม่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ จะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น ซึ่งตรงกับสมมุติฐานข้อ 2

การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความรู้ที่กักจ้วลหลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่าง เยาวชนหญิง กับเยาวชนชาย

ตาราง 3 ความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบวัดความรู้ที่กักจ้วลหลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่างเยาวชนหญิง กับเยาวชนชาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เยาวชนหญิง	15	77.27	42.638	- 0.561
เยาวชนชาย	15	78.80	68.742	

($t_{.05} = 2.160$)

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนหญิง และเยาวชนชายที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว มีความรู้ที่กักจ้วลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ หลังการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว เยาวชนหญิงและเยาวชนชายมีความรู้ที่กักจ้วลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานข้อ 3 ที่ว่าการบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนหญิงและเยาวชนชายจะได้ผลทางความรู้ที่กักจ้วลแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่าง
เยาวชนหญิงกับเยาวชนชาย

ตาราง 4 ความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังการบำบัดด้วยหนังสือระหว่าง เยาวชนหญิงกับ เยาวชนชาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เยาวชนหญิง	15	85.67	48.381	0.246
เยาวชนชาย	15	84.13	45.552	

$$(t_{.05} = 2.160)$$

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนหญิงและเยาวชนชาย ที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือแล้วมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ หลังการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว เยาวชนหญิง และเยาวชนชาย มีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานข้อ 3 ที่ว่า การบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนหญิงและเยาวชนชาย จะให้ผลทางความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน.

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาว่าหนังสือสามารถลดความวิตกกังวลของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กได้เพียงใด
2. เพื่อศึกษาว่าหนังสือมีส่วนช่วยส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กได้เพียงใด
3. เพื่อศึกษาว่าการนำบทความหนังสือมาใช้กับเยาวชนหญิงและชายมีผลแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาทดลองครั้งนี้เป็นเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษที่มีอายุระหว่าง 14 - 18 ปี รับรู้และมีความรู้ในค่ากว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และศาลพิพากษาแล้วให้การฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมทั้งหญิงและชาย จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล
2. แบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง
3. หนังสือประเภทต่าง ๆ ซึ่งผ่านการคัดเลือกแล้วว่า มีเนื้อหาที่จะช่วยลดความวิตกกังวล และส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

การดำเนินการทดลอง

1. ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล และแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ก่อนดำเนินการทดลอง (pretest)
2. จัดนิทรรศการหนังสือที่ใช้ในการทดลองเพื่อสร้างความสนใจในหนังสือแก่เยาวชน โดยให้ห้องสมุดของสถานฝึกและอบรมและแห่งที่จะทำการทดลองเป็นสถานที่จัดนิทรรศการ
3. นำหนังสือที่ได้มาขึ้นตอนการพิจารณาคัดเลือกแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกอ่านตามความสนใจ และจัดให้มีการอภิปรายถึงหนังสือที่แต่ละคนได้อ่านมาทุกสัปดาห์ในวันเสาร์ สำหรับเยาวชนหญิง และ วันอาทิตย์ สำหรับเยาวชนชาย โดยผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างไว้โดยละเอียด
4. หลังจากการทดลองใช้วิธีการบำบัดด้วยหนังสือครบ 2 เดือนแล้ว จึงให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล และแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเองชุดเดิม (posttest) อีกครั้งหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้คำนวณหาค่าต่อไปนี้

1. คะแนนเฉลี่ย
2. ความแปรปรวน
3. ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ $t - test$

ผลการทดลอง

1. เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ ลดความวิตกกังวลลงอย่าง ไม่นับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าเยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือจะลดความวิตกกังวลลง

2. เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าเยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

3. เยาวชนหญิงและเยาวชนชาย ภายหลังได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ มีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ เยาวชนหญิงและเยาวชนชายมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ภายหลังได้รับการบำบัดด้วยหนังสือซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4. เยาวชนหญิงและเยาวชนชายภายหลังได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ เยาวชนหญิงและเยาวชนชายมีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ภายหลังได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบผลของความวิตกกังวลของเยาวชนก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือพบว่า เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือไม่มีความวิตกกังวลลดลง ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เกี่ยวกับเรื่องนี้แม้ว่าความวิตกกังวลของเยาวชนก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ จะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้มที่จะลดลง การที่ผลการทดลองปรากฏผลเช่นนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าแม้การอ่านหนังสือจะช่วยให้เยาวชนได้ผ่อนคลายความรู้สึกเครียดในจิตใจ ได้เรียนรู้ว่ายังมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากมายในโลกที่จะช่วยให้ชีวิตมีความสุข ถ้าเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ แต่ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในเยาวชนเหล่านี้เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลานาน ทำให้ฝังอยู่ภายในจิตใจลึกซึ้ง เป็นสภาพปัญหาทางจิตใจซึ่งคงอาศัยระยะเวลาในการผ่อนคลาย หรือลดความวิตกกังวลนั้น ดังนั้นในการทดลองเพื่อที่จะลดความวิตกกังวล จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาที่นานพอสมควรด้วย ซึ่งคุณหญิงโสมรสิทธิ์ จันทระประภา (คุณหญิงโสมรสิทธิ์ จันทระประภา 2523 : 40 - 41) ได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลในวัยรุนนั้นอาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุและจะกังวลมาก เมื่อกังวลมากก็เกิดความเครียด แล้วหาทางดับความวิตกกังวลโดยเสพยาของมึนเมา เช่น กัญชา สุรา ยาเสพติด ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งมีใจเป็นการดับโดยสิ้นเชิง เพราะความวิตกกังวลจะยังคงเป็นความทุกข์อยู่ภายใน

จิตใต้สำนึก พร้อมที่จะปรากฏออกมาเมื่อมีสิ่งเร้า ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ สุนทร จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม (สุนทร จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม 2520 : 117) ที่ว่า ความวิตกกังวลของบุคคลมักจะฝังรากลึกอยู่ภายใต้จิตสำนึก หรือจิตไร้สำนึกของบุคคล และเกิดขึ้นกับคนทั่วไปมากที่สุด ความวิตกกังวลจึงเป็นสภาพปัญหาทางจิตใจ ซึ่งต้องอาศัยระยะเวลาในการผ่อนคลาย ดังนั้นในการทดลองเพื่อที่จะลดความวิตกกังวล จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาที่นานพอสมควร

นอกจากนั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง เป็นเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษมีปัญหาด้านจิตใจ และทางครอบครัว หนังสือที่ใช้ในการทดลองจึงควรมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีตัวละครซึ่งมีสภาพปัญหาทางจิตใจ ตลอดจนสภาพความเป็นอยู่ที่คล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง แต่หนังสือที่มีลักษณะดังกล่าวยังมีอยู่น้อยมากในวงการหนังสือของเมืองไทย ดังนั้นหนังสือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ จึงต้องเลือกหนังสือที่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับหนังสือที่ทองการมากที่สุด ซึ่งอาจจะทำให้เยาวชนที่มีปัญหาจิตใจด้านความวิตกกังวลมีโอกาสน้อยที่จะได้เปรียบเทียบปัญหาของตนเองกับตัวละคร ทั้งนี้ปัญหาจิตใจ โดยเฉพาะด้านความวิตกกังวลนั้นเป็นปัญหาที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการผ่อนคลายและ เป็นปัญหาที่เยาวชนจะสมานาน แม้จะได้รับการบำบัดด้วยหนังสือก็ไม่อาจลดลงอย่างรวดเร็ว จนเห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจนระหว่างก่อนและหลังการบำบัดเหมือนกับปัญหานั้น ๆ แต่ก็มีแนวโน้มที่จะลดลง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า หากสามารถคัดเลือกหนังสือที่มีความเหมาะสม สัมกับสภาพปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง ดังกล่าว พร้อมทั้งหนังสือที่มีเนื้อหาพื้นฐานด้านครอบครัว ชีวิต อาชีพ และสังคม เป็นกัน เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ กระตุ้นให้มีความกล้าหาญ ออกกำลังกาย ฝึกสมาธิ กล้าสู้ชีวิต และมองโลกในแง่ดีมาใช้ร่วมกันในปริมาณที่มากเพียงพอ มีกิจกรรมต่าง ๆ หลายลักษณะ และมีระยะเวลาในการทดลองที่นานพอสมควรแล้ว ความแตกต่างของผลการทดลองก็จะสามารถมองเห็นได้ชัดเจนกว่านี้

อีกประการหนึ่ง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลได้ เพราะหากเยาวชนยังต้องอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมและไม่ยอมเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความวิตกกังวลยังมีอยู่ตลอดเวลา

2. การเปรียบเทียบผลของความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ พบว่า เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ จะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการอ่านหนังสือช่วยให้เยาวชนได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาจากตัวละคร ซึ่งสามารถเอาแบบอย่างอุปสรรคต่าง ๆ ได้ในนั้นปลาย ทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกว่าตนเองยังมีค่า มีความหวัง อันจะนำไปสู่ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเองต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กุลวนิกา กุงคะเสรีณี (กุลวนิกา กุงคะเสรีณี 2523 : 51) ที่ทำการวิจัยกับเด็กพิการทางร่างกาย และสุขภาพ โดยวิธีการบำบัดด้วยหนังสือ ผลการวิจัยพบว่าเด็กพิการที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ จะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นเช่นเดียวกับผลการวิจัยของ อัลท์แมน (Altmann, 1974 : 287) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธีการบำบัดด้วยหนังสือ ในการเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งความภาคภูมิใจในตนเองนี้เป็นคุณลักษณะที่สำคัญของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

นอกจากนั้น การที่เยาวชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาเกี่ยวกับหนังสือที่อ่าน และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาให้กับผู้อื่นกลุ่ม จึงเป็นผลทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นเช่นผลการวิจัยของ วิปเปิล (Whipple, 1968 : 2214) ที่ได้ทำการบำบัดด้วยหนังสือกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายในโรงเรียนฝึกอบรมนิสัย แล้วพบว่าการบำบัดด้วยหนังสือมีส่วนส่งเสริมบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งตรงกับที่ ซูชีพ อ่อนโลกสูง (ซูชีพ อ่อนโลกสูง 2516:99) และ นิพนธ์ แจ่มเอี่ยม (นิพนธ์ แจ่มเอี่ยม 2519 : 51) ได้วิจัยพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแสดงตัว

3. การเปรียบเทียบผลของความวิตกกังวลระหว่างเยาวชนหญิงและเยาวชนชาย ภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือ พบว่า เยาวชนหญิงและเยาวชนชาย ภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลที่จะก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้ การที่เยาวชนทั้งหญิงและชายอยู่ในสถานฝึกและอบรม

มีความเป็นอยู่ และได้รับการฝึกอบรม ตลอดจนอยู่ภายใต้กฎระเบียบของสถานที่เดียวกัน ย่อมก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้เช่นเดียวกัน ซึ่ง อรรถีย์ ชันมนุญ (อรรถีย์ ชันมนุญ บ.ป.บ. : 37) กล่าวไว้ว่า ความกระวนกระวายใจที่เกิดขึ้นเฉพาะภายใต้สภาพการณ์บางอย่างเรียกว่า

Situational Anxiety เราอาจเรียนรู้ว่าสภาพการณ์บางอย่างที่จะก่อให้เกิดให้เรากังวล แล้วหาทางหลีกเลี่ยงสภาพการณ์นั้น ๆ เสีย และทราบได้ถึงความหลากหลายเหล่านี้ได้ เราก็ยังสบายใจพ้นจากภาวะกระวนกระวายใจอยู่ ส่วนความกระวนกระวายใจโดยทั่วไป เรียกว่า General Anxiety ไม่ได้ขึ้นอยู่กับหรือมีติดกับเฉพาะสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แต่เป็นอยู่ทั่วไป โดยที่บุคคลนั้นอาจไม่สามารถผ่อนคลายความรู้สึกและไม่สามารถรู้สึกสบายใจได้ ไม่ว่าจะเป็นสภาพการณ์ใด ๆ

จากข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นนอกจากจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งแล้ว ยังขึ้นอยู่กับการที่บุคคลนั้นมีปัญหาคำถามจิตใจ ไม่สามารถผ่อนคลายความกังวลได้ เช่นเดียวกับที่เขาวรรณหญิงและชายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ ซึ่งมีปัญหาทางจิตใจ ที่เป็นสาเหตุทำให้เสียเวลาเสียศรัทธาจะมีความวิตกกังวลเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา และจากการวิจัยของ สันติค บุญฤทธิกันต์ (สันติค บุญฤทธิกันต์ 2520 : 65 - 66) พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ รี (Rie. 1963 : 1003-1012) ที่ว่าเด็กชายหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อเขาวรรณหญิงและชาย ซึ่งอยู่ในสถานฝึกและอบรมเช่นเดียวกัน และมีปัญหาคำถามจิตใจที่ติดอยู่เป็นเวลานานเช่นเดียวกัน จึงทำให้ผลที่ได้รับภายหลังจากการบำบัดด้วยหนังสือ ในด้านความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันด้วย

4. การเปรียบเทียบผลของความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างเขาวรรณหญิงและเขาวรรณชายภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือ พบว่า เขาวรรณหญิงและเขาวรรณชายภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือมีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเขาวรรณหญิงและชายมีความรู้อยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ทำให้มีความสามารถในการอ่านการวิเคราะห์เรื่องราวจากหนังสือได้ใกล้เคียงกัน ผลที่จะได้รับจากหนังสือย่อมจะใกล้เคียงกันด้วย จึงเป็นผลให้เขาวรรณหญิงและชาย มีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ภายหลังที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือแล้ว

อีกประการหนึ่ง ในขณะที่ทำการบำบัดด้วยหนังสือ เมื่อมีการอภิปราย ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มได้พยายามกระตุ้นให้สมาชิกได้แสดงความคิด มีความเชื่อมั่นในการแสดงความคิดเห็นของตน โดยที่ผู้วิจัยใช้วิธีการอย่างเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง เยาวชนหญิงและชาย ดังนั้นย่อมมีผลทำให้เยาวชนหญิงและชายเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

นอกจากนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่เยาวชนทั้งหญิงและชายมีประวัติเสพยาเสพติดได้ไหม อันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ กันก็ได้รับรู้การเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม ทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นในลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือ ขาดความคิดริเริ่ม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีแนวโน้มที่จะพึ่งพาอาศัยผู้อื่นอยู่เสมอ (เกรียง กุลนันทน์ 2510:67 - 68) เมื่อมาได้รับการบำบัดโดยวิธีเดียวกัน และแบ่งกลุ่มในระดับริมาณเดียวกัน จึงทำให้ระดับความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนทั้งหญิงและชายภายหลังการบำบัดด้วยหนังสือ ไม่แตกต่างกันด้วย

นอกจากการสังเกตของผู้วิจัย และจากสถิติการเขียนหนังสือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหญิงและชายมีความสนใจอ่านหนังสือที่คัดลอกมาให้อ่านอย่างใกล้ชิด เคียงกัน และหนังสือที่นำไปอ่านก็เป็นเรื่องเดียวกัน ดังนั้น ความคิดและแนวทางในการแก้ปัญหาที่เยาวชนทั้งหญิงและชายนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับตัว จึงเป็นไปในลักษณะเดียวกัน ซึ่งเป็นผลให้ความเชื่อมั่นในตนเองที่เกิดขึ้นภายหลังจากการอ่านหนังสือของ เยาวชนหญิงและชาย ไม่แตกต่างกันด้วย

ขอเสนอแนะ

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เห็นว่าส่วนใหญ่จะไม่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่จากตัวเลขทางสถิติที่ปรากฏ ก็แสดงให้เห็นว่า การทดลองครั้งนี้ได้ผลดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษางานวิจัยนี้ และผู้ที่ทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะต่อผู้สร้างวรรณกรรม

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยเริ่มมีหนังสือสำหรับเด็กมากขึ้น แต่หนังสือสำหรับเด็กยังมีน้อยมากทั้ง ๆ ที่เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่มีความสำคัญยิ่งในอันที่จะเป็นกำลังของชาติต่อไปภายหน้า หนังสือสำหรับเด็กที่มีอยู่ส่วนใหญ่เป็นหนังสือแปลจากต่างประเทศ ซึ่งตัวละครตลอดจนสภาพสังคมในเนื้อเรื่อง มีความแตกต่างไปจากเยาวชนและสังคมไทย ดังนั้นนักเขียนไทยจึงควรหันมาเขียนหนังสือสำหรับเด็กไทยบ้าง โดยเขียนเรื่องที่มีตัวละครรู้จักกับเด็กต่าง ๆ จนประสบผลสำเร็จ แม้ได้สภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เยาวชนกำลังประสบอยู่ เช่น ปัญหาความยาเสพติด ปัญหาครอบครัว ปัญหา

การวางตัว เป็นต้น โดยเขียนในแง่แนววิธีการที่จะแก้ปัญหา การพัฒนาอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อที่เยาวชนจะได้นำเรื่องราวที่ได้อ่านไปพิจารณาเพื่อนำไปปรับปรุงและใช้กับตนเองได้ ไม่เพียงแต่นักเขียนหนังสือสำหรับเด็กเท่านั้น แต่นักเขียนทั่ว ๆ ไปก็ควรหันมาเขียนเรื่องที่ช่วยส่งเสริมความคิด แนววิธีแก้ปัญหาให้แก่วัยรุ่น คำนึงถึงผลทางจิตใจของบุคคลที่มีปัญหาในด้านต่าง ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยแก้ปัญหาให้กับบุคคลแต่ละประเภท จะมีประโยชน์อย่างยิ่ง

2. ขอเสนอแนะต่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ควรเห็นความสำคัญของวิธีการบำบัดจิตใจและบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนด้วยหนังสือ โดยส่งเสริมการอ่านแก่เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมต่าง ๆ ทั้งนี้ด้วยการสนับสนุนด้านการเงิน เพื่อปรับปรุงห้องสมุดไม่ว่าจะเป็นสถานที่หรือการจัดหาหนังสือที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชน อาจให้อ่านาจนหน้าที่แก่บรรณารักษ์ของสถานฝึกและอบรมแต่ละแห่งในการจัดหาและคัดเลือกหนังสือให้เหมาะสม

3. ขอเสนอแนะต่อบรรณารักษ์ในสถานฝึกและอบรม

บรรณารักษ์ควรจัดบริการบำบัดด้วยหนังสือให้กับเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานฝึกและอบรมนั้น เพราะบรรณารักษ์มีหน้าที่โดยตรงอยู่แล้วในการจัดหาหนังสือเข้าห้องสมุดและให้บริการส่งเสริมการอ่าน อาจจัดให้มีบริการบำบัดด้วยหนังสือ โดยให้การบำบัดเป็นรายบุคคล หรือแบบกลุ่มก็ได้ และควรจัดให้มีกิจกรรมในระหว่างการบำบัดด้วย เพื่อสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินและเป็นการฝึกให้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวด้วย เช่น การแสดงละครจากเนื้อเรื่องบางตอนในหนังสือที่อ่าน เป็นต้น การบำบัดด้วยหนังสือนอกจากจะช่วยในการบำบัดสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชนแล้ว ยังเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมนั้นด้วย

4. ขอเสนอแนะต่อนักจิตวิทยาในสถานฝึกและอบรม

นักจิตวิทยาในสถานฝึกและอบรมควรนำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปใช้ในการบำบัดปัญหาทางจิตใจและอารมณ์ของเด็กและเยาวชน โดยร่วมมือกับบรรณารักษ์ในสถานฝึกและอบรมนั้น ๆ ในการคัดเลือกหนังสือ และนำวิธีการบำบัดด้วยหนังสือไปใช้รวมกับการบำบัดทางจิตอื่น ๆ ตามความเหมาะสม

5. ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

5.1 ควรศึกษาวิธีการบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง สามารถลดความวิตกกังวลได้หรือไม่อีกครั้งหนึ่ง โดยขยายระยะเวลาในการบำบัดให้มากขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มกิจกรรมอื่น ๆ หลาก ๆ อย่างในระหว่างการทำทดลอง สำหรับหนังสือที่จะนำมาใช้ในการทดลองนั้น ควรเลือกหนังสือที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและสอดคล้องกับวิถีหลังของเยาวชนในมากที่สุด

5.2 ควรศึกษาวิธีการบำบัดด้วยหนังสือกับบุคคลที่มีปัญหาทางจิตใจอื่น ๆ เช่น เด็กกำพร้า นักโทษในเรือนจำ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุลานิกา ดุจดะเสริม การใช้การนำบัดยวณหนังสือกับเค็ดพิการทางร่างกายและสุขภาพ
ปริญดาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 108 หน้า อีกสำเนา
เกตุกุล ทาสีหิ การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประกิต และบุคลิกภาพของบุคคลจากครอบครัวที่มีฐานะ
ทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน วิทยานันพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย 2514, 186 หน้า
อีกสำเนา
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน คู่มือแนะนำสถานบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด
โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี 2521, 64 หน้า
จรัส สุวรรณเวลา "การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด" สุขภาพ 7 : 105 - 114 กันยายน 2522
จรัส บุณยธรรมา มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความเหงาของผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ประพอก
คล้อยตามและที่ขัดกับสังคม ปริญดาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2515, 155 หน้า อีกสำเนา
จิรพรรณ กาญจนะจิตรรา และ จงจิตต์ งามจำปี สถิติการสังเพ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
2522, 172 หน้า
ฐิติพร อ่อนโลกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง
กับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญดาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516,
104 หน้า อีกสำเนา
ณัฐภา ลิปิติน สำนักสงฆ์กำกระบอกกับการช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดในทัศนะของวิชาชีพสังคมสงเคราะห์
ปริญดาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2523, 162 หน้า อีกสำเนา
เดโช สอนานนท์ จิตวิทยาสังคม โอเคเ็นสไตร์ 2510, 157 หน้า
รวบรวมข้อเขียนและบทความทางจิตวิทยา โอเคเ็นสไตร์ 2516, 422 หน้า
เคิมศักดิ์ สุวรรณประเทศ ปัญหาสังคม พิมพ์โลก วิทยาลัยครูพิษณุสงกรพ 2522, 166 หน้า
ธงชัย อุนเอกกลาง "พุทธศาสนาช่วยแก้ปัญหายาเสพติดได้อย่างไร" ขาวสาร ศ.อ.ส.
2 : 6 - 7 มกราคม 2521

- นพพร พานิชสุข อิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการใช้จ่ายกระสุนประสาทประเภทแอมเฟตามีนของ
เด็กวัยรุ่น ปริทัศน์พนธ์ สศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2523, 167 หน้า อค์สำเนา
- นณณล กำเหนิดรัตน์ การศึกษาศัพท์คำและบทบาทหน้าที่ของนักสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการ
ป้องกันบำบัดรักษา : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ติดเฮโรอีน ในเขตป้อมปราบฯ จากสถานีตำรวจนครบาล
นางเลิ้ง ปริทัศน์พนธ์ สศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2523, 127 หน้า อค์สำเนา
- นวลละออ สุภาพล จิตวิทยาอภิกฤติ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 127 หน้า
- นันทน์ แจ่มเอี่ยม การศึกษามุคตภาพแสดงตัว ความเชื่อมั่นในตนเอง และความภาคภูมิใจใน
ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอุดรธานี ปริทัศน์พนธ์
 สศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 60 หน้า อค์สำเนา
- นารุง สุขพรรณ "การให้การศึกษากับเยาวชน" ห้องสมุด 19 : 227 - 230 พฤษภาคม -
 มิถุนายน 2518
- ประยูร นรการบง ประมวลความรู้เรื่องยาเสพติดให้โทษ โรงพยาบาลอุดรธานี 2507,
 209 หน้า
- ประสพศรี อังถาวร "เด็ก - อนาคตของชาติ" การประชาสัมพันธ์ 24 : 112 - 119
 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2522
- ประสิทธิ์ บัวคลี่ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความกตัญญู
ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ปริทัศน์พนธ์ สศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2514, 148 หน้า
อค์สำเนา
- ปราณีศ ปิยสิริวนนท์ และ พัทนี เทียนสุวรรณ "การศึกษาป้องกันการติดยาเสพติดให้โทษของ เด็กและ
เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง" จิตวิทยาคลินิก 7 : 25 - 37 พฤศจิกายน
 2519
- ปราณีศ สุขอุดม การศึกษาเปรียบเทียบสัมพันธประภคและบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและ คนจีน
ปริทัศน์พนธ์ ส.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 103 หน้า อค์สำเนา

เปรมจิต ชลวิที เขาวงกตกับยาเสพติดให้โทษ : มุลเหตุจูงใจใ้มาับการศึกษา ปริญานิพนธ์
สศ.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2518, 150 หน้า อักสำเนา

พรทิพย์ จิตรธร ยาเสพติดให้โทษกับการบำบัดรักษา ปริญานิพนธ์ สศ.ม. มหาวิทยาลัย-
ธรรมศาสตร์ 2516, 129 หน้า อักสำเนา

เพลินพิศ วัชรโชติ "เขาวงกตกับยาเสพติดให้โทษ" สุขภาพ 10 : 45 - 48 กรกฎาคม 2521

ไพโรจน์ ศิริโรจน์ "ยาเสพติด และกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ" สุขภาพ 8 : 49-63

ธันวาคม 2522

มานี สมธิสัมพันธ์ "ค่านิยมของเขาวงกตไทยเกี่ยวกับการติดยาเสพติด" การวิจัยทางการศึกษา
10 : 6 - 9 กันยายน 2523

รติจวน อินทรกำแหง วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น กองพล 2520, 167 หน้า

ละนัยมาศ ศรีพิทักษ์ และ จรรยา สุวรรณทัต อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำบลนาป่า
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โรงพิมพ์รุ้งสภา 2510, 184 หน้า

วัลลภ กันทรพิชัย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ใจเรียนระดับของความปรารถนาในการ
สอบและความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน ปริญานิพนธ์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 155 หน้า อักสำเนา

วินิจ เกตุขำ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความคิดสร้างสรรค์
ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุโขทัย

ปริญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 106 หน้า อักสำเนา

ศึกษาธิการ, กระทรวง ข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โรงพิมพ์การศาสนา 2520,
166 หน้า

สถานีนิจ และ กุญชรอง เด็กกลาง กองแพทย์ สถิติแสดงผลการตรวจพบโรคระหว่างจิตของ เด็ก
และเขาวงกตประจำปี 2523 2523, 2 หน้า อักสำเนา

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2521 โรงพิมพ์กศกร
2523, 188 หน้า

สนอง อุณาภูล "ปัญหาเรื่องยาเสพติดในเด็ก" สุขภาพ 4 : 57 - 68 มกราคม 2516
 สมทรง กาญจนะหุต "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด" สุขภาพ 4 : 69 - 91 มกราคม
 2516

สมพงษ์ ทิรพัฒน์ ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูความเชื่อมั่นในตนเองและความรู้สึก
รับผิดชอบต่อ ปริอุณนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517,
 58 หน้า อักสำเนา

สมุท สิริโช วิธีสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง ประมวลคำศัพท์ ม.ป.ป., 318 หน้า

สันติค บุญถาณินท์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน
ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 4 เปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปริอุณนิพนธ์ กศ.ม.
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 72 หน้า อักสำเนา

สาวิกา กาญจนะ การบำบัดด้วยหนังสือการศึกษาเด็กเป็นรายกรณีกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7
 ปริอุณนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 124 หน้า อักสำเนา

สุชา จันทน์เฒ และ สุรางค์ จันทน์เฒ จิตวิทยาเพื่อความสุขในการดำรงชีวิต ไทยวัฒนาพานิช
 2520, 130 หน้า

สุชาติ บัณฑิตกุล การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ
และคุมครองเด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ปริอุณนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2519, 133 หน้า อักสำเนา

สุณัย ชีรดากร จิตวิทยาพัฒนาการ ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว วิทยาลัยครูพระนคร 2523,
 264 หน้า

โสมวิทย์ จันทระภา, คุณหญิง การบริหารทางจิตสำหรับวัยรุ่น โรงพิมพ์กุฎราชวิทยาลัย 2523,
 111 หน้า

อรทัย ชื่นบุญ สุขภาพจิตและการปรับอารมณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ ม.ป.ป., 149 หน้า

อรุณ เขาวนาศรัย และ ละออ พงษ์พานิช "เยาวชนกับยาเสพติดในประเทศไทย" ชมรมนักจิตวิทยา
คลินิก 3 : 16 เมษายน 2514

อารีย์ เกรษฐชัย ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกมั่นคงชอบ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย ปริญญาโท
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 71 หน้า อักสำเนา
 อำนวย อินทุภักดิ์ "แนวทางป้องกัน และปราบปรามยาเสพติดแบบไทย ๆ " ข่าว ศ.อ.ส. 2 : 2-3
 มกราคม 2521

อำพล โองเกลื้อม ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่านและลักษณะอันบางประการของบุคคลิกภาพ
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2515, 225 หน้า อักสำเนา

Alsbrook, Eleanor Young. "Changes in the Ethnocentrism of a Select Group of College Students as a Function of Bibliotherapy," Dissertation Abstracts. 31 : 4536A, March, 1971.

Altmann, H. and L. Wielsen. "Books and Empathy Help Troubled Children," Canadian Library Journal. 31:284-287, August, 1974.

Briscoe, Raymond Gene. "Educational Implications of Differences of Perception by Drug - Using and Non Drug - Using Students in Davis School District," Dissertation Abstracts. 31 : 3767B, February, 1971.

Brown, Louise Barbara. "A Cognitive Functioning Approach to the Differentiation of College Drug - Users and Non - Users," Dissertation Abstracts. 33 : 1015 A, September, 1972.

Burton, Dwight. "Books to Meet Students Personal Needs," English Journal. 34 : 469 - 473, November, 1947.

Castaneda, A. and B.R. McCandless. "The Children's Form of Manifest Anxiety Scale," Child Development 20 : 317 - 326, September, 1956.

Castaneda, A and others. "Complex Learning and Performance as a Function of Anxiety," Child Development 27 : 327 - 332, March, 1956.

Cattell, R.D. and A.H. Scheier. The Meaning and Measurement of Neuroticism and Anxiety. New York, The Ronald Press, 1961. 535 p.

Child Study Association of America. Our Children Today. New York, The Viking Press, 1952. 366 p.

Darling, R.L. "Mental Hygiene and Books : Bibliotherapy as Used with Children and Adolescents," Wilson Library Bulletin. 32 : 293 - 296, December, 1957.

Edward, Allen L. Techniques of Attitude Scale Construction. New York, Appleton - Century - Crofts, 1957. 256 p.

- Feldhusen, J.F. and T. Denny. "Teacher's and Children's Perception of Creativity in High - Low - Anxious Children," Journal of Educational Research. 58 : 442 - 447, July - August, 1965.
- Freytag, G. "Services for the Handicapped : Bibliotherapy by Means of Picture - Books for Speech - Handicapped Children," International Library Review. 9 : 197 - 203, April, 1974.
- Garrette, Henry B. Statistics in Psychology and Education. Bombay. Vakins, Jeffer and Simone, 1969. 491 p.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York, McGraw-Hill, 1959, 676 p.
- Gottschalk, Louis A. "Bibliotherapy as an Adjuvant in Psychotherapy," American Journal of Psychiatry. 104 : 632 - 637, April, 1948.
- Hager, David Lz. "Adolescent Drug Use in Middle America; Social Psychological Correlates," Dissertation Abstracts. 31 : 6158 B, January, 1971.
- Hall, Calvin S. and Gardner Lindzey. Theories of Personality. 2 nd.ed. New York, John Willey & Sons, 1970. 622 p.
- Hannigan, Margaret C. "The Librarian in Bibliotherapy : Pharmacist or Bibliotherapist ?," Library Trends. 11 : 186 - 187, October, 1962.
- Hartley, Helene. "Developing Personality Through Books," The English Journal. 40 : 198 - 204, April, 1961.
- Hochman, Joel Simon and Norma Q. Brill. "Chronic Marijuana Use and Psychosocial Adaption," The America Journal of Psychiatry. 130 : 132-139, February, 1973.
- Horne, Erica M. "A Look at Bibliotherapy," Special Libraries. 1 : 27-31, January, 1975.
- Hospital and Institution Libraries, Association of. Bibliotherapy : Methods and Materials. Chicago, American Library Association, 1971. 161 p.
- Jersild, Arthur F. Child Psychology. 6th.ed. New Jersey, Prentice Hall, 1968. 610 p.
- Levitt, Eugene B. The Psychology of Anxiety. New York, Merill, 1967. 223 p.
- Mc Claskey, Harris Clark. "Bibliotherapy with Emotionally Disturbed Patients : An Experimental Study," Dissertation Abstracts. 31 : 5205A, April, 1971.

- McKinney, Fred. "Exploration in Bibliotherapy," Personal and Guidance Journal. 55 : 550 - 552, May, 1977.
- Manley, Merlin John. "An Investigation of Developmental Trends in Anxiety in Grade 7 - 12," Dissertation Abstracts 29 : 3876A, May, 1969.
- Mowrer, G.H. "Anxiety and Learning," in Contributions to Modern Psychology. 264 - 269, New York, Oxford University Press, 1963.
- Mussen, Henry F. and others. Child Development and Personality. New York, Harper & Row, 1969. 569 p.
- Painter, J.J. "An Investigation of the Relationship between Self-Confidence, Persuasibility and Related Behavior among Males," Dissertation Abstracts. 29 : 7608A, December, 1968.
- Paulson, Patricia Callahan. "Psychosocial Factors in Drug Use Among community College Students," Dissertation Abstracts. 31 : 5455 - 5456B, March, 1971.
- Penny, R.K. "Inactive Curiosity and Manifest Anxiety in Children," Child Development. 36 : 697 - 702, October, 1965.
- Rie, H.E. "An Exploratory Study of the CMAS Lie Scale," Child Development. 34 : 1003 - 1007, September, 1963.
- Roth, Lawrence. "How Dangerous is It," Reader's Digest. 7 : 28, October, 1972.
- Ruebush, Briton B. Child Psychology. The National Society in the Study of Education, 1963. 670 p.
- Sarason, Seymour B. and others. Anxiety in Elementary School Children. New York, Wiley & Sons, 1960. 351p.
- "Santa Clara County Library Plans Bibliotherapy Program," Library Journal. 99 : 1510, June, 1974.
- Shepherd, F. and B.J. Iles. "What is Bibliotherapy," Language Arts. 53 : 569 - 571, May, 1976.
- Shrodes, Caroline. "Bibliotherapy : an Application of Psychoanalytic Theory," American Images. 17 : 311 - 319, Fall, 1960.
- *Smith, Milla G. "The Personal and Social Values of Reading," Elementary English. 25 : 490 - 500, December, 1948.
- Stoneburg, Mary Rita. "Bibliotherapy and Its Use with Exceptional Children," Illinois Libraries. 62 : 665 - 671, October, 1980.

Symonds, Addington F. Teaching Yourself Personal Efficiency. London, The English University Press, 1964. 223 p.

Tews, R.M. "Introduction," Library Trends. 11 : 97 - 105, October, 1962.

Whipple, Charles M. "The Effect of Short Term Classroom Bibliotherapy on the Personality and Academic Achievement of Reformatory Inmate Students," Dissertation Abstracts. 29 : 2214E, December, 1968.

Willinger, Kenneth Leslie. "Adolescent Drug Use and Antinomianism," Dissertation Abstracts. 31 : 4350 - 4351E, January, 1971.

Zucaro, Elise John. "The Use of Bibliotherapy Among Sixth Grades to Affect Attitude Change Toward American Nigroes," Dissertation Abstracts. 33 : 13404, 1972.

הרשמה

ภาคผนวก ก.

แบบทดสอบวัดความรู้โลกกว้าง (ข้อ 1 - 40)

แบบทดสอบวัดความรู้รอบนในตนเอง (ข้อ 41 - 80)

คำชี้แจง ให้ท่านขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ ☐ ชาย
☐ หญิง

2. อายุ ☐ น้อยกว่า 14 ปี

☐ 14 ปี

☐ 15 ปี

☐ 16 ปี

☐ 17 ปี

☐ มากกว่า 17 ปี

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของท่าน โดยจะมี
ขอความให้ท่านอ่าน แล้วให้ท่านพิจารณาขอความเหล่านั้นว่าตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของท่าน
หรือไม่ คำตอบของท่านจะ ไม่มีถูกหรือผิด เพราะคนเราแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกหรือการกระทำ
ต่างกัน เพราะฉะนั้นขอให้ท่านได้ไปรคตอบตรงกับสภาพที่เป็นจริงของท่านให้มากที่สุด

วิธีตอบแบบทดสอบ

ให้ท่านอ่านขอความแต่ละข้อว่าขอความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของท่านมากน้อย
เพียงใด แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ท่านพิจารณาแล้วว่าตรงกับสภาพความเป็นจริง
ของท่านมากที่สุด

ไปรคตัวอย่างก่อนทำ

ข้อ	ขอความ	จริง ที่สุด	จริงบ้าง เป็นบางครั้ง	ไม่จริง เลย
0	ท่านไม่ชอบอยู่คนเดียว			✓
00	ท่านเป็นคนขี้สงสัย	✓		

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้าง เป็นบาง ครั้ง	ไม่จริง เลย
1	ท่านรู้สึกว่าตนเองสามารถควบคุมอารมณ์ได้			
2	เมื่อทำอะไรผิด ท่านรู้สึกเสียใจมาก			
3	ท่านมักรู้สึกท้อแท้โดยไม่รู้สาเหตุ			
4	ท่านไม่ชอบเก็บเอาเรื่องต่าง ๆ ไปคิดหมกมุ่น			
5	ถ้าใครทำอะไรให้ท่านไม่พอใจ ท่านจะโกรธเขาทันที			
6	ท่านรู้สึกว่าตนเองเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี			
7	ท่านสามารถทำงานได้ ถึงแม้จะมีเสียงจรัญรอน			
8	ท่านชอบพูดหยอกล้อกับเพื่อน ๆ			
9	ท่านสามารถเก็บรักษาความลับไว้ได้เป็นอย่างดี			
10	ท่านไม่กล้าขึ้นบันไดสูง ๆ เพราะกลัวตกลงมา			
11	เวลาเสียใจหรือกระทบกระเทือนใจ ท่านจะร้องไห้ และแสดงให้คนอื่นเห็น			
12	ท่านรู้สึกท้อไม่ได้ ที่ใครจะบ่นว่ากลัวเด็กเถื่อน			
13	ท่านสามารถอดทนรอคอยสิ่งต่าง ๆ ได้เป็นเวลานาน			
14	ท่านรู้สึกไม่ปลอดภัย ในการที่ต้องเดินทางลำพัง			
15	ท่านมักมีอาการเปลี่ยนแปลง โดยไม่มีเหตุผลบ่อย ๆ			
16	ท่านเคยรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อใครกำลังทำอะไรที่ ไม่ถูกต้อง			
17	ท่านสามารถที่จะสนิทสนมกับคนแปลกหน้าได้ง่าย			
18	ท่านเป็นคนที่ใจน้อย			
19	ท่านมักถนัดในสิ่งที่เป็นไปได้เสีย			

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้าง เป็นบาง ครั้ง	ไม่จริง เลย
20	ปกติแล้ว ท่านเป็นคนกระตือรือร้นอยู่เสมอ			
21	บางครั้งท่านมีความรู้สึกเครียดโดยไม่รู้สาเหตุ			
22	ท่านรู้สึกหนักหน่วงและ เบื่อหน่ายโดยไม่มีเหตุผลบ่อย ๆ			
23	ท่านมักคิดมากจนนอนไม่หลับ			
24	ท่านชอบคิดกังวลอดีต			
25	ท่านมีอาการจนถึง เครียดอยู่เสมอ			
26	ท่านเคยรู้สึกรำคาญตัวเอง ที่เกิดความรู้สึกไร้สาระ ขึ้นบ่อย ๆ			
27	ท่านเป็นคนทำงานได้อย่างรวดเร็วกับเวลาอยู่เสมอ			
28	ท่านรู้สึกว่าทุกคนเป็นมิตรกับท่าน			
29	ท่านรู้สึกโกรธคนที่ เมื่อมีตนมาขัดใจ			
30	เมื่อเห็นเพื่อน ๆ ประสบโชคร้าย ท่านจะพลอย ไม่สบายใจไปกับเขาควย			
31	ท่านรู้สึกว่า ท่านเป็นคนใจเย็น สุขุม			
32	ท่านมีความรู้สึกว่า เพื่อน ๆ มีความสามารถมากกว่าท่าน			
33	บางครั้งท่านมีความรู้สึกว่า ท่านไม่เคยทำอะไรให้เป็น ประโยชน์เลย			
34	ท่านรู้สึกว่าท่านเป็นคนกล้า			
35	ท่านมีอาการบ่นเสียเสมอ			
36	บ่อยครั้งที่ท่านตั้งใจจะทำอะไรสักอย่าง แต่ทำไป ไม่ทันไรก็รู้สึกเบื่อเสียแล้ว			

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้าง เป็นบาง ครั้ง	ไม่จริง เลย
37	ท่านน้อยใจและโกรธ ถ้าเพื่อน ๆ ทำอะไรโดยไม่ทูลทูล เขารวมด้วย			
38	ท่านมักจะรู้สึกหงอยเหงาเปล่าเปลี่ยวบ่อย ๆ			
39	บางครั้งท่านรู้สึกเป็นสุข บางครั้งเศร้าโดยไม่มีเหตุผล			
40	หลังจากเหตุการณ์ร้ายแรงมานานพอสมควร ท่านมักคิดว่า ท่านควรจะทำได้ทุกอย่างได้อย่างหนึ่งลงไปในเวลานั้น แต่ ไม่ได้ทำอย่างที่คิด			
✓ 41	เมื่อถึงใจทำอะไรแล้ว ท่านไม่เปลี่ยนความตั้งใจง่ายๆ ๆ			
42	หากมีความผิด ท่านยอมรับผิดเสมอ			
43	ท่านไม่ชอบการต่อสู้หรือเอาชนะผู้อื่น			
44	ท่านชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นมากกว่าทำตามลำพัง			
45	เมื่อต้องพูดคุยกับคนแปลกหน้า ท่านรู้สึกเคอะเขินและ ประหม่า			
46	ท่านรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อต้องตัดสินใจเลือกระหว่าง ของสองสิ่ง			
47	ท่านรู้สึกอายเมื่อหลกสมกับหน้าคนมาก ๆ			
48	เมื่อพูดคุยกับผู้อื่น ท่านชอบแสดงความคิดเห็น			
49	ปกติท่านเป็นคนเปิดเผย			
50	ท่านชอบปรึกษารัฐของใ้ช้บางอย่างกับตนเอง			
51	ท่านไม่เคยซื้อสื่อโทรทัศน์หรือหนัง			

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้าง เป็นบาง ครั้ง	ไม่จริง เลย
52	เพื่อน ๆ ไม่ค่อยเชื่อเมื่อท่านเล่าอะไรให้ฟัง			
53	ท่านรู้สึกท้อแท้ใจ เมื่อต้องทำสิ่งที่ยาก ๆ			
54	เมื่อพู่กันอยู่กับผู้ใหญ่ ท่านมักหลบสายตา			
55	ท่านไม่ชอบทำตัวให้แตกต่างไปจากเพื่อน ๆ			
56	ท่านจะ โต้แย้งกับคนอื่น ถ้ามันใจในความถูกต้องของตนเอง ว่าถูกต้องแล้ว			
57	ท่านมักไม่กล้าตัดสินใจกับเรื่องต่าง ๆ กับตนเอง			
58	ในขณะที่ทำงาน ท่านไม่ชอบให้ใครมาช่วย			
59	เมื่อถูกที่ติเตียนจากผู้ใหญ่ ท่านจะหลบจากสิ่งใจหั่นที่			
60	หากถูกเลือกให้เป็นตัวแทนของเพื่อน ๆ ท่านคิดว่า ท่านสามารถเป็นได้อย่างดี			
61	ท่านรู้สึกไม่สบายใจและเป็นกังวล เมื่อต้องไปใน สถานที่ที่ไม่มีคนรู้จัก			
62	ท่านไม่เลยละทิ้งหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ			
63	ท่านไม่ชอบความซ้ำซากจำเจ			
64	ไม่ว่าใครจะพูดว่าอย่างไร ท่านจะไม่ยอมเชื่อจนกว่า จะได้เห็นด้วยตนเอง			
65	ท่านไม่ค่อยมีปัญหากับการพบเพื่อนใหม่			
66	ท่านชอบทำงานด้วยตนเองมากกว่าให้คนอื่นทำให้			
67	ท่านรู้สึกใจสั้น เมื่อต้องขามอดทนตามคำสั่ง			
68	เมื่อทำสิ่งใดผิด ท่านพยายามทำให้มันถูกต้อง			

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริงบ้าง เป็นบาง ครั้ง	ไม่จริง เลย
69	ท่านคิดว่า ท่านมีความสามารถเหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ			
70	ไม่ว่าจะทำอะไร ท่านก็จะทำไม่สำเร็จ			
71	บางครั้งท่านรู้สึกท้อถอยในชีวิต			
72	ท่านรู้สึกประหม่า หากต้องพูดต่อหน้าคนมาก ๆ			
73	เมื่อรู้สึกสนใจทำอะไร ท่านไม่เคยเปลี่ยนความตั้งใจ			
74	ท่านไม่เคยแยแสต่อคนที่ผิดพลาด			
75	ท่านคิดว่าคนทุกคนควรฟังตนเอง ไม่ใช่คอยฟังผู้อื่น			
76	ท่านชอบเล่นกีฬา เพราะทำให้มีความแข็งแรง กล้าตัดสินใจ			
77	ท่านคิดว่าชีวิตของท่านมีแต่อุปสรรคขวางกั้น			
78	การต้องทำอะไรคนเดียว ทำให้ท่านรู้สึกกังวล ไม่สบายใจ			
79	เวลาอยู่กับเพื่อนท่านไม่ชอบขัดแย้ง เพราะกลัวเพื่อนโกรธ			
80	ท่านรู้สึกว่าพ่อแม่ พี่น้อง เข้าใจท่านดี			

ภาคผนวก ข.

สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าเฉลี่ย (mean) โดยคำนวณจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนเขววชน

(Guilford, 1950 : 44)

2. การหาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยคำนวณจากสูตร

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนเขววชน

(Rickmers and Todd, 1967 : 22)

3. การหาค่าอำนาจจำแนก โดยคำนวณจากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่จะใช้พิจารณาใน t - distribution
-------	---	-----	---------------------------------------

$\bar{X}_H$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูง
$\bar{X}_L$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
S_H^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูง
S_L^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
N_H	แทน	จำนวนคนของกลุ่มสูง
N_L	แทน	จำนวนคนของกลุ่มต่ำ

(Edward. 1957 : 152 - 153)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรหาความเชื่อมั่นทรงฉิม

(Garrette. 1969 : 143)

$$r_{\frac{1}{2}II} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	$r_{\frac{1}{2}II}$	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทรงฉิม
	X, Y	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มข้อถูกกับกลุ่มข้อผิดตามลำดับ
	X^2, Y^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนข้อถูกและข้อผิดตามลำดับ
	XY	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อถูกและข้อผิด
	N	แทน	จำนวนข้อ

หาความเชื่อมั่นทรงฉิมโดยใช้สูตร (Garrette. 1969 : 339)

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2}II}}{1 + r_{\frac{1}{2}II}}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นทรงฉิม
	$r_{\frac{1}{2}II}$	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทรงฉิม

5. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิง และกลุ่มเยาวชนชาย โดยใช้ t -test จากสูตร (ลวัน สายยศ และ อังคณา กันศิริตานนท์ 2515 : 215)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเยาวชนหญิง และกลุ่มเยาวชนชาย
	$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเยาวชนหญิง
	$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเยาวชนชาย
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มเยาวชนหญิง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มเยาวชนชาย
	n_1	แทน	จำนวนเยาวชนหญิง
	n_2	แทน	จำนวนเยาวชนชาย

6. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการทดสอบก่อนการให้การบำบัดด้วยหนังสือ กับการทดสอบภายหลังให้การบำบัดด้วยหนังสือ โดยใช้ t -test จากสูตร (Minium, 1970 : 309)

$$t = \frac{\bar{D}}{S_{\bar{D}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการทดสอบก่อนการให้การบำบัดด้วยหนังสือกับการทดสอบภายหลังให้การบำบัดด้วยหนังสือ
	$\bar{D}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่าง

เมื่อ $S_{\bar{D}}$ แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ $\bar{D}$
หาได้จากสูตร $S_{\bar{D}} = \frac{S_D}{\sqrt{n}}$

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

S_D แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ D
หาได้จากสูตร

$$S_D = \sqrt{\frac{N \cdot D^2 - (\sum D)^2}{N(N-1)}}$$

ภาคผนวก ก.

ตารางคำอ่านประจำแนกเป็นรายชื่อของแบบทดสอบ

การวางค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
ของแบบทดสอบความวิถักถั่ว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	1.920	21	2.698
2	3.686	22	4.532
3	4.596	23	4.062
4	2.681	24	2.494
5	1.820	25	1.830
6	4.147	26	3.151
7	2.520	27	5.035
8	5.146	28	2.160
9	2.897	29	3.333
10	3.901	30	3.686
11	4.038	31	2.380
12	1.960	32	3.908
13	1.800	33	3.729
14	3.154	34	2.846
15	3.717	35	2.950
16	2.846	36	4.914
17	4.346	37	1.829
18	2.657	38	1.800
19	1.829	39	2.720
20	4.414	40	1.960

การวางค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
ของแบบทดสอบความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	2.959	21	4.876
2	3.882	22	2.008
3	2.146	23	3.864
4	3.171	24	2.707
5	1.755	25	4.580
6	1.703	26	3.727
7	4.354	27	3.115
8	5.801	28	1.812
9	5.032	29	2.333
10	2.959	30	2.717
11	5.114	31	4.052
12	3.707	32	2.402
13	4.719	33	3.875
14	3.860	34	6.009
15	5.393	35	5.406
16	2.356	36	3.118
17	1.959	37	3.914
18	4.646	38	3.967
19	1.978	39	4.639
20	2.356	40	3.798

ภาคผนวก ง.

บรรณนิทัศน์หนังสือที่ใช้ในการทดลอง

บรรณนิพนธ์หนังสือที่ใช้ในการทดลอง

กาอุตนา นากันทน์ สามครุณ แพร่พิทยา 2520, 190 หน้า

เหตุการณ์ในเรื่องนี้เกิดขึ้นที่จังหวัดชัยภูมิ เด็กผู้ชาย 3 คน คือ คีติ ลูกกลิ้งจังหวัด
ฉะเชิงเทรา เด็กวัด และ ดอกไม้ ลูกคนลูก ใครรู้จักชอบพอกันและคบกันเป็นเพื่อนสนิท เด็กทั้ง 3 ต่างมี
ปัญหาชีวิต แต่พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และรวมบ่อนกันขึ้นป่าอุปสรรค จนกระทั่งในบั้นปลาย
ต่างก็ประสบความสำเร็จในอาชีพของตน

ผู้เขียนได้เสนอชีวิตของเด็กชายผู้ยากจนในรูปแบบของนวนิยาย ดอกไม้เป็นลูกนักโทษ
ต้องอาศัยวัดเป็นที่หลบนอน ไร้การศึกษา แต่เขามีความกตัญญู มีความมานะไม่ท้อถอย
จนกระทั่งประสบผลสำเร็จ มีฐานะร่ำรวยที่สุด

เกล็ดไก่, พอล "พลังแห่งศรัทธา" ใน ห่านขาว หน้า 33 - 56 แปลโดย กิติกร มีทรัพย์
ดวงกมล 2520

เปปโป เป็นเด็กกำพร้า มีลาเป็นเพื่อน เปปโปไม่เกลียดชังหรือชังใคร เขาทำบา
ปแต่เพียงตัวคนเดียวมากตลอด ไม่ชอบฟังพาด่าสยโยม มีความอดทน และมีความพยายาม ใจเด็ดเดี่ยว
และกล้า เมื่อมีคนใจอย่างใดก็ไม่เคยเปลี่ยนความตั้งใจนั้น

วันหนึ่ง ไวโอเลตตา ลากูว์ของเขาล้มเจ็บลง เปปโปพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษา
แต่ไม่ได้ผล เพราะไม่มีเงินซื้อยา แต่เพราะเขามีความศรัทธาในนักบุญฟรานซิส เขื่อนั้นว่า
นักบุญผู้นั้นจะรักษาให้ไวโอเลตตาหายจากการล้มเจ็บได้ เปปโปจึงเดินทางไปยังวิหารแห่งนั้น
แต่ถูกห้ามมิให้เข้าไปในสุสาน เขาจึงไต่รั้วส่งช่อดอกไม้พร้อมเขียนข้อความถึงสันตปาปา ในที่สุด
สันตปาปาได้เห็นถึงความศรัทธา และความเชื่อมั่นของเปปโปที่มีต่อนักบุญฟรานซิส จึงอนุญาตให้
เขาไปยังสุสานนักบุญฟรานซิสได้

ดิกкенส์, ชาลส์ โอลิเวอร์ วัตส์ แปลจาก Oliver Twist โดย อ. สนิทวงศ์
แพร่พิมพ์ 2520, 194 หน้า

เป็นชีวิตประวัติกของ เด็กชายชาวอังกฤษที่ยากจน ถูกควบคุมอยู่ในสถานสงเคราะห์คนจนกว่า
ซึ่งมีสภาพคล้ายคุก โอลิเวอร์ต้องประสบอยู่ในสถานนั้นกับเด็กหนุ่มราวราวแกวกับอีกพวก ก้องกิน
อาหารเลว กองชนกรรมเพราะรอเวลาหนีวัก เนื่องจากไม่ใส่ใจหาส่วนเพียงพอ และถูก
บังคับให้ทำงานหนัก เด็กถูกบังคับให้ทำให้โจรกรรมแก่เล็ก ๆ ในขณะเดียวกันก็จะเห็นความ
เมตตาปรานีจากบุคคลบางคนที่มีต่อโอลิเวอร์ แต่สุดท้ายโอลิเวอร์ก็พบกับความสุขในบั้นปลาย

คุคสัน, แกร์รีน สู่เพื่อชีวิต แปลโดย นิทยา คัมภีร์โลกาส โดยวันนาพานิช 2523, 243 หน้า

เกวี เด็กชายซึ่งมีชีวิตแรนแรน ยากจน ทำงานเป็นกรรมกรเหมืองถ่านหิน ต้องกลายเป็น
เด็กกำพร้า เมื่อเหมืองถล่ม และพ่อของเสียชีวิต เหลือน้องชายพิการให้เกวีเลี้ยงดู เกวีพยายาม
ค้นหาที่จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ต่อไปด้วยความกล้าหาญ กล้าตัดสินใจ และรู้จักแก้ไขปัญหาคะเฉพาะหน้า
เกวีได้เข้าไปอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของคุณเพียร์มาซ และได้รู้ความลับเกี่ยวกับการมาตกรรมน้องชาย
ของคุณเพียร์มาซโดยบังเอิญ เขาสามารถช่วยเหลือและคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปด้วยดี
ในที่สุดคุณเพียร์มาซจึงรับเกวีและน้อง เป็นบุตรบุญธรรม ชีวิตของสองพี่น้องจึงพ้นจากความแรนแรน

เคสท์เนอร์, แอริค เอมิลยอห์นกับ แปลโดย บันลือ อินพินิจ พิมพ์ครั้งที่ 2 บรรณกิจ 2520,
150 หน้า

เอมิล เป็นเด็กชายกำพร้าบิดา จึงต้องอยู่กับมารดาที่ทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว
ทำให้เอมิลมีความอดทนและรับผิดชอบมากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน เอมิลมีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมยาย
ที่เบอร์ลิน ระหว่างการเดินทางได้ถูกคนร้ายขโมยเงินที่ติดตัวไปจนหมด เอมิลจึงติดตามหาเงินคืน
ด้วยการสืบสวน โดยได้รับความช่วยเหลือจากเด็ก ๆ ชาวเบอร์ลิน จนในที่สุดก็สามารถจับกุมคนร้ายได้
ซึ่งปรากฏว่าเป็นคนร้ายรายเกี่ยวกับที่ขโมยเงินจากธนาคาร ที่ตำรวจกำลังตามจับอยู่ เอมิลจึงได้รับ
เงินรางวัลนำจับจากทางราชการ และมีชื่อเสียง หนังสือเล่มนี้นอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
แล้ว ผู้อ่านจะได้เห็นตัวอย่างเด็กที่มีความกล้าหาญ มีความรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง

คำหวาน คนโต (นามแฝง) นักเขียน นอย บรรณกิจ 2524, 154 หน้า

เขียนเป็นเด็กชาวอีสาน ซึ่งมีความกล้า และรู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตัวเอง เขียนได้ เขามารอยู่ในกรุงเทพฯ โดยทำงานในโรงงานทำขนมซึ่งผู้จ้างได้ให้เงินค่าแรงล่วงหน้าแก่แม่ของเขียน เมื่อมารอยู่ในกรุงเทพฯ เขียนต้องทำงานหนัก ไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน อล อยาก ๆ และถูกกักขังอยู่ในโรงงาน เขียนรู้ว่าถูกหลอกมาทำงาน จึงหาวิธีหลบหนี เพื่อหนีออกไปโลกได้ไปอาศัยอยู่กับแก้ว ซึ่งเป็นชาวอีสานด้วยกัน เป็นแม่ค้าส้มตำ มีส่วนร้อเกม เขียนอยู่กับแก้วไม่นานก็ท้องหนี เพราะเกมพยายามหาวิธีนำเขียน ไปส่งคืนโรงงานเพื่อหวังเงินตอบแทน เขียนคงมีญาติบางคนอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ได้พบทั้งคนดีและไม่ดี สุดท้ายโรงงานถูกตำรวจตรวจคนเถื่อน ๆ ที่ถูกกักขังก็ได้รับการช่วยเหลือออกมาได้ และกลับภูมิลำเนาเดิม แต่สำหรับเขียนยังคงต้องเผชิญกับอยู่ในกรุงเทพฯ จนกว่าจะติดต่อกับพ่อแม่ได้

เจ๊ พง สี่ สู้ชีวิต แปลโดย พินาน วลี 2524, 109 หน้า

เจ๊ พง สี่ มีชีวิตการทั้ง 2 ช่วงมาตั้งแต่เกิด และไม่มีทางรักษาให้หายได้ ครอบครัวของเขามีฐานะยากจนมาก เจ๊ พง สี่ ต้องระเห่เร่รอน พลัดพรากจากแม่ ประสบเคราะห์กรรมต่าง ๆ แต่ด้วยความเป็นผู้มีความอดทน ขยันหมั่นเพียร ไม่ทอดอ้อมท้อชีวิต จึงทำให้ เจ๊ พง สี่ สามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้ เขาสามารถศึกษาเล่าเรียนจนจบมหาวิทยาลัย และเป็นผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ จากใจแม่ โรงพิมพ์สุภาสกลาภพราว 2522, 29 หน้า

เป็นจดหมายที่แม่เขียนถึงลูก 4 คน เขียนขึ้นเพื่อเก็บไว้ให้ลูก ๆ อ่านเมื่อโตขึ้น ล้วนเป็นคำสั่งสอนให้ลูกเป็นคนดี กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ลูกเป็นคนดีว่า คือ ความรักของพ่อแม่ นอกจากนั้นยังมีคำ 5 คำ ที่แม่คิดขึ้น และให้ลูกใคร่ครวญจำไว้เพื่อปฏิบัติตาม โดยใช้ตัว 5 นิ้ว เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่ นิ้วหัวแม่มือ - เชื่อฟังคำ นิ้วชี้ - ทำหน้าที่ นิ้วกลาง - มีน้ำใจ นิ้วนาง - ไม่พูดปด นิ้วก้อย - ใจอกาน

เหมาะสำหรับเยาวชนที่จะอ่านเพื่อให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตน นอกจากนั้นยังแสดงให้เห็นถึงความรักความผูกพันที่มีต่อลูก

กิด, เฮอร์ลดา แลมสัน ปริศนาะมั้งแก แปลจาก Tornado Jones โดย ธนุตม์ รัตติกาล
ไทยวัฒนาพานิช 2520, 304 หน้า

ทอร์นาโด โจนส์ เป็นเด็กยากจนอาศัยอยู่กับย่าในชนบทแห่งหนึ่ง เขาช่วยย่าทำงาน
ทุกอย่าง นึกถึงแต่เรื่องมั่วๆ ทำไร่ตลอดงานนาน แนวจะทองประสมกับความยากจน แก่
ทอร์นาโด และยากไม่เคยสิ้นหวัง พยายามต่อสู้ และฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ทอร์นาโดมีระมั้งแก
ใบหนึ่ง เป็นมรดกตกทอดมาจากปู่ทวด เขาพยายามสืบหาที่มาของระมั้งและความเป็นมาของ
บรรพบุรุษ จนในที่สุด ทอร์นาโดก็ได้พบกับปู่เขาจริง ซึ่งเป็นญาติสนิท จึงได้ทราบเรื่องราวของ
ตนตระกูลและความเป็นมาของระมั้งแก ทอร์นาโดได้รับเงินมรดกจึงสามารถศึกษาเล่าเรียนได้
สมดังที่หวังไว้ เรื่องนี้เป็นตัวอย่างของคำกล่าวที่ว่า "ชั่วเจ็ดที ก็เจ็ดพบ" อ่านแล้วจะเกิดความ
หวังในชีวิต และได้รับความเพลิดเพลิน ตลอดจนความซาบซึ้งใจในคำว่า "เพื่อน"

ทวี บุญเป็ก พอสอนลูก พิมพ์ครั้งที่ 4 บรรณกิจ 2521, 294 หน้า

เป็นจดหมายของพ่อเขียนถึงลูกชายชื่อ บู่ และลูกสาวชื่อ แหวว เนื้อหาของจดหมาย
มีลักษณะเป็นคำสั่งสอน คำแนะนำในด้านความประพฤติ มารยาท ตลอดจนอุปนิสัย และคุณธรรม
ต่าง ๆ เช่น การคบเพื่อน การรู้จักค่าของเงิน ความกตัญญูรู้คุณ และความซื่อสัตย์สุจริต
สมบัติของผู้อื่นที่ดี การเป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่นที่ดี เป็นต้น ล้วนแต่มีประโยชน์สำหรับเยาวชน
สามารถนำไปปฏิบัติได้ ทั้งยังใช้ยึดถือเป็นแนวประกอบการอบรมสั่งสอนแก่เด็กในยุคนี้อย่างดี

นายกรัณณกร, สำนัก สำนักงานเยาวชนแห่งชาติ น้องแดง ม.ป.ท. ม.ป.ป., ไม่มีเลขหน้า

แดงเป็นเด็กชายอายุ 16 ปี กำลังเรียนชั้น มศ.4 เป็นเด็กเรียนร่อย และไม่ปัญหา
ทางครอบครัว แต่มักหนีไปคบเพื่อนไม่ดีชื่อ ลูก ลูกหลอกให้แดงสูบบุหรี่ซึ่งมีเฮโรอีนสอกลงไว้
แดงจึงตกเป็นทาสของเฮโรอีน ต้องนำเงินมาให้อีก เพื่อแลกกับเฮโรอีน เมื่อไม่มีเงินแดงจึงใช้
วิธีวิ่งราว แต่ไม่ถูกรวบ ครูสมประสงค์โรงเรียนแดงพักมา จึงพาไปรักษาที่โรงพยาบาลชัยบุรีรักษ์ แต่
เมื่อออกจากโรงพยาบาลแดงจะอดยาได้เพียงเดือนเดียวก็หันไปสูบบุหรี่เฮโรอีนอีก และโทษของทั้ง ๆ
ที่ไม่อยากทำ ในที่สุดจึงถูกตำรวจจับ

บุรพา (ชามแปง) ลูกสลัม ไทยวัฒนาพานิช 2520, 218 หน้า

ทอยหรือทอยร เป็นเด็กยากจนอยู่ในสลัม มีแม่หมามของชายเฒ่า ๆ น้อย ๆ ส่วนพ่อไปทำงานทางจังหวัด และไปไกลส่งข่าวมาทางบ้านเลย ทอยช่วยแม่เลี้ยงน้องและหารายได้ด้วยการขายหนังสือพิมพ์ เพราะความขยันและเรียนดี ทอยจึงมีโอกาสได้เรียนในโรงเรียนรัฐบาล อาจารย์บวรซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่มีทอยไปเลี้ยง เป็นบุตรบุญธรรม แต่ทอยอยู่ได้ไม่นานก็กลับมาอยู่กับแม่ เพราะถูกภรรยาของอาจารย์บวรกลั่นแกล้ง เพราะความขยันพยายาม และความขยันทอยจึงเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ได้เรียนมหาวิทยาลัยจนจบการศึกษาระดับปริญญาเอก

พจนเพ็ญ, แอล นาฬิกาเรือนทอง แปลโดย สนิทวรรณ กอไม้ 2523, 140 หน้า

ปัญหาสิ่งแวดล้อมทำให้พิถีภา วารวณกุล เด็กกำพร้าชาวรัสเซีย ต้องระแวงระแวงเป็นเด็กข้างถนน อาศัยการยังชีพด้วยการลักขโมย ใคร ๆ ก็เรียกเขาว่าเด็กจรจัด อนาคตของเขามีแต่ความทุกข์ยากและมืดมน แต่เมื่อเขาได้ไปอยู่ในสถานกำพร้า ชีวิตของเขาที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง พิถีภายังเป็นไม้อ่อนที่หักง่าย เมื่อไปอยู่ในสังคมที่ส่งเสริมให้เขาเป็นคนดี พิถีภาก็ค่อย ๆ เป็นผู้เป็นคนขึ้นมา จากเด็กจรจัดที่เหลือขอ เขาเปลี่ยนเป็นเด็กที่มีความสำคัญถึงงาน มีความรับผิดชอบ มีคุณธรรม กล้ายอมรับความจริง แม้จะต้องถูกลงโทษ นั่นเพราะพิถีภาเกิดการเรียนรู้สภาพความเป็นจริง เป็นสำนึกถึงงานที่ถูกสังคมใหม่ สิ่งแวดล้อมใหม่ หลอหลอมนำอย่างแท้จริง หนังสือเรื่องนี้ได้เสนอทัศนะที่อบอุ่นอย่างน่าสนใจ นั่นคือ การชี้ให้เห็นว่า "คนสามารถเปลี่ยนแปลงได้"

บานพ จันทอมศรี เด็กชายทอง อมเชย พิมพ์มาก 2524, 164 หน้า

"เด็กชายทอง อมเชย" เป็นเรื่องของเด็ก ๆ ที่เกิดและมีชีวิตอยู่ในย่านคนจน หรือที่เรียกกันว่า สลัม เด็กชายทองมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี แต่เขาจะหนีโรงเรียน แต่เขาก็สำนึกได้ว่าเป็นสิ่งไม่ดี เขามีความรักพวกพ้อง และเล่นกับเด็กเพื่อน ๆ ประพฤติไม่ดี เช่น ลักขโมยของ เด็กชายทองก็ไปใจเหี้ยมเหี้ยมไปคืบ เขากลับรู้สึกไปสบายใจที่เพื่อน ๆ ทำอย่างนั้น และเขาไม่สามารถช่วยจากเพื่อน ๆ ได้ แสดงให้เห็นถึงความมั่นใจในตนเองของเด็กชายทอง คำสั่งสอนของครูมักจะคอยเตือนใจเขาเสมอ คนทั่วไปมักจะกล่าวว่า เด็ก ๆ ในสลัมเป็นเด็กที่แก่งกล้า หยิ่งผยอง และลึกลับ แต่ในความกวน ๆ แก่ง กล้า หยิ่งผยอง และลึกลับเหล่านั้น ล้วนแต่มีความน่ารักและความจริงใจ เจื้อยแจ้วน่ารักอย่างมากมาย ยังมีความเป็นเด็กที่สะอาด ซื่อ บริสุทธิ์ และน่ารัก เช่นเดียวกับเด็ก ๆ ทุกคน

รศ.คุณธี อิศรเสนา, ม.ล. เพื่อนซี้ซอสัก โดย สุนทรธ (นามแฝง) บรรณกิจ 2516,
166 หน้า

เป็นหนังสือรวมเรื่องและพิมพ์ชื่อเล่มรวม 6 เรื่องด้วยกัน โดยมีเนื้อเรื่องเฉพาะสมกับเด็ก และเบาสมองสั้น เช่น เพื่อนซี้ซอสัก ชีวิตของนกเพนกวิน ปลาเก๋อย่างไรบ้าง และ จะอบรมบุตรหญิงให้อยู่คนเดียว โดยเฉพาะเรื่องจะอบรมบุตรหญิงให้อยู่คนเดียวนี้ ผู้แต่งได้กล่าวถึงการฝึกหัดคนให้รู้จักช่วยตนเอง เมื่ออยู่คนเดียว โดยการให้หนังสือเป็นเพื่อน และให้รู้จักใช้ความสามารถที่ป็นตนเอง แสวงหาความสุขในชีวิต และเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความป็นจริงของชีวิต

รวีไพ ภาณุมาศ วัยรุ่นเรียนโลก โดย ภาณุพิมพ์ (นามแฝง) แพร่พิทยา 2514, 142 หน้า

เสนอแนะเกี่ยวกับการแก้นิสัยวัยรุ่นโดยเฉพาะสมมาก เพราะเป็นเรื่องผู้สาววัยรุ่น ผู้ปกครอง พ่อแม่ต่างก็กำลังสนใจต่อการเติบโตของเขาสู่วัยรุ่นของเด็ก อธิบายถึงการวางตัว การออกสังคม ปัญหาความรัก ปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่ ตลอดจนการศึกษาของวัยรุ่น ฉะนั้น จึงเหมาะสมอย่างยิ่งที่วัยรุ่นจะอ่านเพื่อประกับความรู้ และใช้เป็นคู่มือในการดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง และเหมาะสม

ลักษมี (นามแฝง) จูบแรก แพร่พิทยา 2522, 137 หน้า

อรสาเป็นเด็กสาวที่เอาแต่ใจตนเอง คีร์ธัน จนถูกส่งไปเรียนในโรงเรียนประจำ แห่งหนึ่ง แต่ก็ยังแสดงนิสัยกึ่งเกิมนอกมา เพื่อต้องการเอาชนะครู และเพื่อน ๆ อรสามีความคิด ฝึก ๆ ว่า หากทำตนไม่ก็ักคงถูกไล่ออกจากโรงเรียน จะกลับไปอยู่บ้าน ไม่ทงเรียนหนังสือ ในโรงเรียนอีก แต่แล้วในที่สุด อรสาก็เปลี่ยนนิสัยได้ กลายเป็นคนโอบอ้อมอารี และไม่ถูก ไล่ออกจากโรงเรียน

วอลเลค, ซีไอเคอร์ เจ พลายจำปา แปลจาก Jamba the Elephant โดย ลมุล รัตติกาล
ไทยวัฒนาพานิช 2513, 191 หน้า

พลายจำปา เป็นช้างป่าที่ถูกจับมาฝึกใช้งาน มีนิสัยเกเร รุ่ยร่าย แต่มีความสัมพันธ์ทางจิตใจกับโม่มี ซึ่งเป็นเด็กกล้าหาญ และมีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถฝึกพลายจำปาให้เป็นผลสำเร็จ พลายจำปามีโอกาสกลับเข้าป่าอีก จนต้องประสบเหตุการณ์ที่น่าขนลุก แพนจะเอาชีวิตไม่รอด และในที่สุด เรื่องก็คลี่คลายลง โดยโม่มีได้พลายจำปากลับมาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เรื่องนี้แสดงถึงคุณธรรมสองประการคือ ความรักระหว่างมนุษย์กับสัตว์ และความกตัญญูรู้คุณ ผู้อ่านจะได้แบบอย่างที่ดีจากตัวเอกของเรื่องคือโม่มี ซึ่งมีความกล้าหาญ และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

วาง จิง กะลาสีเรือผู้กล้าหาญ แปลโดย เหมย และ พลับพลึง (นามแฝง) สารศึกษาการพิมพ์
ม.ป.ป., 133 หน้า

เป็นเรื่องของเด็กชายชาวจีน ซึ่งมีนิสัยเกเร ก่อเรื่องและก่อความวุ่นวายจนมารดาละอายใจ เมื่อถึงช่วงปิดเทอมฤดูร้อน มารดาจึงส่งเขาไปอยู่กับน้าชาย ซึ่งอดีตเคยเป็นกะลาสีเรือผู้กล้าหาญ ช่วยชีวิตคนรอดตายจากทุ่นระเบิดมาแล้ว จึงทำให้เขาได้เรียนรู้วิถีการผจญภัยจากน้าชายและการมีคุณธรรมคือความกล้าหาญ การเสียสละ และความรับผิดชอบต่อชีวิตของเพื่อนมนุษย์ ในภายหลังเด็กชายจึงกลายเป็นผู้กล้าหาญในการเสี่ยงอันตรายออกไปให้สัญญาณเรือกลไฟ จนสามารถแล่นผ่านพายุหินโสโครกได้อย่างปลอดภัย ความสำเร็จครั้งนี้ทำให้เขาเกิดความภาคภูมิใจ และละทิ้งนิสัยที่ไม่ดีทั้งหมด

วิฑิต ปะณะคามิน "เพราะใคร" ใน เรื่องสั้นของเขาวงกตนักเขียน หน้า 116 - 120

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2522

เป็นเรื่องเล่าถึงชีวิตแค้นหลังของพระรูปหนึ่งที่เป็นผู้ให้การอบรมแก่ผู้ที่มารับการศึกษาเพื่อออกบวชที่ศาลาส่งสงฆ์ที่ระบอบ พระรูปนี้เป็นเด็กเร่ร่อนมาก่อน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ จึงคบเพื่อนเกเร ประพฤติตนไม่ดี และติดยาเสพติด หาเลี้ยงชีพด้วยการปล้น เพื่อให้ได้เงินมาซื้อยาเสพติด ในที่สุดได้เห็นโทษของยาเสพติด จึงพยายามรวบรวมเงินแล้วเดินทางมารักษากายยังสำนักสงฆ์ที่ระบอบ หลังจากหายจากการติดยา จึงบวชเป็นภิกษุและเป็นผู้ให้การอบรมแก่เยาวชนที่หลงผิด ตกเป็นทาสยาเสพติด แล้วมารับการศึกษา ณ สถานที่แห่งนั้น

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ เล่นกับไฟ โรงพิมพ์ยูนิเทคโปรดักชั่น ม.ป.ป.,
45 หน้า

แหม่ม เป็นบุตรบุญธรรมของป้าอุปถัมภ์และลุงสมศักดิ์ เป็นเด็กที่ถูกความโศกเศร้าเป็นนิสัย แหม่มรู้จักกับมโน และถูกมโนหลอกให้กินช็อกโกแลตซึ่งสกปรกใส่เธอรื้อน มโนก็พยายามเสียดสีแหม่มเพราะแหม่มเพื่อนไม่ดีคือ วิชัย ในที่สุดมโนก็เสียชีวิตโดยหาสาเหตุที่แท้จริงไม่ได้ นอกจากความเศร้าที่แหม่มมีรอบชีวิต แต่ใครจะเป็นคนที่ยืนเคียงข้าง ส่วนแหม่มนั้นสามารถรักษาให้หายได้ การที่มโนต้องเสียชีวิต ก็เพราะความหลงผิดจึงได้รับยาเกินขนาดชีวิต เหมือนเล่นกับไฟ ไฟจึงเผาไหม้ตัวเอง

สงบ สวนสัตว์ เมื่อเขาเป็นเด็ก พินายการ 2523, 144 หน้า

รวมชีวประวัติของบุคคลสำคัญในโลกความบุคคลเหล่านั้นดำเนินชีวิตอย่างไร จึงประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างงดงาม เช่น ยอร์ช วอลชิงตัน เบนจามิน แฟรงคลิน โรเบิร์ต เบเก้น เพาเวลล์ เป็นต้น ซึ่งบุคคลเหล่านั้นต่างก็ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิต แต่ในที่สุดก็ประสบความสำเร็จกลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงของโลก

สมพงษ์ พลสมบูรณ์ ชีวิตใหม่ บรรณกิจ 2523, 55 หน้า

อาม เป็นชาวบ้าน กอนทราย แต่เพราะความกั้นการจึงย้ายครอบครัวไปยังบ้านคอนสวรรค์ ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์กว่า อามและเพื่อนบ้านต่างก็ตั้งความหวังไว้ เริ่มตั้งแต่ปลูกสร้างบ้านเรือน ถางป่าเพื่อทำไร่เพาะปลูก ทุกคนช่วยเหลือกันโดยไม่ทอดทิ้ง ความเป็นอยู่จึงดีขึ้น ต่างก็มีความหวังที่จะสร้างชีวิตใหม่ ให้ดีกว่าเก่า โดยมีอามเป็นตัวอย่างที่ดีของผู้นำครอบครัว ซึ่งมีความขยัน เข้มแข็งในตนเอง กล้าตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ในที่สุดอามก็สามารถสร้างความสำเร็จให้แก่ตัวเองและครอบครัวได้ดังที่หวังไว้

สุนทรพจน์ กองทรัพย์ "ยาเสพติดพิษมหันต" สุขภาพ 7 : 83 - 87 มกราคม 2522

เป็นเรื่องราวที่แม่เขียนถึงลูกที่เสียชีวิตเนื่องจากติดยาเสพติด เขียนขึ้นจากความทรงจำเก่า ๆ บรรยายความรู้สึกของแม่ที่คิดถึงลูก เล่าถึงพฤติกรรมของลูกที่เปลี่ยนไปเมื่อตกเป็นทาสยาเสพติด ความยุ่งยากในการหาเงินเพื่อค่าประกันลูกเมื่อถูกขังในเรือนจำ ตอนท้ายของเรื่อง ผู้เขียนวอนขอให้พ่อที่ยาเสพติดได้ตระหนักถึงโทษของยาเสพติด และให้ทั้งสำนักในยาเสพติด เห็นใจพ่อแม่วิกฤติของ เด็กที่ตกเป็นทาสยาเสพติด

สุพิศรา สุขภาพ เรื่องของออก โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2524, 31 หน้า

ครอบครัวของออก อาศัยอยู่ในสลัม ออกคบเพื่อนเถร ชักนำไปเสพยาเสพติด กลยณสงสาวของออก ทราบเรื่องนี้เขาโดยบังเอิญ ทำให้เพื่อนของออกไม่พอใจจะให้ออกศึกษาอีก คน แต่ออกไม่ยอมจึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น ออกห้ามมิให้ออกย่นำความไปบอกแม่ ภายหลังประจวบ เพื่อนของออกที่สูบบุหรี่อื่นถูกจับได้ ศาลพิพากษา แล้วส่งไปกอบรมที่บำนาญพิศา ออกจึงพยายาม เลิกสูบบุหรี่อื่น แล้วไปสำรวจพบเด็กกับแม่ ในที่สุดออกก็ไปศึกษาอีกต่อไป

แสงโสม เกษมศรี, ม.ร.ว. ประวัตินุคตสำคัญของโลก พิมพ์ครั้งที่ 8 ไวยวัฒนาพานิช

2513, 164 หน้า

เป็นหนังสือรวบรวมประวัตินุคตสำคัญทั่วโลก เริ่มริเริ่มงานอันเป็นประโยชน์ต่อโลกในทางต่าง ๆ เช่น นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักบริหาร นักประพันธ์ นักการเมือง เป็นต้น โดยมีเกร็ดความรู้เกร็ดความรู้ ผู้อ่านจะได้รับความรู้ และก่อให้เกิดกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตตามแนวทางของผู้ประสบความสำเร็จทั้งหลาย

อรุณี นิสารัตน์ "ทำไม" ใน เรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน หน้า 145 - 150 โรงพิมพ์
 อรุณสาธิตพิมพ์ 2522

เคซา อายุ 16 ปี มีพ่อแม่ตายเสียทั้งคู่ แต่เคซาไม่เคยทราบเรื่องนี้มาก่อน เข้าใจว่า
 เป็นยาแก้ปวดหัวธรรมดา เวลาเพื่อนคนไหนปวดหัว เคซาจะให้เพื่อนรับประทานยานั้นโดยตนเอง
 พยายามรับประทานให้ถูกต้อง เพราะคิดว่ามันเป็นยาแก้ปวดหัวจริง ๆ ในที่สุดเคซาก็กลายเป็นชายาเสียฟิด
 อยางร้ายแรง และเมื่อตัดสินใจในการปลิดชีพเสียทีหมด ผลัดยาไม่ได้ เคซาไม่ได้อ่านประหมานยา
 เกิดอาการทรนทราย พ่อแม่ทราบเรื่องจึงนำส่งโรงพยาบาล เคซารักษาตัวอยู่โรงพยาบาลจนหาย
 ส่วนพลโตเขามอบตัวกับตำรวจเพราะกลัวใจกลัว โหมของยาเสพติดที่ตนผลิตขึ้นนั้น เกือบทำให้
 ลูกชายที่แสนรัก ต้องเสียชีวิต

ลาเชอร์, ฌ็อง เอ็ม นิโคลาลูกพ่อ แปลจาก My Daughter, Nicola โกย อร (นามแฝง)
 ไทยวัฒนาพานิช 2520, 174 หน้า

นิโคลา กำพร้าแม่อาศัยอยู่กับยายในหมู่บ้านเล็ก ๆ ส่วนพ่อของนิโคลาไปเรียนการท
 นาฬิกาที่กรุงเบอร์ลิน นิโคลาเกิดความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากเพื่อน ๆ เพราะไปได้อยู่กับ
 พ่อแม่ นิโคลาเป็นเด็กที่แข็งแรง ใจร้อน เอาแต่ใจตัวเอง ชอบทำตัวให้เหมือนเด็กชาย
 เพราะเขาใจว่าพ่อชอบเด็กชาย นิโคลาพยายามพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่าตนก็สามารถทำสิ่งที่ยากลำบากได้
 เช่นเดียวกับเด็กชาย ด้วยการลงไปในเหมืองเก่าและติดอยู่ในอุโมงค์ออกมาไม่ได้ แต่เพราะความ
 กลัว และมั่นใจในตนเอง นิโคลาจึงหาวิธีที่จะออกมาจากอุโมงค์ให้ได้ ในที่สุดนิโคลาก็ออกจากอุโมงค์
 ได้โดยได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน และนิโคลาก็ได้ทราบว่าพ่อยังรัก และภูมิใจในตัวเขอยู
 แม้ว่าเธอจะเป็นลูกสาวก็ตาม

อุบลศิลป์ ศรีแสงนาม น้ำน้ระเหยหอม มหาวิทยาลัยมหิดล ม.ป.ป., 4 หน้า

กลาวถึงยาเสพติดชนิดใหม่ คือ น้ำน้ระเหยหอม ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมแพร่หลายใน
เด็กนักเรียนระดับมัธยม น้ำน้ระเหยหอมที่กล่าวนี้โดย พินเนอร์ แล็กเกอร์ เป็นชนิด น้ำน้ที่สกัด
สเปรย์ฉีกฉีก ๆ ผู้เสพจะใช้วิธีสูดดม น้ำน้ระเหยหอมเข้าปอด ซึ่งผลของการสูดดมนี้เรียกว่า
เฮโรอีนหลายสิบเท่า และทำให้เสียชีวิตได้ หากสูดดมมากเกินไป

อุสตัน, อัลมา พรวนน้อยนุกิ แปลจาก Nuki โดย อมร รัตนากร ไทยวัฒนาพานิช

2523, 147 หน้า

นุกิ เป็นเด็กชายชาวเอสโตเนีย พ่อของนุกิเป็นนักล่าแมลงน้ำที่เก่งมาก แต่ได้หายสาบสูญไป
นุกิจึงพยายามไล่ล่าแมลงน้ำเพื่อหาเลี้ยงชีพครอบครัวแทนพ่อ เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากใน
การล่าแมลงน้ำ ต้องเผชิญกับพายุ หิมะ และ ทะเลน้ำแข็ง แต่นุกิก็ไม่เคยย่อท้อ เขาสามารถ
ล่าตัวออร์สส์ไคควาย จึงได้รับการยกย่องให้เป็นพรวนน้อย ขณะที่กำลังเลี้ยงฉลองกันนั้นเอง พ่อของ
นุกิซึ่งหายสาบสูญไปก็กลับมา ทุกคนต่างก็แสดงความยินดีกับครอบครัวของนุกิ โดยเฉพาะพ่อรู้สึก
ภาคภูมิใจในตัวนุกิมาก.

ภาคผนวก จ.

บันทึกการสังเกตพฤติกรรมในการอภิปรายกลุ่ม

บันทึกการสังเกตพฤติกรรมในการอภิปรายกลุ่ม
เขาวงกตหญิง บ้านปราณี

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
26 กุมภาพันธ์ 2525 9.00-12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่ม เกี่ยวกับความสนใจในการอ่าน และเรื่องทั่ว ๆ ไป เพื่อสร้าง ความเป็นกันเอง หลังจากนั้นจึง เล่นเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกอ่าน ในสัปดาห์นั้น ในการพบปะครั้งนี้ได้แบ่งกลุ่ม ย่อยของสมาชิกตามความสนใจใน หนังสือสมาชิกเลือกอ่าน ซึ่งการ แบ่งกลุ่มย่อยนี้จะมีการแบ่งทุกครั้ง ที่มีการพบปะกัน รายชื่อหนังสือที่นำมาให้สมาชิก เลือกอ่าน มีดังนี้ 1. จอมเกราะ 2. ลูกสลัม 3. สามก๊ก	สมาชิกให้ความสนใจและ ตั้งใจฟัง เมื่อผู้นำกลุ่มเล่า เรื่องหนังสือ สักพักและทบทวน ที่แสดงออกบอกถึงความ กระตือรือร้นที่จะเลือกอ่าน หนังสือที่ตนสนใจ บรรยายภาพ ของการรวมกลุ่มนี้ความเป็น กันเองดี

ผู้นำกลุ่ม หมายถึง ผู้วิจัย
สมาชิกในกลุ่ม หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
6 มีนาคม 2525 9.00 - 12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับหนังสือที่แต่ละคนได้อ่านมาเพื่อจะได้นำมาวิจารณ์และแลกเปลี่ยนกัน แล้วจึงให้สมาชิกแต่ละกลุ่มย่อย แลกกันวิจารณ์เรื่อง และแสดงความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่น ๆ รวมแสดงความคิดเห็นด้วย จากนั้นจึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกเลือกอ่านและอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. พอลสอนลูก 2. นิโคลเลูกขอ 3. พลอยจำปา 4. ปรีทณาระวังแก้ว	บรรยายภาพของการอภิปรายไม่เกรงเกรียง สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนกัน และตั้งใจฟังตลอดเวลาที่ตัวแทนกลุ่มออกมาเล่าเรื่อง ในการแสดงความคิดเห็น สมาชิกส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ตัวแทนของกลุ่มที่เล่าเรื่องมีความจำดี เล่าได้ละเอียด โดยเฉพาะเรื่องลูกสลัว สมาชิกส่วนใหญ่กล่าวหาชอบมาก เพราะแสดงให้เห็นถึงความพยายาม และการต่อสู้ชีวิต ทำให้เกิดความหวัง
13 มีนาคม 2525 9.00 - 12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับกิจกรรมประจำวันของสมาชิก แล้วจึงให้สมาชิกได้อ่านเรื่อง "พอลสอนลูก" ซ้ำกันแล้วจึงนำเรื่องและความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ โดยผู้นำกลุ่ม	สมาชิกในกลุ่มให้ความสนใจในการอภิปรายเรื่อง "พอลสอนลูก" มากเพราะเนื้อเรื่องเกี่ยวกับคำแนะนำสั่งสอนของพอลสอนลูกชายซึ่งล้วนนำมายกย่องได้ เช่น การเอาใจ ความ

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
		ช่วยกระตุ้นให้สมาชิกคนอื่น ๆ ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย หลังจากนั้นจึงให้สมาชิกอภิปรายถึงหนังสือที่ได้อ่านมาโดยมีตัวบทของสมาชิกในแกละกลุ่มเป็นผู้เล่าเรื่องจากหนังสือที่ตนเองอ่าน ซึ่งมีรายชื่อหนังสือ ดังต่อไปนี้ 1. นิโคลาลูกพอ 2. ขยายจำปา 3. ปรีศนาระวังแก้ว จากนั้นจึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกเลือกอ่านและอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. วัชรวิทย์ 2. สุชีวิต 3. เอมิเลียอากัส 4. พรานน้อย	กัญญา ฯลฯ อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจคือ "นิโคลาลูกพอ" เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเผชิญของ เด็กผู้หญิงกำพร้าแม่ สมาชิกแสดงความเห็นว่า แม่จะคงการทอดูชีวิตและพึ่งตัวเอง แทนที่จะพึ่งคนอื่น รองตอบ บรรยายการอภิปรายมีความเป็นกันเองมากขึ้น สมาชิกส่วนใหญ่ กระตือรือร้นต่อการมีส่วนร่วมในการพูดและการแสดงความคิดเห็น

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
20 มีนาคม 2525 9.00 - 12.00 น.	ห้อง รับแขก	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกเกี่ยวกับ การแข่งขันกีฬาระหว่างเยาวชน หญิง และเยาวชนชาย ซึ่งจะมีใน วันรุ่งขึ้น แล้วจึงให้สมาชิกแต่ละคน เล่าเรื่องย่อจากหนังสือที่ตนได้อ่าน ซึ่งมีรายชื่อหนังสือต่อไปนี้ 1. วัยรุ่นเรียนโลก 2. คู่ชีวิต 3. เอมิลขอกินส้ม 4. พรานน้อยนัก จากนั้นจึงเล่าเรื่องหนังสือที่ นำมาให้สมาชิกได้อ่านและอภิปราย ในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. ค.ช. หอง อาเขย 2. เป็ดเข้เป็นเด็ก 3. นกฟ้าเรือนทอง	สมาชิกในกลุ่มให้ความสนใจ หนังสือที่นำมาก่อภิปราย โดย เฉพาะเรื่อง "วัยรุ่นเรียนโลก" สมาชิกมีความสนใจมากและ สนุกสนานอ่านอย่างทั่วถึงกัน มีการซักถามถึงผู้เขียนแบบแปลว่า เป็นใคร อยู่ที่ไหน สมาชิก ยอมรับว่า เรื่องนี้ประโยชน์มาก เหมาะอย่างยิ่งที่จะให้วัยรุ่นอ่าน และควรให้พ่อแม่ผู้ปกครองดูด้วย เพื่อที่จะให้เขาใจลูกมาก ขึ้น บรรยากาศของกลุ่มสนุกสนาน สมาชิกมีความกระตือรือร้นที่จะ แสดงความคิดเห็น มีการพูดคุย กันเกี่ยวกับหนังสือที่อ่านระหว่าง การอภิปราย

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
27 มีนาคม 2525 9.00-12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาชิก แล้วจึงให้สมาชิกซึ่งอ่านหนังสือของตนจบแล้ว เล่าเรื่องและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่อ่านมา รายชื่อหนังสือที่นำมาอภิปรายคือ 1. ค.ช. ทอง อวยชัย 2. เมื่อเขาเป็นเด็ก 3. นาฬิกาเรือนทอง จากนั้นผู้นำกลุ่มจึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกอ่าน และอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. จาตุรดา 2. หานขาว 3. กะลาสีเรือผู้กล้าหาญ 4. เล่นกับไฟ	บรรยายภาคในการอภิปราย แจ่มใส สมาชิกให้ความสนใจในเรื่อง "นาฬิกาเรือนทอง" มากเป็นพิเศษ เพราะเป็นเรื่องของเด็กที่อยู่ในสถานกักขัง ซึ่งต่อมา สำนักคิดและปฏิบัติคนเป็นคนที่ การอภิปรายครั้งนี้สมาชิกทุกคน มีส่วนร่วมในการพูด การแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเป็นอย่างดี

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
3 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับงานฉลองกรุงเทพฯ 200 ปี แล้วจึงให้สมาชิกอ่านเรื่อง "วาทะใจแม่" อ่านออกเสียง เนื้อเรื่องบางตอนแล้วให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกที่ได้รับจากการฟัง จากนั้นจึงให้สมาชิกซึ่งอ่านหนังสือของครอบครัวแล้วเล่าเนื้อเรื่อง และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสืออ่านมา รายชื่อหนังสือที่นำมาอภิปรายคือ 1. พานขาว 2. กะลาดีเรือบุกลาหาญ 3. เล่นกับไฟ แล้วจึงเล่าเรื่องหนังสือที่นำมาให้สมาชิกเลือกถามและอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. นักเข็มนอย 2. โอลิเวอร์ ทวิสต์ 3. ผู้เพื่อชีวิต	สมาชิกให้ความสนใจเรื่อง "เล่นกับไฟ" มากเป็นพิเศษ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับเด็กที่คิดจะเสพยาจนต้องเสียชีวิตไป สมาชิกในกลุ่มกระตือรือร้นที่จะแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นและยอมรับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก แสดงให้เห็นถึงโทษของยาเสพติด บรรยากาศในกลุ่มมีความเป็นกันเอง มีการพูดคุยและแสดงความคิดเห็นกันเองภายในกลุ่มย่อย

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
10 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป แล้วจึงให้สมาชิกอภิปรายถึงหนังสือที่ได้อ่านมา โดยให้ตัวแทนของกลุ่มย่อยเป็นผู้เล่าเรื่อง จากหนังสือที่ได้อ่าน ซึ่งมีรายชื่อหนังสือต่อไปนี้ 1. บักเขียงน้อย 2. โอลิเวอร์ ทวิสต์ 3. สู้เพื่อชีวิต จากนั้น ผู้นำกลุ่มจึงเล่าเรื่องหนังสือที่นำมาให้สมาชิกได้อ่าน และอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. ประวิทย์บุคคลสำคัญ 2. ชีวิตใหม่ 3. เพื่อนที่ซื่อสัตย์	สมาชิกในกลุ่มให้ความสนใจหนังสือที่นำมาอภิปราย บรรยายภาพของกลุ่มมีความเป็นกันเอง สมาชิกมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงความคิดเห็น โดยเฉพาะจากหนังสือเรื่อง "บักเขียงน้อย" สมาชิกให้ความสนใจมากเพราะเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเด็กที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองหลวงและถูกกักขังในโรงงานทำขนม ซึ่งมีสภาพความเป็นอยู่แร้นแค้น สมาชิกในกลุ่มแสดงความคิดเห็นว่า การอยู่ในสังคมปัจจุบัน ต้องพึ่งตนเอง ต้องมีความหวังจากหนังสือดังกล่าว สมาชิกยอมรับว่า ช่วยสร้างกำลังใจ และให้แนวคิดที่มีประโยชน์มาก

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
17 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับหนังสือแต่ละคนได้อ่านมาแล้วมีความพอใจมากน้อยเพียงใด หลังจากนั้นจึงให้สมาชิกแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนเล่าเนื้อเรื่องและแสดงความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ โดยผู้นำกลุ่มช่วยกระตุ้นสมาชิกคนอื่น ๆ ให้ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย ซึ่งมีรายชื่อหนังสือต่อไปนี้ 1. ประวัติบุคคลสำคัญ 2. ชีวิตไทย 3. เพื่อนที่ซื่อสัตย์ หลังจากนั้นผู้นำกลุ่มแจ้งให้สมาชิกทราบว่าในการพบปะคราวหน้า จะเป็นการอ่านในชั่วโมง เพราะเป็นบทความและเรื่องสั้น	บรรยายภาพเป็นไปอย่างสนุกสนาน สมาชิกกระตือรือร้นที่จะแสดงความคิดเห็น ในความสนใจในเรื่อง "เพื่อนที่ซื่อสัตย์" เป็นพิเศษ โดยเฉพาะเรื่องสั้นภายในเล่ม คือเรื่อง "จะอบรมบุตรหญิงให้ยกนาคเดียว" สมาชิกกล่าวว่า เป็นเรื่องที่ให้แนวคิดที่ดีมาก สอนให้รู้จักพึ่งตัวเอง และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินกิจกรรม	การสังเกตพฤติกรรม
24 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	โรงอาหาร	ผู้ทำกลุ่มนำบทความและเรื่องสั้นให้สมาชิกอ่านในชั่วโมง โดยเล่าเรื่องย่อให้สมาชิกฟังก่อน แล้วจึงให้สมาชิกอ่าน ซึ่งมีรายชื่อหนังสือต่อไปนี้ 1. ทำไม 2. เพราะใคร 3. นองแดง 4. เรื่องของออก 5. ยามเสด็จพิสมัยคืน 6. น้ำน้ระเหยหอม เมื่อสมาชิกทุกคนเวียนกันอ่านทั่วถึงกันแล้ว จึงได้มีการอภิปราย	สมาชิกในกลุ่มมีความกระตือรือร้นมาก เนื่องจากสมาชิกเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเสพยาเสพติด จึงให้ความสนใจเป็นอย่างมาก การแสดงความคิดเห็นเป็นไปอย่างสนุกสนาน สมาชิกบางคนได้เล่าถึงประสบการณ์ของตนให้เพื่อน ๆ ฟัง เรื่องที่สมาชิกชอบมากที่สุดคือ "เรื่องของออก" ซึ่งในการอภิปรายครั้งนี้สมาชิกส่วนใหญ่มีความชอบร่วมกัน คือ การพูดคุยเบาๆ กันบ้าง ระหว่างการอภิปราย สมาชิกต่างยอมรับว่าเรื่องที่อ่านให้แนวคิดที่ประโยชน์มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทำให้ทราบถึงโทษของยาเสพติด

บันทึกการสังเกตพฤติกรรมในการอภิปรายกลุ่ม
เยาวชนชาย บรมกฤดา

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
28 กุมภาพันธ์ 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านและเรื่องทั่ว ๆ ไป เพื่อสร้างความเป็นกันเอง หลังจากนั้น จึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกเลือกอ่านในสัปดาห์นั้น ในการพบปะครั้งแรกนี้โดยแบ่งกลุ่มย่อยของสมาชิกตามความสนใจในการเลือกหนังสือ ซึ่งจะมีการแบ่งกลุ่มย่อยทุกครั้ง มีการพบปะกัน รายชื่อหนังสือที่นำมาให้สมาชิกเลือกอ่าน มีดังนี้ 1. วิทยุเรียนโลก 2. เอมิเลอคนักสืบ 3. สุวิทย์ 4. พราหมณ์ยูนิก	สมาชิกมีความสนใจและตั้งใจฟังเมื่อผู้นำกลุ่มเล่าเรื่องหนังสือและชี้ให้เห็นภาพทางกระทู้หรือวันที่จะเลือกหนังสือที่สนใจ บรรยายภาพของกลุ่มที่มีความเป็นกันเอง หนังสือที่สมาชิกสนใจเลือกอ่านมากที่สุด คือ วิทยุเรียนโลก ผู้นำกลุ่มจึงเสนอแนะให้สมาชิกแลกเปลี่ยนกันอ่านเพื่อให้ทุกคนได้อ่านทั่วถึงกัน

ผู้นำกลุ่ม หมายถึง ผู้วิจัย
สมาชิกในกลุ่ม หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
7 มีนาคม 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พญาบาล	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกเกี่ยวกับหนังสือแต่ละบทเรียนโดยถามว่ามีความพอใจไหมถอยเพียงใด แล้วจึงให้สมาชิกแต่ละกลุ่มย่อย แลกเปลี่ยนกันเล่าเนื้อเรื่องและแสดงความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกคนอื่น ๆ ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย จากนั้นผู้นำกลุ่มจึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกเลือกอ่านในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. จอมเกราะ 2. ลูกสลัม 3. สามครุฑ	สมาชิกส่วนใหญ่พอใจในหนังสืออ่าน แต่ละคนมีโอกาสนำไปพูดคุยและแสดงความคิดเห็น มีความตั้งใจ เพื่อสมาชิกคนอื่นเล่าเรื่องที่ได้อ่านมา ทุกคนเห็นด้วยกับเรื่องที่น่าสนใจและพอใจมากที่สุดคือ วิทยุคนเร่ร่อนโลก มีการชักชวนถึงคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ไม่เข้าใจ สมาชิกลงความเห็นว่าเป็นหนังสือที่มีประโยชน์มากช่วยให้วิทยุคนเร่ร่อนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น เช่น มารยาทต่าง ๆ ตลอดจนการวางตัว

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
14 มีนาคม 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิก ในกลุ่มเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวัน ของสมาชิก สมาชิกให้สมาชิก แต่ละคนเล่าเรื่องย่อจากหนังสือ ที่ได้อ่าน ซึ่งมีรายชื่อหนังสือ ดังต่อไปนี้ 1. จอมเกร 2. ลูกสลัม 3. สำนวน จากหนังสือเรื่องหนังสือ ที่จะได้สมาชิกเลือกอ่านและ อภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมี รายชื่อดังนี้ 1. อ.ศ.ทอง อบเชย 2. เมื่อเขาเป็นเด็ก 3. นานิภาเรือนทอง	สมาชิกในกลุ่มมีความตั้งใจ และสนใจในการร่วมแสดง ความคิดเห็นทั่วหน้าของกลุ่ม มีความจำคึกมาก สามารถ เล่าได้ละเอียด เรื่องที่ สมาชิกพอใจมาก คือ ลูกสลัม เพราะเป็นเรื่องของการต่อสู้ ชีวิตของเก็กสลัม ทำให้เกิด ความหวังในอนาคต บรรยายการ ของการอภิปรายไม่เคร่งเครียด

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินกิจกรรม	การสังเกตพฤติกรรม
21 มีนาคม 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกซึ่งได้นำหนังสือของคณะแล้วเล่าเรื่องและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่อ่านแล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น รายชื่อหนังสือที่นำมาอภิปรายคือ 1. ก.จ. ทอง ดมเชย 2. เมื่อเขาเป็นเด็ก 3. นาฬิกาเรือนทอง จากนั้นผู้นำกลุ่มจึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกอ่านและอภิปรายในคราวต่อไปซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. พอสอนลูก 2. นิโกลาตุสพอ 3. ขลุ่ยจำปา 4. ปรีกษาละมั่งแก้ว	สมาชิกในกลุ่มมีความกระตือรือร้นในการแสดงความคิดเห็นเรื่องนาฬิกาเรือนทองเป็นพิเศษ เพราะตัวละครในเรื่องมีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกับสมาชิก ที่อยู่ในสถานประกอบการสมาชิกในกลุ่มต่างยกมรับว่าเป็นหนังสือที่ให้อ่าน และชี้ให้เห็นถึงผลของการประพฤติตนไม่ดี การอภิปรายครั้งนี้ สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการพูดและการแสดงความคิดเห็นเป็นอย่างดี

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
28 มีนาคม 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร - พยาบาล	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาชิก แล้วจึงให้สมาชิกได้อ่านเรื่อง "พอสอนลูก" ด้วยกัน แล้วจึงเสนอเรื่องและความประทับใจที่ได้รับจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ โดยผู้นำกลุ่มช่วยกระตุ้นให้สมาชิกคนอื่น ๆ ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย จากนั้นจึงให้สมาชิกอภิปรายถึงหนังสือที่ได้อ่านมาโดยสมาชิกในแต่ละกลุ่มย่อย ผลักกันเล่าเรื่องซึ่งมีรายละเอียดหนังสือดังต่อไปนี้ 1. นิโคลาสพอด 2. พลายจำปา 3. ปรีทณาระวังแก้ว แล้วจึงเล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิกเลือกอ่านและอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. ประวัติกบิลล์สำคัญ 2. ชีวิตใหม่ 3. เพื่อนซอสัก	บรรยายกาศในการอภิปรายมีความเป็นกันเองมากขึ้น สมาชิกมีสีหน้าทางเป็นกันเอง และให้ความสนใจในการอภิปรายเรื่อง "พอสอนลูก" มาก สมาชิกยอมรับว่าเป็นเรื่องที่ให้ออกคิดได้ดี สามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ส่วนเรื่อง ปรีทณาระวังแก้ว เป็นเรื่องตลกตลก แต่แสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญของเด็กหญิง สมาชิกในกลุ่มเห็นว่าคนเราควรจะเป็นคนกล้าหาญเหมือนนิโคลา

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
4 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับหนังสือที่แต่ละคนได้อ่านมาว่ามีความน่าสนใจเพียงใด จากนั้นจึงให้สมาชิกในกลุ่มย่อยส่งตัวแทนเล่าเนื้อเรื่องและแสดงความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ โดยให้สมาชิกอื่น ๆ ใดร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย ซึ่งบรรยายข้อหนังสือต่อไปนี้ 1. ประวัตินักกลสำคัญ 2. ชีวิตใหม่ 3. เพื่อนที่ซื่อสัตย์	สมาชิกในกลุ่มเสนอให้อ่านหนังสือเพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นถึงความสนใจในการอ่านและการรวมกิจกรรมนี้ การอภิปรายเป็นไปอย่างสนุกสนาน เรื่องที่สมาชิกสนใจเป็นพิเศษคือชีวิตใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการทิ้งถิ่นที่ใหม่ การพัฒนาอุปสรรคต่าง ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสนใจสนทนากันมากขึ้น
11 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดแล้วจึงให้สมาชิกอ่านบทความและเรื่องสั้นในชั่วโมง โดยเล่าเรื่องยอกให้สมาชิกฟังก่อน หลังจากนั้นจึงมีการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเรื่องเพื่อน ซึ่งบรรยายข้อดังนี้ 1. ทำไป 2. เพราะอะไร	สมาชิกให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ และทุกคนได้เสนอความคิดเห็นและความรู้สึกที่ได้รับจากการอ่านบทความและเรื่องสั้น สมาชิกบางคนเล่าถึงประสบการณ์ของตนเกี่ยวกับยาเสพติด สมาชิกมีความเห็นว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี และมีโทษ

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
18 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	3. ยานเสวติศุภิมหัทธ 4. นองแกง 5. เรือง ของออก 6. น้ำมันระเหยหอม หลังจากการอภิปรายจึง เล่าเรื่องหนังสือที่จะให้สมาชิก อ่าน และอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อต่อไปนี้ 1. จากใจแม่ 2. หวนชาว 3. กะลาสีเรือผู้กล้าหาญ 4. เล่นกับไฟ นำกลุ่มสนทนากับสมาชิก ในกลุ่มถึงเรื่องทั่ว ๆ ไปแล้วจึงได้ สมาชิกได้อ่านเรื่องจากใจแม่ ไกลาน ออกเสียง เนื้อเรื่องบางตอน ให้ สมาชิกในกลุ่มฟังแล้วให้ทุกคนได้แสดง ความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง หลังจากนั้นจึงให้สมาชิกซึ่งอ่าน หนังสือของกันจนแล้ว เล่าเนื้อเรื่อง และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือ ที่อ่านมา รายชื่อหนังสือให้นำมาอภิปราย	สมาชิกสนใจเรื่องหวนชาว และเรื่องเล่นกับไฟมาก สำหรับ เรื่องหวนชาวนั้นเป็นรวมเรื่อง สั้น 2 เรื่อง ซึ่งสมาชิกพอใจ เรื่องพลึงแห่งสวรรค์ ซึ่งเป็น เรื่องของเด็กชายกำพร้า แต่ มีความขบขันตอน พยายามหา เลี้ยงชีวิตด้วยตนเอง

วัน เวลา	สถานที่	การดำเนินการอภิปราย	การสังเกตพฤติกรรม
25 เมษายน 2525 9.00-12.00 น.	ชั้น 2 อาคาร- พยาบาล	คือ 1. หานขาว 2. กระดาษสีเรือชูกลาหาญ 3. เล่นกับไฟ แล้วจึงเล่าเรื่องหนึ่งสิ่งที่ทำให้สมาชิกเลือกงานและอภิปรายในคราวต่อไป ซึ่งมีรายชื่อดังนี้ 1. บักเขียงน้อย 2. สู้เพื่อชีวิต 3. โอลิเวอร์ ทวิสต์	ส่วนเรื่องเล่นกับไฟนั้นสมาชิกมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงความคิดเห็น และยอมรับว่าเป็นเรื่องที่หักทศอนใจ แสดงให้เห็นโทษของยาเสพติด บรรยายภาพในกลุ่มเป็นไปอย่างสนุกสนาน มีการพูดคุย ชักถามกันเองภายในกลุ่มย่อย
		ผู้นำกลุ่มสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับความตั้งใจในหนังสืออ่านและความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมนี้ แล้วจึงให้สมาชิกอภิปรายถึงหนังสือที่ได้อ่านมา โดยให้ตัวแทนของกลุ่มย่อยเป็นผู้เล่าเรื่องจากหนังสือที่ได้อ่าน ซึ่งมีรายชื่อต่อไปนี้ 1. บักเขียงน้อย 2. สู้เพื่อชีวิต 3. โอลิเวอร์ ทวิสต์	บรรยายภาพของกลุ่มไม่เกรงเกรียง สมาชิกมีความตั้งใจ และสนใจในเนื้อหาสาระของเรื่องที่ได้อ่านมา เรื่องที่สมาชิกสนใจมากที่สุด คือ บักเขียงน้อย เพราะแสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญ ความมานะพยายาม สบถารเล่าเป็นเสียงอย่าง เป็นหนังสือช่วยเสริมสร้างกำลังใจได้อย่างดี

การบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนที่ประวัติสุขภาพไม่ดี
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

บทคัดย่อ

ของ

ชไมพร เจริญสิน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาดุษฎีบัณฑิต
กันยายน 2525

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาว่าการบำบัดด้วยหนังสือสามารถลดความวิตกกังวล และส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษได้เพียงใด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ เยาวชนหญิงและชาย ที่มีประวัติเสพยาเสพติดให้โทษ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง โดยแบ่งเป็นเยาวชนหญิง 15 คน และเยาวชนชาย 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ หนังสือที่ช่วยลดความวิตกกังวล และส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 30 เล่ม ซึ่งคัดเลือกโดยผู้วิจัย ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบรรเทาทุกข์ และนักจิตวิทยา ในการทดลองได้จัดให้กลุ่มตัวอย่างได้พบปะกันเพื่ออภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่ได้อ่านมา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลา 2 เดือน ก่อนและหลังการบำบัดจะให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล และแบบทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการบำบัดด้วยหนังสือ วิเคราะห์โดยใช้ t - test

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ ลดความวิตกกังวลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. เยาวชนที่ได้รับการบำบัดด้วยหนังสือ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. การบำบัดด้วยหนังสือกับเยาวชนหญิงและชายได้ผลทางด้านความวิตกกังวลและด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน.

BIBLIOTHERAPY FOR MARCOTIC ADDICTED JUVENILES IN THE
CENTRAL OBSERVATION AND PROTECTION CENTER

AN ABSTRACT

BY

CHAMAI PORN CHAROENSIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

September 1982

The purpose of this study was to determine the consequence of bibliotherapy upon anxiety and self - confidence of the narcotic addicted juveniles.

The subjects were thirty boys and girls - fifteen each, randomly drawn from narcotic addicted juveniles in the Central Observation and Protection Center. Thirty selected reading books, chosen by the researcher, adolescent book experts, and a psychologist, were used as treatment of the experiment. After reading the selected books, the subjects had some discussion on their ideas about the books once a week - three hours each time during the two - month therapy. Before and after giving the treatment, tests on anxiety and self - confidence were administered to the subjects. The t - test was employed to test the difference between pretest and posttest data.

The results were as follows :

1. The juveniles' anxiety was non - significantly decreased by the bibliotherapy.
2. The juveniles' self - confidence was significantly increased by the bibliotherapy at the .01 level.
3. The treatment of bibliotherapy effected no difference between girls and boys in the anxiety and self - confidence.